

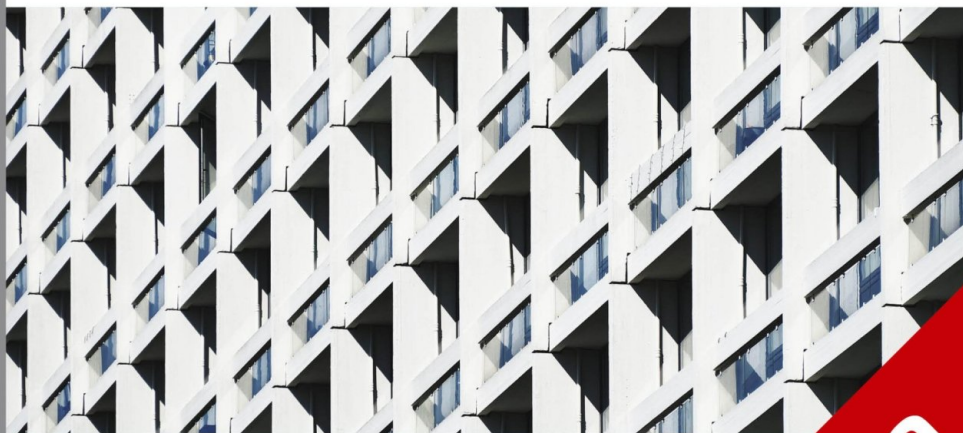

Městská knihovna v Praze

Petra Hůlová

Umělohmotný třípokoj

Praha

2017

e-kniha

Městská knihovna v Praze

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Zpřístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Umělohmotný
třípokoř

Petra Hůlová

Znění tohoto textu vychází z díla [Umělohmotný třípokoř](#) tak, jak bylo vydáno v Praze nakladatelstvím Torst v roce 2006.

§

Text díla (Petra Hůlová: Umělohmotný třípokoř), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 22. 9. 2017.

OBSAH

Televizní díl první: Ženy s kabelami	7
Kukačka	17
Firemní oběd	29
Televizní díl druhý: Tloušťka starých dam	33
V archivu	42
Televizní díl třetí: Kalorie	47
Televizní díl čtvrtý: Vesnické cyklistky	53
V kabinetu biologie	58
Televizní díl pátý: Kdo zpackal digisvět?	63
Televizní díl šestý, který diváci neuvidí	67
Děvčátko a televizní díl sedmý: o ženském trápíčkování	74
Ve skupině	86
Televizní díl osmý: čtení myšlenek, a televizní díl devátý: černošky, thajko-korejky a kdovíco	91
V soláriu?	106

Děkuji
Tomášovi, Slávovi, Aně, Dáše, Gríšovi a Igorovi
za azyl v Moskvě a Petrohradu.

Televizní díl první: Ženy s kabelami

Jestlipak i ji někdo takhle vybrousí doběla? Tu, co se o sebe nestará a naláduje se, čím ji napadne. Jestlipak i její díra je jako divadelní kukátko do černé haly, kde řachla žárovka, do dlouhé úzké chodby, která umí vláčnět do mazovata i stahovat a škrtit jako guma na kalhotkách, jestlipak i ji? Jestlipak i ona umí zaškrtit svého hada doruda, chytit ho pod krkem a pořádně jím zacloumat? Potom by totiž péče o sebe ztratila důvod a makeup by mohl být klidně prošlý lhůtou, strupovatý a v cárech opadaný jako vlhká omítka baráku, kde ona sedává.

Vídávám ji tam, když jdu okolo. Na rohu, kde převis baráku dělá útulno navzdory chcankám, které tam každou noc naprší od těch, kteří si myslí, že ve tmě nejsou vidět a kolem tak pozdě nikdo nepůjde. Má krátké vlasy, tlustý obličej s červenými skvrnami, ale uhry to nejsou. Jen tváře si drhne mýdlem moc urputně, než jde ven, a já se ptám, jestli jí to pomůže.

Jestlipak se za ní už někdo otočil jen z čirého nadšení a tuhle si vybral, protože mu může něco dát? Asi ne, jinak by tam neseděla jako hromádka neštěstí každé ráno a nevypadala, že čeká na vysvobození.

Některé ženy se o sebe vůbec moc nestarají. Tloustnou a myslí si, ve volném oblečení že to nebude vidět. Podpatky že se nenosí kvůli nepohodlí, ale že dělají štíhlé nohy, to jim asi ještě nikdo neřekl. Ulicemi tyhle nechodí, natož aby se nesly, ale brouzdají se chodníky jako blátolistím v zanedbaném parku a myslí si asi, že je to jedno, ale není.

Nesmrdět a držet si váhu. O žádném dalším takhle důležitém předsevzetí nevím. Kecnu si ráno před zrcadlo a dívám se do svého obličeje, jestli mi náhodou konečně nechce říct něco, co nevím. Cíví naopak, jako by to samé čekal ode mě. Nikdy se takhle nedohodneme, ale stejně to každé ráno

zkouším znovu. Třeba jednou povolí. Někdy mi připadá jako věchýtek. Má ptačí podobu a culí se, jako by byl úplně nevinný. Jindy je z hadru jako rychle seštopovaný kopací míč a o jeden kopanec si taky říká, než se ujedná, co s ním natrvalo. Mezitím už mám ale ze stoličky na zadku obtisklý čtverec, přes hrany okrajů cítím přelévat kousky okraje sebe, co tak dobře při sobě nedrží, i když nadváhu nemám, den je třeba začít zvesela.

Kdybych měla dvůr, smežčila bych z kouta do kouta březovou metlou, kterou bych si sama svázala, a pokaždé bych při práci měla pocit jako na jarmarku v tradičně lidovém kroji. Ne jako v pokoji, kde se budím, po mém boku občas muž a kolem plno umělé hmoty. V podobě mého žlutého umělohmotného ptáčka v klicce, která je navíc kovová jako pro opravdového, mám z důvtipů lidské vynalézavosti radost. Takový ptáček je stejný pro každého, vyfouklý mašinou v daleké Číně, a proto i přes tu dětskou práci povznáší dálkami, odkud přicestoval, i když jen na křídlech boeingu.

Aspoň mi nikdy neodkočuje do teplých afrických krajin. Už takhle je mi pokaždé na podzim z těch mizejících ptáků smutno. Hřadují, i když je nikdo nenutí, sebekázně mají na rozdávání a já jim z ulice mávám, a tak se jejich starostí alespoň trochu zúčastňuji. Jinak to v mém žití ani za moc stát nemusí, nejsem depresivní typ. Tak to bylo odjakživa. Někdo by možná řekl bordel, ale já tomu říkám lidské hnízdo plné teploty a koutečků, kde jsou poschovávaná překvapení. Nejenom posmrkané kapesníky, co zapadnou za postel, když se v noci v posteli moc vrtím. Dávám si je pod polštář a na něj celou noc tisknu hlavu. Jestli mají zasouvací nožky, anebo spíš něco jako v pochvičkách drápky koček, to nevím. Ale ztvrdnout stihnou tam dole za pár týdnů řádně. Když se je pak snažím vyhladit, praská to v nich jako v rádiu, alespoň tak jak by to v rádiu praskat mělo, kdyby nebylo digi.

Digisvět mě moří, jako kdybych nebyla dost rychlá, a přitom jsem ještě úplně mladá, holá a potřebuji teplo a laskání, abych vykvetla jako květina, kterou je každá žena, a dnes už i muži jsou květinami, o které je třeba pečovat. Tolik práce s pečováním, na které chybějí pracovní síly, a proto se musejí otevírat pracovní trhy přivandrovalcům, které

ještě štěstí s neštěstím neunavilo, i když o sebe neumějí tak pěkně dbát, a trochu to tím pak na našich ulicích kazí. Jenže i kazy do digisvěta patří, protože pak už by přece nebylo co zlepšovat a velkopřůmysl by zvadl jako lilie.

Levné pracovní siláky mám nejradši, když se opření o lopatu na ulici opalují. Pot se jim perlí na pevných snědých pažích, určitě by v tu chvíli potřebovali namasírovat záda, ale takhle na rovinu to neřeknou. Místo toho bání a schovávají se do toho tabákového kouře, i když by klidně mohli vystupovat na kulturistické přehlídce nějaké místní neligové úrovně. Potom by i to masírování k tomu rázem patřilo. Je ostatně potřeba prohníst svaly, když mají zvláčňet a zároveň si zachovat naběhlost i pro diváky ze zadních řad. Jenže já kolem těch mužů s lopatou ponořených v kanalizačních rigolech jen procházím, stejně jako kolem té tlusté s krátkými vlasy na rohu, a moje hlava si jen potichu hněte kuličku svých představ.

Až mi budou za léta přestávat krámy a potit se budu jako pes i v zimě, budu muset kvůli několika blůzám v rezervě vyměnit kabelku za pořádnou kabelu. To se nanosím a možná i tělo mi z toho zpevní, jestli to někoho ještě v té době bude zajímat.

Tohle jsou záhady, které by si zasloužily svůj speciální televizní seriál. Seriál osvětlující záhadičky, nad kterými se dá mávnout rukou. Ale jsme snad všichni nějakí nádražáci s plácačkou nebo dopraváci udělující pokyny v automobilové zácpě? Ti ať si mávají a s nimi všichni hloupí, zatímco já zaplním mezeru na trhu, protože podobný poučný seriál tu ještě nemáme. Celé je to můj nápad. Přišla jsem s ním právě teď a celou dobu na něj budu myslet, to vám slibuju. Navíc k týmové práci se hodím, uvidíte. Lidí mám na každém prstu deset, alespoň v některé dny.

Ostatně stačilo by vysypat některý ze šuplíků v mém stole, a hned by bylo televizních příběhů jako korálků. Z každé ošoupané použité věčičky jedna historie a ze sponky, kde je už rok a půl hrst mých vlasů, dvě i čtyři, protože člověčina, ta táhne zamotanostmi na sto honů a příběh je na nitce potíží za potíží, jinak by to nikoho nebavilo. Mne taky baví tyhle záněty různých srdíček, i když je neznám, jsou vymyš-

lené čili nepoučné, a tak by mi vlastně mohly být jedno. Ale kdy jindy jedna moje ruka mačká druhou než právě při digipříběhu, který si vypůjčím nebo i koupím, i když se do něj málokdy dívám podruhé? Sladce se potom spí. Jak na lodičce, která se mnou pluje a všechny peřeje zdolává srdnatě, jenže ráno se zas budím v pokoji plném umělé hmoty, na kterou má přitom nárok jen žlutý ptáček z Číny, ale nějak se to sem natáhlo, jak už to s domácnostmi bývá. Otevřu oči a kolem vidím svoje nákupy. Přitom kdybych ještě spala, měla bych určitě úsměv jako kojenec, a koho by napadlo, že takové malé dítě vyráží s kreditní kartou do nákupní galerie, aby si udělalo radost? Malému dítěti stačí jen teplé mléko a mámino broukání. Brou, brou, dělám, když se mi nechce spát, a představuji si, že neumím mluvit ani chodit, protože s bezbranným uzlíčkem, co se právě namazal nočním krémem, přece spánek musí mít slitování.

Někdy si nasadím i teplou vlněnou čepici, aby na hlavě všechno přiléhalo k sobě a vlasy svojí rozčepýřeností nerušily usínání, které si hlava zaslouží stejně jako všechny ostatní končetiny, a nejvíc můj ohoblovaný zandavák na rašpli tak unavený, že se bojím, že už se ani jako deštník nikdy neotevře.

Unavený zandavák si většinou jen tak pobublává jako rybka v bahně ve skoro vypuštěném rybníku, jenom ne tak úporně, nejde mu přece o život. Jen o pár hodin tichoty a nerušenosti, nic, za co by mi musel platit, navíc ruce ani nemá a hotovost, tu si vždycky беру já. A přitom někdy kníká tak, jako by o život mu trochu přece jenom šlo. Nebo ty hluboké nádechy a výdechy, co je to? Jenom vzduch, co se mu tam zadržel, a teď se musí celý přes noc vyfunět? Tolik ho přece snad není. Nebo je jen rozmazlený mojí přílišnou pozorností a pod vousy si mrmlá nespokojenost? Když kolena stisknu úplně k sobě, většinou s tím přestane. Možná je přeolejovaný a nelíbí se mu, že se sám v sobě nevyzná.

Tolik pozornosti věnuji zandaváku obvykle každý den před spaním a někdy i víc. Když nechce a sáhnu na něj, naskáče mu husí kůže, zasyčí jako rozezlený kocour, co si brání pelíšek, a to bych musela být hodně

nedovtipná, abych tomu nerozuměla. Říkám pak zandaváku, promiň, já nevěděla, ale věděla, jenomže se mi nechtělo spát ani trochu a myslela jsem, že zandavák ještě trochu vydrží, protože kdyby se nechal vymrdrničkovat, padla bych hned do snů jako po kulce voják v poli, a takhle sebou lupnout do spánku je ještě lepší než tam po digifilmu přijet loďčkou.

Když je spánek hluboký, to znamená, že se usnání netáhne jak kabel krajsa dokola mé hlavy, ale picne mě skvěle záškodnický zničehonic, takže ačkoli ráno přifíčí takjakotak, má mnohem ctnostnější figuru. Je vysportované, má reklamka mentolový dech a stehna jako by mi už při probuzení obepínaly moje modročerné elastáky, ve kterých ještě před snídaní vybíhám ven.

Ráno hipšik aerodynamicky tvarované jak do kapky helma závodního cyklisty mě vystřelí na ulici rychle jako šipku a rovnou do terče. Tenisky utíkají kolem vody úplně samy a zandavák o sobě vůbec nedává vědět, a ani když krvácí, nenaříká, ale spokojeně poskakuje a maximálně pošimrává, jak že je to dnes dobře naladěný.

Většinou ale takovou idylku nemáme, aby všechny součástky takhle bez řečí tikaly. Něco rychle a snadno, to je přece vždycky svátek. My se spolu častěji přeme a zápasíme, padají štulce a hledají se ponožky a zatoulaná podprsenka.

Jednou bych chtěla vystudovat obor samostatné hýbání předmětů. O těch zatoulaných podprsenkách po rozdivočelé pánské návštěvě i o těch kapesnicích s nožičkami, co umějí odskákat za postel. A pak už s diplomem bych odletěla za exotikou s těmi protivnými ptáky, co v září hřadují na zábradlí u řeky. Když tudy ráno běhám, vždycky se poděsí, vzlétnou jak po výstřelu a kolem rozpraší plno mikrobů a choroboplodných zárodků.

Musím se pak okoupat před i po. Před celá a po také, když mám čas.

Kdyby se čas nekroutil a neměnil rychlost, dalo by se spočítat mnohem rychleji, za jak dlouho se dostat z jednoho konce města na druhý. Jenže to by se nesmělo myslet. Jakmile se totiž zamyslím, v tu ránu je čas v trysku, zatímco když se zastavím, stojí čas se mnou, i když ho po-

bízím a postrkuji tím, že se pokouším myslet na něco, co by mě rozptýlilo a jeho zmátlo.

Představuji si svůj vlastní život v kostele nebo za stolem před veřejnými záchodky s talířkem a v silonovém plášti.

Musí to být něco extrémního, aby se mi fantazie spustila jako rýma v pokoji z umělé hmoty nebo výtah s přestřiženým lanem, co padá dolů v akčním filmu, i když moje fantazie je spíš vzletavá. Nebere si ubrousky, má křídla a je bez hranic jako pomoc lidem v neštěstí od lidí, kteří jsou dobří. Taky bych se ráda nějak zavděčila, aby dobroty bylo ve světě víc a nemusela se pořád hledat špendlíkem, i když takovéhle škarohlídství, které na dobrotu nevěří, jí ani nijak nepomůže s rozmnožením. Používat jiná slova, třeba v každém duchu dobroty truchu, by naopak pomoci mohlo. Takže vytknout si pro začátek alespoň mluvení by nemuselo být tak málo, jak se zdá, když si uvědomím, že jazyk neumí ani přiložit ruku k dílu, protože žádné nemá, ani napsat cestopis, aby se ukázalo, jak to chodí také v jiných krajích, když už je člověk líný dělat něco přímo, ale psát ani cestovat jazyk neumí a navíc je měkký, a i když je to sval, tak je to jen jemný a zranitelný klient nějaké hlavy a někdy také žvýkačky.

V práci bych se ale bez něj neobešla a kolega ze zaměstnání by neměl být pomlouván jen kvůli tomu, že se to zrovna hodí do krámu. Lidé, co se neznají ke svým nejbližším a zapírají jejich důležitost, na to nakonec doplatí, a kdo má štěstí tu poučku vědět takhle předem, by byl hloupý, kdyby se choval jako ten, kdo to štěstí nemá. Třeba sloní chobot ten na indickém subkontinentu uzvedne kládu čerstvě poraženého stromu, jako by se nechumelilo, a asi si umí nějak poradit i s třískami. I v digivěku je tak slon člověku dobrým pomocníkem, ačkoli manuální síla je jen sexy, ale nepoužívá se, alespoň já nikoho takového neznám. Kdopak ale dneska ví, že sloní jazyk se nenazývá chobot?

K běžným obchůzkám se stejně takové znalosti nehodí, a kdyby všechny ty mé školní spadly za postel ke špinavým kapesníkům, vůbec nic by se nestalo. Ony jsou ale mezitím uskladněné v mozkovém laloku jedna na druhé jako v ledničce, a když si chci na nějakou starou vzpo-

menout, musím si k tomu vzít sekáček, takhle na kost už tam stačily zmrznout, ale alespoň se nekazí. Aby zapáchaly ještě i staré znalosti, to bychom se tu pěkně brzo vyudili puchem, však už to stačí. Z podpaží a mezinoží vyluzujeme stejně pachů až dost. Je to písnička, která nikdy nekončí, a refrén se odbývá každé léto v tramvaji, kde jsou lidé v tílkách a nosí huňatá podpaží. Na menších městech, kde osvěta jsou čisté uši a nehty, by vás taky pěkně vypoklonkovali. A právem. Jsme snad digi i my? Nikoli. Jen lidé, co vyluzují svoji písničku, a loudí tak o pozornost druhých.

Třeba by si mě bez té skvrny vzadu na šatech, co mi zandavák zas po měsíci ucedil, jenže nečekaně, taky nikdo nevšimnul. Ta ale tak nepáchne, spíš je vidět, abych to nedělala horší, než to bylo. Ten muž jen řekl, slečno, jako bych já zrovna doplňovala do regálů a on nemohl přečíst cenovku na svém balení pánské ochrany, ale zároveň ho také zajímalo, jestli zrudnu. Jenže v té tramvaji jsem se ničím brigádnici nepodobala. Neměla jsem ani cedulku se jménem Jarmila nebo Monika, ani tu usouzenou fotku, co vám k cedulce nalepí, když už v oddělení pracujete déle. A proto mě to jeho slečno zarazilo. Nejsme přece v supermarketu ani v tanečních, ale v tramvaji na Červený Vrch a skvrna vzadu na mých šatech byla jako napotvoru také červená. Zandaváku, zandaváku. Je prostě kouzelník. Vyčaroval mi překvapení ani ne dvě hodiny potom, co jsem se sprchovala. Ten muž zas vykonal dobrý skutek, a to taky díky zandavákovi, protože nemůže mluvit, a tak mi o té skvrně nemohl říci, a tak to musel udělat on, ten muž. Zato zandavák určitě věděl, že ji dělá. Upufával si ještě za chůze náramně spokojeně, že se zase může zbavit té přebytečné sliznice. Červených řas, které v něm rostou, a nic z nich není.

Kromě televizního seriálu záhad, jehož první díl by se snažil mimo jiné odhadnout, jak velkou kabelu plnou náhradních blůz má nosit žena, které menopauza právě začala a je znamením panny jako já, sním o malinké sekačce na červené řasy mé neustále dorůstající sliznice, kterou bych používala předtím, než bych si koupila tak velkou kabelu, jakou by mi seriál doporučil.

Sekačka by měla červenou barvu, lesklou kapotu, velikost berušky a byla by na dálkové ovládání. Zandavák by si ji mohl pojmenovat, jak by chtěl, a jak ho znám, něco by si vymyslel, protože je to veselá kopa. Pak by stačilo rozhrnout závěsnu, jak to dělávám, než si to přikvačí rašple, a zavolat dovnitř, že sekačka je na cestě, aby se zandavák mohl ještě jednou dvěma masitými vlnami dát do rychtyku, mlasknout si, a pak už by jen čekal jako pán v tvídovém saku připravený na instalatéra, přičemž takhle upjatý zandavák většinou nebývá. Pro tu příležitost je tvídové sako stejně příliš nóbl a sekačka na červené řasy navíc není instalatér, ale mnohem spíš pomůcka zahradníka, a ti jsou známí svým sexuálním apetitem, takže zandavák jako místo výkonu povolání se šikne.

To samozřejmě neznamená, že má zandavák na takové věci pořád chuť. Naopak už mu skoro odešla a nechává se většinou přemlouvat jako primadona, jako by byl kdovíjak zvláštní, ale speciální je jen tím, že je můj a mně i patří, i když on si někdy stejně jako moji muži myslí že ne.

Pro atmosféru vilnosti, která se tím čechrá, je v tom nechávám. Protože když zandavákova majitelka už není jeho paní, ale jeho pánem je vlastník rašple, už se nemusí nic víc říkat a rajcovnost se nám tam plíží po čtyřech. Už nekouká klíčovou dírkou, ale shodila župánek, je jen v kombiné a má tak akorát tučná stehna a je tak přesně vypnutá, jak si to rašple sní. Potom se do ticha zašeptá, vezmi si mě a pořádně si zorej svého bahňáka, a to už pánům rašple pěkně větrá a na špičce se jí dělá mléčná kapička. Tohle se ale musí umět, protože je to celé v nuancích a jen kousek od obyčejné sprostáčky, a ta sice platí na nějaké zdravé prostoduché rašple ze všeho nejvíc, ale na ostýchavé působí neblahodárně, a dost je těch, kteří si představují něco delikátnějšího, a proto se to musí předem vždycky pečlivě zvážít.

Trochu tísně ale platí na všechny. Jen toho nesmí být příliš, protože některé rašple jsou hned strachy celé pryč, a když je po jejich účtyhodnosti veta, nemohou si přijít k hoblování a mně se krátí chvíle v nákupní galerii, kde je vždycky tak přesně akorát teplíčko i chládek, že ani při

menopauze tam s sebou nebudu muset nosit tu kabelu s náhradními blůzami tak naditou.

Větrák u vstupu mezi posunovacími dveřmi, co se mi samy otvírají vstříc, mi rozcuchá celý účes, takže to vypadá, že jsem nepřišla pěšky, ale přijela vlakem a celou dobu jsem měla hlavu vykloněnou z okýnka. Ještě štěstí, že ji nebacila flaška, co nějaký ožrala vyhodil, říká si určitě prodavačka, protože kdyby mě bafla flaška, nepodepisovala bych právě 4560 korun útraty, ale čekala bych v čekárně ambulance, až na sester-ně dojedí housky a zašijí mi obličej.

S takovým vzhledem by to bylo strašné. Vždycky když bych vyprávěla, jak k tomu došlo, zákusek i s kávou by muž z vlastní iniciativy zaplatil i za mě, ale rašple by mu z toho neposkočila. I jí by mě totiž bylo líto. Jenže nasucho bez jakékoli napumpované krve. Možná by mi položil ruku na rameno, místo, kam se pokládá starým a hnusným, protože na rameno ji lze bez přemáhání položit i někomu, kdo je zpocení, má ekzém nebo nemá zuby, ale pošeptat něco do ucha už se chce míň, zvláště mně, na té straně, kudy by proletěla flaška a kus lalůčku odnesla s sebou. Do pár dnů by ho na železničním náspu sezobali ptáci a já bych si zvykla, ale takhle s pěkným obličejem se mi žije líp a zvykám si vůbec nerada.

Proto ve svém pokoji nic neměním, i když se mi vůbec nelíbí. Zvykat si, že pokoj je pěkný, když už by pěkný opravdu byl, je složitější než říkat si, že pěkný je, když přitom pěkný není. Když jsou navíc pokojové přestavby hotové, už nejdou vymýšlet a v bytě podle představ se usídlí nezázivné návštěvy, které vše komentují a na papír si špačkem, který jakoby náhodou vytáhly z kapsy, píší rozměry vaší nové sedací soupravy, které jim čtete z bukletu, jenž byl přiložen. Metr totiž doma nemáte, a tak taky vyjde najevo, že si svůj nábytek nesestavujete sama jako některé méně zámožné známé, ale máte na to sílu, a v tu ránu se dostáváte do řečí. Navíc někdo nadhodí, že by tu sílu chtěl vidět, a to neznamená, že by se chtěl s kýmkoli seznámit, ale že si máte někoho najít i vy, protože je vám třicet a kromě lítosti nebo závisti se k nějakým jiným lidským citům prý svobodné třicítky těžko dostanou. Lidi se vás takhle

snaží k smrti vyděsit, zatímco si zapisují rozměry vašeho náramně pohodlného nábytku a diví se buď nahlas, nebo potichu, kde jste na to vzala peníze.

Proto v umělohmotném pokoji se žlutým ptáčkem nic měnit nebudu.

Říkám mu tak, protože pokoje jsou v bytě tři, a kdybych řekla jen umělohmotný pokoj, nebylo by jasné, který mám na mysli.

Kukačka

Dost mužů, kteří ke mně přijdou, si myslí, že je to poetické. Že jsem si třeba ten název umělohmotný třípokoj vymyslela jen pro ten jedinečný společný večer, a ten žlutý ptáček jim už tůká v kalhotách celý nedočkavý a připravený buď jako písťalka, kterou si vezmu do úst, a ona to ví a těší se a předem si popiskuje, nebo jako palička k bubínku, na který spolu zavíříme, nebo někdy jen jako obyčejná kukačka, co čeká v hodinách a neodbije dřív, než hodinový strojek v hájovničce nakáže, tak ta je také dobrá a může být i nejlepsi.

Zvlášť jako ochmýřené mládě, které rychle roste. Nemotorné velké kukaččí mládě, které se vylíhne v hnízdě žlutých ptáčků a roste a roste, a samo se tomu diví, protože nic tak neobvyklého se ještě neděje, ani ruku jsem mu na něj nepoložila a ještě chvíli si budeme úplně obyčejně povídat o jeho práci pro telekomunikace, a zrovna to mě teď zajímá, protože internet mi pořád vypadává, málo si mě asi na ústředně váží, a tomu muži chci dát svoje číslo, když vtom si uvědomím, že už ho má, a v půlce věty se zastavím. Království dobře vážených zámlk, tak by se mohla moje sada umělohmotných pokojíčků ten večer klidně nazývat, a my dva jsme droboulínky Ken a křehká Barbie v růžovém umělohmotném domku, pro větší požitek se na nás můžete dívat shora z ptačí perspektivy a díky velikosti našeho hnízdečka lásky, které takhle není větší než krabice od bot, to mít všechno na dlani jako při vyhlídkovém letu vrtulníkem nad pamětihodnostmi města, a asi tolik by vás taky ten večer u mě stál. Jemu už stojí. Patří mezi ty velké kukačky, co jsou nejdřív nesmělé, protože v životě ještě neudělaly tolik zkušeností, kromě toho, že pár holátek vyhodily z hnízda, ale to bylo v té kanceláři telekomunikační firmy, a to se s touhle mojí úřadovnou vůbec nedá srovnat.

Myslím na to, že až si půjdu vyřídit ten internet, který je jako všechno přes známosti nejlepší, neudělám to telefonicky, ale vezmu si svůj kloboúk s pavími pery a dole zazvoním jako obyčejná zákaznice, která se potřebuje na něco přeptat nebo si doplnit technické znalosti. Na recepci budu chtít mluvit přímo s ním, s touhle velkou kukačkou s kukaččí rašplí, co mu zrovna bude viset úplně bez nálady, protože v kancelářích takhle visívají. Ožije mu jen na chvilku, když se nová kolegyně sklání a doplňuje papíry do kopírovačícího stroje a jako napotvoru ta přihrádka s papíry nejde zavřít a vyskakuje jako čertík. Úplně se zpotila, a přitom menopauzu nemá. Dalo by se říci, že to laškování začíná už tady. Kukačka se taky štafety hned chopil a bezradné kolegyni s velmi svěžími prsy a bundičkou, která je drží, aby skákaly jen stísněně a o to víc se osebe třely, rád se zásuvem dvouruč pomáhá.

Papíry jsou hned se zaklapnutím v teplém pokojíčku vrnící kopírky pěkně dopnuté a kukačka je dopnut také, i když radši by zasouval i on, ale kolegyně mu věnuje jen letný úsměv, příliš letný i na nezávaznou kávu.

Šlo by si sice vyměnit pár firemních zkušeností u automatu na chodbě, ale na to si vzpomněl moc pozdě a dopnutou rašpli, která si blázínek myslela, že by mohlo dojít k zásuvu, popadl smutek z toho, že tak lehce vždycky vzplane, i když vůbec o nic nejde a je to předem ztracené. Něco takového se jí navíc děje každý den, tak proč se konečně nepoučí a nezůstane bimbací čili v klidném režimu celou dobu mezi toaletami?

Kukačka, teď už zase sám jen s kopírovačícím strojem, co bručí, jako by bručení jenom předstíral, myslí na to, že nová kolegyně pije určité kapučíno jako všechny ty minulé nové kolegyně, co chtějí být trochu nóbl a taky mají rády na vrchu tu pěničku. Rašple zauvažuje, že si malinko poskočí, když si kukačka představuje, jak si nová kolegyně olizuje kapučínovou pěnu rty nabobtnalými rozkoší, a možná už by to navíc ani nebyla pěnička kapučína, ale výron rašpliny radosti. Jenže rašple si to poskočení na poslední chvíli rozmyslela, vzpomněla si, jak zbytečné bylo před chvílí, a kukačka tak nevypravil ani ten tichý sten, do kterého

se mu chtělo, když si představil novou kolegyni s postříkanou tváří, celou by si ji slízat sama určitě nezvládla. Místo toho by jen bezmocně koulela velkýma srnčíma očima a do toho řasy, kterým by nezbyvalo než trochu své černi pustit do mlíčí, by mrkaly překvapeně, jako by to bylo poprvé.

Kdyby mu bylo dvacet, mohl by se z toho kukačka udělat ještě jednou, ale ve čtyřiceti už asi ne.

Takže to byl nakonec tichý povzdech místo smyslného stenu, co by kukačka vyloudil těsně předtím, než bych na dveře jeho kanceláře, té úplně poslední na chodbě, zaťukala já. Bylo by to nesmělé zaťukání mladé datlice, co se teprve rozkoukává a není si jistá, jestli pomoc potřebuje zrovna tento strom, nebo ten vedle.

Tím, jestli klepeme na správnou kancelář, pokud jsme v ní nikdy předtím nebyli, si nemůžeme být nikdy jisti. Pokud na dveřích nejsou jmenovky ani čísla a jediný, kdo nám ty dveře popsal, byla sice rozkošná, ale unuděná brigádnice na recepci, které je jedno, kolikrát zaklepete omylem jinam, protože nakonec správné dveře najdete, a pak kolem ní nazpátek projdete ven v předstíraném spěchu, jako by to celé byla nakonec vaše chyba a ne její, té tygřice, co si jen dokola lakuje nehty a neví nic o firemní etiketě.

Tedy bych zaklepala nejistě, ale zároveň už trochu rozvrněně, znáte to? Když na někoho čekáte a to ťuky ťuk je jeho na sto honů, jak rychle se vám potom rozbuší srdce? On by byl už taky připraven. Načnutý tou novou kolegyní se svěžými prsy, i když znova pohroužený v papírech, to ťuky ťuk by ho zalechtalo, protože by si myslel, že to se vrací ona, a kdyby ho přišla poprosit o toner do tiskárny, určitě proto, aby jí ho tam pomohl natlačit, tu tubu plnou černé, a to by se pak pozvání na kapučíno rozumělo samo sebou, protože na firemní namlouvánky byl kukačka po těch letech expert a tohle ťuky ťuk vzápětí potom, co dvouručně tlačili čertíka zpátky do krabičky, by byly firemní namlouvánky jako z příručky, a možná by si dokonce ta nová kolegyně mohla vymyslet něco rafinovanějšího než ho rušit, zrovna když se zabral do ložského vyúčtování.

Ted' jenom aby nebyl zklamaný, když místo té kočky z vedlejšího oddělení, jejíž obličej si už přece jen stačil zapamatovat, tam budu stát já, že? Nejdřív by určitě trochu překvapený byl, tomu by se nedalo předejít, ale rašple nikdy tak rychle neposkakují, jako když o tom předem nebyly zpraveny a takříkajíc se musí improvizovat. Stejně jako stůl plný papírů s loňským vyúčtováním by v tu chvíli ještě netušil, k čemu bude vzápětí použit, a taky by mu to myslím nakonec nebylo proti mysli. I židle už se pod tím pořád stejným kukaččiným zadkem dost nudila, i když ho tenhle muž, stále ještě v saku a uškrcený v kravatě, má tak prvotřídní, jak zadky, na kterých se pořád jen sedí, obvykle nebývají. Zkosí se doplacata i na těch nejdražších jezdicích kancelářských židlích s polohováním a opěrátky.

Až začneme, bude ta opěrátka potřebovat, ale zatím mu jen podávám klobouk a jdu bez pozvání dál. Klobouk s pavími pery ještě kukačka nikdy neviděl ani mimo pracovní dobu, a jak jdu bez pozvání dál, ho taky trochu překvapí. Je prostě pořád dost zaražený a o rašpli zatím vůbec nemusíme mluvit, protože tam se zatím nic neděje, pumpička je přesně tak, jak si kukačka předsevzal, že by v ideálním případě měla mezi toaletami být. Jenže já se představím a odložím si i plášť, a to už se nám dole něco začíná dít jako v trepkovitém nálevu, který po delší době odložený na parapetu nad topením ožívá rejděním organismů. Nejdou pouhým okem postřehnout, ale ze sklenice se s předstihem linou pachy, které zrod nového života předznamenávají. Kondom bych samosebou vytáhla z kabelky až těsně předtím a jako mimochodem, s muži, s nimiž se neznám, z ochrany žertovnou pomůcku nedělám, vždyť všechno je tak křehké a já sama si také tak připadám. Jako sněhová královna celá ze třpytivých sněhových vloček a sítě pavučinek. Kukačka by si také říkal, jestli to celé není jen mámení, ale když bych si jeho dlaň vtiskla oběma rukama do klína, tak se zasténáním, jemuž navlas podobné mělo před chvílí patřit nové kolegyni, by přestal s takovými zbytečnými myšlenkami a všechno by pak už pokračovalo, jak má. Ta opěrátka na své fajnové kancelářské židli by chytil do každé ruky jedno mocně jako před neudržením a s mou hlavou mezi svými

koleny by se začal dělat. Ale hned bych ho nenechala. Pomalounku. A když by otevřel oči, rašple rudá a trčící jako kyj namočený v krvi, v tu chvíli bych už ležela na stole s rozevřenými koleny a usmívala bych se jako sluníčko v časopise pro nejmenší a myslím, že v ten moment by už preciznost mého výrazu ani nebyla tak nutná jako na začátku, i když se nechci přeceňovat. Ale podcenit to také ne. No a konce jsou vždycky trochu posmutnělé a jeden druhému se podobají víc než začátky.

Chtěla bych, aby si pak druhý den přece jen nebyl úplně jist, zda to nebyl sen. Váček ochrany plný svého hlenu by v koši pod papíry s vyúčtováním hledal marně, protože ten bych vzala s sebou. Na prahu, pokud by byl uvnitř kanceláře, jinak by to mohlo sebrat děcko nějakého zaměstnance, co si přijde okopírovat k papírkovi referát, bych možná mohla nechat zapomenuté to nejmenší z mých pavích kloboukových per, kterým by se pak kukačka mohl laskat i další dny, když by měl mezi prací chvilku, ale představa, že by si na něj ustříkl, mě od toho nápadu odrazuje. Protože celá tahle scéna by měla být hlavně něžná a mazlivá jako ten můj sněhovovločkový úbor a sperma stejně jako zandavákovo mlaskání, když mu podávaná strava chutná, jsou reality, které mám každý týden několikrát ve svém umělohmotném tři plus jedna, a tam jsou teď také zavřeny stejně jako kukačka v mém bytě, náš zákazník náš pán. Je jen trochu zmatený, že jsem se v půlce věty tak zarazila.

Neví totiž nic o mém úmyslu s tím telefonem, a jak jsem si na poslední chvíli uvědomila, že ho má, a už vůbec nic netuší o tom, co se právě stalo v jeho kanceláři a že kdyby to byla pravda, uklízečka, co po směně chodí vynést koše, by se okamžitě hnala otevřít okno, protože vzduch by tam byl jak po smíšené hodině aerobiku. Mimochodem kukačka má v kanceláři pod šanony činky a já mám ráda muže, kteří se o sebe starají. Víím to, i když jsem v jeho kanceláři nikdy nebyla a nikdo mě tam taky nedostane, ale kukačkově tělo už za chvíli poznám a svaly mu budou hrát, když rašple se zandavákem budou hudlat tu svoji koledu. Ten večer pravda trochu falešně, kukačka se, jak se dalo čekat, té svojí nervozity ten první večer úplně nezabavil a já také nejsem úplně

vždy ve formě. Celkově to ale proběhlo bez zádrhelů a já se navíc dozvěděla o nových telefonních tarifech a hned druhý den jsem si podle kukačkovy rady přehlásila linku. Dlouho jsem si ji chtěla zrušit úplně, protože mimoto mi pořád v kabelce bzíká mobil, a když někdy doma došlo na bzučákový dvojhlas a já nevěděla, kam skočit dřív, říkala jsem si, tohle je zrovna jedno z těch dilemat, které bych si mohla ušetřit.

Mít kolem sebe tolik strojků, co pořád chtějí milé zacházení, je nejlepší cesta k rozmrzelosti. Když třeba volá muž a je to klient, ale vidět je jen číslo a ne rašple s jmenovkou a moje nevlídnost se mi vymstí. Jenže kvůli tomu kukačkovu výhodnému tarifu se nakonec žádný telefon stejně nerušil.

Hodně nezbedné rašple se někdy dělají už při telefonování, dokonce už při tom prvním kontaktním hovoru se mnou, který by se ničím neměl lišit dejme tomu od telefonní infolinky o počasí nebo infolinky na zahraniční telefonní čísla. Tyto služby mají také část své hlasovosti namluvenou na pásku nebo spíš digi hlad'oučké céděčko, všimli jste si? Nejdřív je ta paní tam vevnitř taková milá s hlasem, který by určitě mohl prorazit i v rozhlasových hrách nebo u finančně mnohem lépe ohodnoceného dabingu zahraničních reklam, ale ona má prostě svou práci ráda a ani za nic by ji nevyměnila za nějaké dobře placené místo, co nemluví s lidmi, ale do strojů, a navíc nikomu tak nepomáhá jako infolinka o počasí, která denně zachraňuje desítky a možná stovky slečen před promočením, jež by jim prostydnutým zabránilo jít další den na schůzku anebo by kvůli promrzlým nohám z mokrých ponožek neměly večer chuť na žádné hopsahejsa se svým chlapcem, a to by jej také mrzelo.

Tyto telefonní ženy nám radí přšiplášť nebo si přibalit opalovací krém, má-li někdo typ pokožky jedna, jedna plus nebo dvě mínus. Ostatně krém je dobré mít s sebou po ruce vždy. Kvůli nadbytečnému maštění snad ještě nikdo nikdy neumřel, a pokud to budu já, alespoň si ke všem svým výjimečnostem ještě navrch pořídím jeden Guinnessův rekúrdek. Ale to bych prosila až za pár let. Třicet je přece jen teprve brána do dospělosti, a ne nějaká výlevka směrem do života tam, jenž se

prý uskutečňuje za odměnu. To tvrdí zase jiní milí pánové. Ani už nevím, jak se ti všichni jejich kardinálové a svaté trojice vlastně jmenují. Jestli ale mají část namluvenou na pásce i oni, řekla bych tomuto světu, že je jedním velkým podfukem, přímo do očí. Ať už se s tím nějak vyrovná sám a volá na nějakou terapeutickou linku první pomoci také laskavě někdy on, a nejen my, které k tomu dohání svou věčnou vrtošivostí a nepředvídatelnými náladami.

Ta paní na infolince mi po tak milém začátku, kdy jsem měla pocit, že má zájem i o mne osobně, že třeba věhlas mých služeb se nějak donesl až k nim na ústřednu a ona by teď chtěla poznat, jaké je to opravdu, když je žena spokojená, a nejen že to předstírá, tak po tak milém začátku najednou ve sluchátku cvaklo, jako když se na bundičce rozezne druk.

Svlékat se ostatně paní na telefonu mohou bez obav, protože videotelefon většina lidí nemá, a i kdyby nějaký nestyda volal na linku informací o zahraničních telefonních číslech videotelefonem, a ta paní ho měla, začne někde blikat světélko s upozorněním, že všechno není v pořádku, a ona se stihne obléknout, ještě než se k takovému nevychovanci dostane, protože skoro vždycky se nejdřív čeká ve frontě s písničkou, než na vás dojde řada. Takovýhle mají holt na ústředně systém, zavedli si ho už pěkně dávno a jen tak ho asi měnit nebudou.

To červené světélko, co bliká, když se mu něco nelíbí, nereaguje tak citlivě nejen na telefonáty z videotelefonů, ale i na všechna čísla, jež má uložená v paměti a která jsou těch, kteří již nějakou dobu telefon nezaplatili anebo jsou to telefony opuštěných domů a bytů, kde je důvodné podezření kriminality, ale muži od policie ještě nestihli takové místo osobně navštívit, mají totiž také jiné věci na práci, o těch mám ale zakázáno podrobněji hovořit, a tak mužům od policie telefonní ústředny slouží jako pomocná zařízení.

Telefonní hovor z čísla, odkud volá živel, je automaticky natáčen a zaznamenáván ve zvýšené zvukové kvalitě, aby i hlasové změny způsobené chronickou rýmou nebo momentální nevyspalostí byly slyšet tak dobře, jak kdyby je živel šeptal přímo do ouška policejnímu vyšetřovateli.

Takhle důmyslné propojení policejních složek s těmi informačními napomáhá nám všem vystaveným jinak jejich řádění bez ochrany, aby nám také byly někdy k užítku.

Řečeno stručně a bez okolků, po milém rozhovoru s paní, kdy už jsem měla skoro na jazyku jednu speciální nabídečku, kterou bychom si mohly spolu zkusit, přišlo to cvaknutí od druku na bundičce a číslo, které jsem potřebovala, začala do sluchátka recitovat nějaká podělaná mašina jako stanice vlaku na velkém nádraží, která se stala v posledních letech stejně nelidská a digi, ačkoli to tradičně bylo to největší útočiště člověčiny. Toho mazu a výměšků tam vždycky bývalo víc, než kolik oleje vyjede mezi svými koly za směnu solidní lokomotiva, a místo toho jsou teď všude nastrkané tyhle digi dámy a pánové, říkám vám hrůza, někdy i já člověk optimista z toho začínám být trochu depresivní, když vám to na nádraží nebo do sluchátka neklesá s intonací mezi čísly nebo jmény měst. To si pak připadám jako vlčák na cvičáku, co se na něj jen štěkají povely, a když zrovna nemáte po ruce tužku, víc než dvakrát vám to do sluchátka ani nezopakují.

Tohle jen pro úvod, aby bylo jasné, za co za všechno se u mě platí, a ta suma se pak ukáže jako nikoli horentní, ale naopak přiměřená a nadneseně řečeno směšná, když do ní započítáte právě i tu mou intonaci, prý snad mazlivou i napoprve, když jsem v náladě, ale já spíš vždy mužům zdůrazňuji, že vše, co si přejí, mohou zopakovat ještě jednou a stejně tak to můžu pro ně udělat i já.

Některým starším pánům to jde pochopitelně pomaleji anebo, no bóže, prostě již tak dobře neslyší, a protože to, co do telefonu říkám, za tím si taky stojím, řeknu to i napodruhé bez stínu otrávené netrpělivosti, kterou můžete vycítit i na linkách, které ještě digi nejsou, ale na centrále jste stejně každému putna.

Takže i při těch prvních kontaktních telefonech, které by se co do hlasového rozpětí a vzájemné uvážlivosti opravdu neměly lišit od těch běžných, kam muži volají se stejnou touhou od něčeho si odpomoct, jen rašple jim přitom potichu visí, ani nedutá, alespoň pokud je ten pán

v civilu dobrý všednodenní muž a ne na všechny strany trčící čurák, který se začíná bez okolků dělat bez dovolení, a někdy nejen té ženy, ale i svého majitele. To jsou pak ale spíše medicínské případy, se kterými se sice také setkávám, ale nijak je nevyhledávám, a vždy mám radost, když se takový místo styků se mnou obrátí na specializovanou pomoc příslušného oddělení, protože to vyžaduje statečnost a jistě ipřekonání studu.

Na druhé straně to znamená, že si něco musím odepřít i já, konkrétně některou z lákavých věcí v nákupní galerii, neboli i já se tímhle způsobem cvičím v sebepřekonávání, a uznání si tedy zasloužíme oba i ty kousky, které na mě v nákupní galerii čekají. Budou totiž muset ještě posečkat, ačkoli i tak už jsou otrávené. V klimatizací přesušeném vzduchu je to totiž určitě baví méně než mě, protože zatímco já si tam v tom suchu mohu alespoň nakoupit, ony musejí jen trpitelně čekat, až se mlíčí některých mužů promění v přítoky finanční a moje kreditní karta bude opět dostatečně nabitá.

Právě o financích by se mělo mluvit v tom prvním kontaktu po telefonu, který s mužem mám, ačkoli i o tom by už měli být předem informováni. Ale vždy to ještě jakoby mimochodem zopakují, aby všechno sedělo a nedošlo k nějakému přetahování, když rašple už je vyklopená ven a právem se těší, protože už je to nějakou dobu, co je schůzka domluvena a na nějaké hádání svého majitele a vlastnice zandaváku, kromě kterého už stejně nic jiného ve své malé, ale rostoucí hlavince nemá, nemá náladu. Navíc pokud je opravdu schůzka takto napevno domluvena a nedochází k nějakým termínovým posunům, které mají obvykle pracovní vyřízení muži a otcové náročných rodin ve zvyku, tak rašpli už dost možná její majitel nějakou dobu nehoblil ani ručně, ani v manželce, protože večer se mnou chtěl být plný jako horká vana, co se napouští mezitím, co si vyřizujete své věci, v mém případě třeba právě hovor s takovýmto klientem, který později přijde plný k prasknutí. To by si ho klidně podle mého mohl narvat do tlusté padesátky, která na něj dělá cukrbliky v účtárně, protože rašple by v takové chvíli ráda cokoli, a nemusel by mrhat penězi na mě, když jeho děti určitě

potřebují nové školní potřeby, kolo a dnes už i ty různé digivěci, které jsou ze všeho nejdražší.

Mužům ale tohle nevysvětluji, od takových rad si mě nezaplátili, a vsadím se, že by mi za takovou poznámku ani nepoděkovali, natož aby mi byli vděční, že se snažím šetřit jejich peníze. Nelze to z mé strany nazvat jinak než čirý altruismus tím spíše, že zandavák většinu času nejraději odpočívá, a když ho rašple vevnitř ohoblí honem honem, dá se to nazvat odpočíváním mnohem spíše než maratóny s některými, kteří si ji vyhoní ještě těsně předtím, než ke mně přijdou, anebo přímo v mém umělohmotném třípokoji.

Někdy chtějí, abych se při tom na ně dívala anebo sténala spolu s nimi, což není problém, jakmile ale při tom chtějí seabemíň osahávat, účtuji si to jako samostatné předčíslení a za večer tak tím pádem platí dvakrát, což si ale myslím, že vzhledem k délce a úmornosti toho maratónu, kterým se rašple se zandavákem pak musí prodřít, než rašple nakyne podruhé, a to tak, že si konečně může odpšouknout, víc než malý pšouk to napodruhé takhle rychle za sebou nebývá, tak za takovouhle údernickou práci si dvojitě finanční ohodnocení myslím zasloužím.

Ten, kdo místo prachů, které by měl navalit, protože s tím férovým kontraktem souhlasil a byl o jeho podmínkách předem informován, když mi tenhle potom nadává do zasrané děvky, měl by se raději podívat do svého vlastního zarudlého obličejce, přeptat se své rašple, zda jí to bude stát za to, a snad vám ani nemusím říkat, co by odpověděla.

Jenže platí její majitel, a když platí, rašple už zase potichu visí jako ocas lenochoda a ani nedutá. Přece jen kumpán, k jehož zpocenému podbřišku je svým kořenem přidělána, je jí bližší než já a obecná spravedlnost, i když jí za chvíli tak dobře ukojím a jen díky mně se jí bude tak spokojeně hajat. Přesto všechno a i přesto, že ve své malé poctivé hlavince, rašple jsou totiž většinou mnohem méně záludné než jejich vlastníci, možná tuší, že se na mně právě páchá bezpráví, tak košile je bližší než kabát a rašple dělá mrtvého brouka. A mrtvého brouka dělá,

i když mě její majitel pěstí uhodí do obličeje, ale to někdy zas jako by si při tom trochu poskočila, juchla si a na ten lomoz zvědavě vystrčila hlavičku, protože rašple bývají velmi zvědavé a některým se násilí moc líbí, a to se pak dokážou rychle zmátořit i uondané staré párky, od kterých bych to nejméně čekala.

Při kontaktním telefonu jsou násilníci pochopitelně stejně milí nebo nemilí jako ti ostatní, dokonce bych řekla, že většinou bývají po hlase i o něco příjemnější než ti druzí, alespoň soudě podle toho, že ti napoprvé vulgární jsou pak často vysvělení ty nejmilejší berušky, které si přejí zhasnout velké světlo mé centrální šedesátivatovky a natáhnout se vedle sebe, jako bychom byli na louce anebo se nejdřív na koberci u rodičů v obýváku chystali poslouchat desky, a ne byli v mojí umělohmotné mrdně, kde se ničím z tohohle nemusí ztrácet čas.

Dlaní mi tihle pozoruhodní třeba nejdřív pár minut hladí siluetu a úplně zlehýnka čechrají kozy, a teprve po chvíli postoupí o krůček dál, vlastně blíž ke mně a do mě, i když rašple už jim stála v pozoru hodnou dobu a nic nebránilo tomu, aby zajela do vymaštěné trouby, kam se jí chce nejmíc, mnohem dřív. Jenže takovýhle majitel s tím z nějakých důvodů otálí, důvody bývají různé.

Opravdových stydlínů ke mně ale přijde málo. Přece jen ti, kterým červenají uši, když ženě popustí ramínko, nebo si to neumí představit bez přede hry, anebo právě jen představit, a nic víc, protože žádná žena s nimi o jiných možnostech nemluvila a oni s tím právě kvůli svému stydlínství nikdy sami nezačnou, tak tihle ani třeba nevědí, že ve svém baráku o patro níž rovnou pod svou ložnicí nějakou mrdnu s pružným zandavákem mají. Ne že by takový o něco extra přicházel. Respektive mužům, jež o takové věci přicházejí dobrovolně, s nadhledem a klidně i kvůli pouhému poctivému ostychu patří mé uznání a vůbec nic jiného než to, ale nejsou to moji zákazníci a z jejich mlíčí na moji kartu žádná finance nenateče. Není to druh, se kterým bych měla jiné zkušenosti než ryze soukromé, kterých je ve srovnání s těmi profesionálními zanedbatelně málo.

Pár opravdových stydlínů, co ke mně přišli, to většinou dostalo jako dárek k nějakým narozeninám nebo tak něco, pokud dárkem lze nazývat něco tak hloupého, jako je zázitek, o který nestojíte, protože i když o prostitutce hodně mužů sní, jsou i takoví, kteří o ni nestojí, a s těmi je lépe se dohodnout předem, protože zrovna tyhle bude určitě u mě telefonem den nato kontrolovat blbec, který mě tomu nešťastníkovi pořídil, a samotnému se mu pořine z rašple, až se pokouří, jakmile se mnou domluví, a na momentík si pak poodskočí do koupelny.

Taková investice do vašeho kolegy, se kterým se ještě ve dveřích já a on domluvíme, co tomu blbci nakukám, až zavolá, je ještě nesmyslnější než stříkat, jen se rašple špičkou dotkne zandaváku, kdy by mě mohla zastoupit ta tlustá padesátka z účtárny. Zandavák by si ušetřil odírání, ta žena by se z té radosti nad fešným kolegou mého věku možná udělala a on by ušetřil částku, kterou si jako ostatně skoro nic jiného ze svého soukromí vymíňuji nechat pro sebe.

Jestli tedy čekáte především na informaci tohoto ražení, protože vaše rašple by si ráda zaskákala s kurvou, ale vy nevíte, jestli na to máte naspořeno, místo abyste si teď při pokecu se mnou jen rašplíka trochu přivětrávali, tak to se podívejte cestou z kanceláře k manželce do nějaké pornotiskoviny, stačí na zadní stránku, ani si to nemusíte přímo kupovat, anebo večer, až to doma bude spát, proklikajte web.

Ti, co se do mé umělohmotné mrdny nikdy nedostanou, bývají většinou bohužel právě tohohle papučového typu, kterému je jen líto námahy a peněz. Neřekla bych, kdyby ty prachy z nudné práce v kanceláři vrazili dítěti na školní potřeby, i když by jejich lakomé padesátikoruny nakonec třeba skončily v automatu na kolu nebo v počítačové herně, protože i adolescenti mají nárok na povyražení. Zvláště když rašplíčky a zandaváčky mají ještě nevyvinuté, to by je snad ani používat neměli. Musí přece posečkat, než jim to všechno zmohutní, nabrví se a vykyne ven, i když příliš často právě na tohle mládí nemá trpělivost, a pak dochází k předčasnému protrhávání a výronu, zaplat' pánbůh když ne nových a ještě miniaturnějších dětí.

Firemní oběd

Nakonec, a na ně bychom zapomenout neměli, tu ještě máme manželky. A to se divím, že se o svá práva nezačaly drát již dřív, když jsou tak emancipované, že nádobí chtějí mýt jen v pondělí, ve středu a v pátek, a celé to navíc spočívá jen v zapnutí ovládacího panelu na převeliké mycí soupravě. Jejich ukřičený hlas nám tu přece již zdatelně dlouho chybí. Oprávněná ukřivdění těch, které mašinu celé domácnosti rvou téměř bez pomoci do dlouhatánského kopce rodinného života, který může být nakonec mnohem delší, než ženy doufaly i v těch náctiletých nočních můrách, kdy tahle rodinná kára byla hrůza hrůz, a najednou je to štěstíčko, a i když někdy taky pěkně leze krkem. Ale stejně často nic jiného ženy nemají. Když se v zaměstnání pustí do reorganizace, cobydup jste venku, ani si v kuchyňce nestačíte sbalit sáček své kávy bez kofeinu, u které se ráno tak pěkně žvanilo s kolegyněmi, i když k výkonu vůbec nepovzbuzovala. Obejít se bez ženské péče o rodinný krb je mnohem obtížnější než v manufaktuře práce, a tak vyhodit ženu z kola tady si ten šéf doma trochu víc rozmyslí, navíc když je to připojištěno nějakými smlouvami a slibíčkovaním.

Jenže ani tady to nevyjde vždycky a rozhodně, alespoň někdy, to vůbec, ale vůbec není ženina chyba.

Kdo chce, klidně teď může sprásknout rukama nebo začít plakat nad mlékem, kdyby se náhodou chystalo i u vás doma rozlít, i když dneska už tohle vypadá trochu zastarale a k moderní ženě se takové starosvětské ouha vůbec nehodí.

Hodí nehodí, naše figury povolují věkem i ve spánku, a i já když poránu běhám po nábřeží proti času svých ještě celkem roztomilých vrásek, vím, že nakonec mě to stejně užene, a ve spánku se navíc běhat nedá, to se jenom a jenom stárne, ať se při tom zdají sny pěkné, jak chtějí. A to nemluvím o těch z nás, co na žádné běhání nemají pro samou výchovu a utírání prachu čas. Zvlášť když jim ani domů nechodí žádná hodná paní

na výpomoc, jako ji mám předplacenou já, to je teprve potom ouha. Takže místo penálu s fixami, co na jednom konci gumují a na druhém tečou, by papínek mohl pro radost koupit něco té, které se celoživotně odevzdal, i když to v tu chvíli, kdy tam stáli a podepisovali to, možná tak úplně nemyslel. Skrz naskrz propíchnutý amorkem měl dost co dělat, aby to nezmotal s kyticí, anebo se ženit musel, a tak u toho radši moc nepřemýšlel, protože stačilo, že se bude bydlet u tchýně, a trochu se mu také pošklebovali známí. Bankovky, kterými by mi radši vycpal kalhotky, se ale nakonec k manželce stejně často dostanou. Formou vykutálené dovolené s polopenzí nebo alespoň nákupem nějaké výroční kytice s blbým věnováním, které říká, kolik let to již táhnou spolu, aby věděla. Ženy si bohužel na takové upomínkování potrpí, protože mají pocit, že je tak o ně staráno a jejich blaho opatrováno lépe, pokud se nezapomíná nejen na účtenky a nové boty dětem, ale také na pravidelné sčítání společných let.

Jako by vztahy zrály jako víno. Přitom se mnohem více podobají destilované vodě, z které můžete mít jahodovou šťávu stejně snadno jako slaný roztok na kloktání, i když plivat svým vlastním manželstvím, kdo by to chtěl.

Papínkové ale svoje finance rozpouštějí minimálně stejně tak často také ve věcech, jež ocení širší zástupy než jen manželčin singulární, třeba všelijaké autopotřeby. Nejen ty přispívající bezpečnosti, jako jsou zimní pneumatiky a nové brzdové destičky, pro něž mám stejné pochopení jako pro peníze prohýřené dětmi při zábavě místo při nakupování ošklivých zdravotních sandálů, ale i zbytečné digivěci, kterým nerozumím a rodině podle mého k ničemu nejsou. A pokud tenhle papínek, který zatímco to strká své ženě do zdaleka ne dost vlhkého zandaváku, myslí při tom na mě, respektive na cizí neodtajněnou kundu, které by to tam mohl strkat bez velkého seznamování a dárečků serepetiček, jako se to musí ve firmě, když k něčemu dojde na pracovní cestě s koleginí, tak nejde o žádného muže zásad, ale o lenivého pose-routku, kterých je z mých ostýchačů většina. Z těch, co když ke mně přijdou, je to pro ně za peníze poprvé, i když jim už táhne na čtyřicet.

Takový do té doby totiž čekal, že mu novou kundu doručí zásilková služba rovnou do firmy a on si pro ni maximálně s lístečkem zajde na poštu. Anebo že ji jednou přinesou do té levné restaurace, kde vždycky oběd s pocitem náramné výhodnosti platí ticketrestaurantovými lístky, rovnou na talíři místo vepřo knedla a ta čerstvá kunda se mu tam sama rozchlípená nastaví. Nastoupí si před tu jeho rašpli jako na stupínek při pózování v pornofotoateliéru a na ten jeho dočista zrudlý kůl pocintaný polévkou se celá zadkem narazí. On pak velice vzápětí vystřífne, jak jsem už říkala, překvapení spolehlivě rychle zvyšuje průtok krve, do vlasů mi odříhne trochu cibulačky a věc bude čistě vyřízená. Předtím by samozřejmě číšník stačil hodit zvenku na lokál ceduličku dnes zadáno pro soukromé účely, a kdyby se to protáhlo třeba na následnou soulož s dalšími kolegy u stolu, kteří by byli naším vystoupením už řádně předpřipraveni a někdo z mladších by už, než bych s prvním skončila, utíkal na záchod nebo alespoň k věšáku s kabáty, kde je klídeček, všechno by to šlo na vedení zakamuflovat jako náhlý oběd s klientem firmy, a to by ani nebylo úplné lhaní, protože i když jsou podle pravidel klienti hlavně oni, já jsem zase klientem jejich peněženek.

Trochu by mě jenom rozčarovalo, kdyby šrajtofle měli plné jen těch ticketrestaurantových lístků a nějakých fotografií s dětmi. Rozladil by mě pochopitelně jen ten nedostatek financí, přehršel fotografií ať si každý s sebou tahá, jaký chce, když mu to při placení nevadí. Ale těmhle asi ano, pochybuji, že by se na mě taková podniková eskadrona mohla složit jen tak mimochodem při polední přestávce.

Jediný zádrhel, který v tom vidím, jsou ti všichni ostatní lidé, kteří by tam obědvali ve chvíli, kdy by mě do sálíku na tom talíři přinesli. Protože i když vím, že v partě kamarádů může být s kundou za peníze větší švanda než jen s ní o samotě někde v zažlукlém pokojíku s lucerňičkou, jak si hnízdečka lásky představují ti, kteří neznají můj umělohmotný třípokoj, ani další z naší korporace, tak nikdo nemá rád, když se mu na pyj při obcování od začátku do konce koukají cizí obejdové, s nimiž by si třeba ani nesedl na oběd k jednomu stolu, ale radši čekal, než se uvolní místo jinde. Nikdo kromě těch speciálních, u nichž jsem

ráda, když jdou se svými nedojemnými trablemi z dětství rovnou k lékaři a neberou to přes můj zandavák.

Taky by tolik cizích lidí čumilů mimo firemní oddělení, kde by vědomí spoluviny přece jen všechny zúčastněné zavazovalo k mlčenlivosti, a tak by se manželky ničeho nedomáklly, znamenalo nebezpečí průsaku informací, které by měly zůstat terčem mnohoznačných narážek výhradně jen v rámci pánského klubu. Ten by se samozřejmě neformálně tímto nezapomenutelným zážitkem ještě to odpoledne ustavil a krk dám na to, že jeho každoroční výročí by slavili muži úplně spontánně, a i když by někdo třeba zapomněl, někdo jiný by tu událost před lety určitě jen tak ležet ladem nenechal a těm z tehdejších kumpánů, kteří si nezměnili telefonní číslo, by poslal vtipnou esemesku a možná i s lechtivým obrázkem, který by si k tomu na webu klidně i pracně vyhledal.

Myslím, že uznáte, že skákat narychlo pro kytku k výročí svatby, než vám v květinářství zavřou, je v porovnání s tímhle nebe a dudy, a i když nevím, co patří k čemu, tak vzhledem ke svým obstojným kozám se klidně prohlašuji za dudy.

Jak bychom tehdy z toho podniku vypakovali ty otravné čumily, se tím neřeší, ale od toho je přece v podnicích obsluha, a ta by si po dobře splněném úkolu mohla přijít na své klidně taky. V kasičce by tam určitě měli víc než eskadrona firemních nýmandů a na manka jsou v levných restauracích s velkou fluktuací personálu zvyklí.

Televizní díl druhý: Tloušťka starých dam

Jakmile je klient vypakován, je po všem. Odjíždí tramvají stihnout půlnoční telenovelu a pak rychle zachrňt, než mu to u hlavy zazvoní, a já mám volno. Můj umělohmotný třípokoj se mnou žádný muž v mezičase nesdílí. Tak dlouho bych ani takovou důležitou věc, jako je celičkový docela vlastní muž v domě, tajit nevydržela a teď jsem chtěla říct nepochlubit se taky ne, jenže nemohu vědět, jestli by k chlubení byl. Pokud bych si jej ale vybrala, tak zřejmě ano, protože nějaké poleno mi nemůže ani palcem přes práh mimo mou pracovní dobu, a taky uhnat ve třiceti solidního nezadaného muže je k chlubení snad samo o sobě. Ale spoň podle těch tradičních paní sousedek, co se v každém domě někdy shlukují a v celém tom hloučku si zvykly se v tom našem za mnou otočit, když jdu kolem.

Lidé s volným časem se v jeho přebytku naučí leccos, i společné otočky v kroužku přátel, i když tyhle si to možná pamatují ještě ze spartakiády, vypadají tak komunisticky a na synchronizované plavání nechodí. Nikdy jsem je neviděla s mokrou hlavou, odtamtud tu souhru nemají.

Mám podezření, že tuší o umělohmotném třípokoji víc než to, co je napsáno v papírech bytového družstva. Je v nich tolik kolonek, že krátké slovo mrdna by se tam vešlo a mezi tou změť klikyháků se i schovalo. Čili by tam bylo, ale nikdo by je nemusel objevit a já bych měla čisté svědomí, ale taky by je někdo objevit mohl, a to bych měla polízanici a oplítačky, jak problémům určitě říká ten hlouček ještě od dob posraného národního výboru, kdy oplítačky byly se vším a tyhle ženy jako by tuhle dobu svým piklením chtěly namalovat na zeď.

Vím, že by pomohlo, kdybych se s nimi sblížila, protože v jádru svých kuchyňských pláštěů, pršipláštěů asi, protože jsou to kabátky umělé, a tak dobře chrání nejen proti dešti, ale i proti omastku, tak v jejich

jádru jsou měkkosrdcaté, ale k jádrům se dostat asi bude přes ty tony bučku fuška a rašplí vůbec ani nevím, jestli by se tam šlo prokroutit, ale aby si to u mě s některým vyzkoušely, jim říkat nebudu, na macaté důchodkyně by klient ani nechtěl slevu, rovnou by si to se mnou mínil vyřídit ve dveřích a já bych zas od něj něco chytla. Modřina je jako infekční nemoc nebo jako vrána, když sedá k vráně. Když mám jednu, mám druhou za chvíli a třetí jen to fikne, asi že modrý obličej dodává mužům kuráž učinit jej ještě modřejším, a já to pak musím spláchnout ale opravdu obrovským nákupem za jejich vystříkaná semena. Tak velkým, že z nákupní galerie musím nadvakrát anebo autem, ale většínou nadvakrát, protože předem netuším, že nakoupené věci udělají tu hromadu tak velikánskou.

Zato dárečky, které si sama naděluji, jako by měly malé ručičky, které mi potlučené tváře hladí a obličej zotavující se s pocitem lásky je ten nejrychleji zotavený a v cukuletu několika dní se mi z něj zase zhotoví moje výkladní skříň, kterou je a být musí, jestli nechci přijít o rachotu.

Penzionovanému hloučku by se možná ulevilo, kdyby se nám už po chodbách netoulalo tolik mužů s nezastrčeným podolkem, ale na nákup by mi v obálce žádnou tisícovečkou nepřispěly, protože babičky jsou to jiných, ne moje, a proto taky své příkré názory na mě ve svých hlavách neomlouvají a nezastrkují do zadních méně používaných šuplíků, jako to dělají se svými ufetovanými vnoučátky, pro které se určitě tisícovečka vždycky najde, i když bába si pak celý týden dokola vyváří slepičí hlavu. Jak se dá tloustnout za tak málo peněz, to je jejich nejpečlivěji strážené tajemství a zároveň záhada číslo dvě do mého televizního seriálu. Připomínám, že prvním dílem nás provází touha vědět, zda bude někoho zajímat, že menopauzujícím ženám se nošením těžké kabely plné blůz na převlečení upoceného těla v rámci dne zpevňuje tělo vykonanou námahou. Náš televizní tým je zvědav, zda to bude opravdu někoho upřímně zajímat, anebo jestli to bude všem šumák, protože pevné nepevné, staré je staré a vyřízené beztak. Tak si to ostatně říkám já, že mi ty penzistky jenom závidí, když vrhám zlé oko zpátky na ten jejich zlý hlouček, který si se zlobou začal, ne já, a tak mi mé zlé myšlenky, které by se bez zlého

semene těch jejich nezrodily, snad projdou i u velkého sčítání Svaté trojice i Ježíška.

To by se ty svíčkobabské těžkozadnice divily, jak jsem konzervativní a tradiční, když se mi chce. A chce se mi každý den. Vykonávat povolání určitě tradičnější, než měla jejich přepážková okna a kanceláře, s výjimkou té kukačkovy, vůbec možnost vidět, protože nákupní galerie, do které abych pořád strkala peníze, je lačná jako opravdu zamilovaný zandavák, a tak se musím činit.

Na celičky vlastního muže bych si vlastně horko těžko hledala čas. V třípokoji žádný takový nebytuje a moje koupelna tak neslouží společnému mydlení bříšek, ale je pouhou latrínou pro klienty. Když je zatlačí měchýř, hned to tam po každém z nich vysmýčím. Jakmile se totiž jejich šťávy přelijí do mé kreditní karty, není pro nějaké jejich záchodové smradlavé skvrny už jediný důvod, i když jim ještě před odchodem říkám, aby si klidně mou mísou posloužili, a po příchodu taky, aby se cítili jako doma. Ačkoli kdyby se tak někdo z nich opravdu cítit začal, hnala bych ho koštětem jako domovnice, která tam v hloučku postává také, a vsadím se, že kdyby mi v kvartýru zevloval jeden muž nastálo a chodbou by procházel dostatečně často viděn a jak jinak, nebyl by to žádný pouťový kouzelník, co prochází zdmi, tedy kdyby byl hodně viděn, hned by těm ženám můj třípokoje přestal ležet v žaludku. A mohly by se tam klidně dívat věci, ze kterých by i otrlým klientíkům vstávaly vlasy na hlavě. Třeba společný kroužek tanečků pro všechny jejich ratolesti, jimž umrouskaní papínekové namlouvají, že byli na návštěvě u kamarádíčka, když se jich vejlupek doma náhodou zeptá, odkud tak pozdě. Jak by všechny papínky k sobě vzaly děti do kola, když by jeden po druhém klientsky zazvonili, zatímco děti už by tu byly v plné hře, a potom to pěkné sjednocení rodinek, na tom by sice nebylo nic záhadného do mého televizního seriálu, ale natáčet jako home video bych to mohla a manželkám pak prodávat za majlant. A kdybych tu měla na vaně svého celičky mého muže lásky, který by to celé chápal s pochopením jako dohrávku starého života své nastávající, navíc spointou veselou pro děti a naučnou pro tatínky, kteří si myslívají, že

džbán má asi azbestové ucho, a tak se neutrhne ani nepálí, když nebolí, tak můj muž lásky by se uprostřed toho kroužku družných dětí s papíanky pustil do hopkání zajíček ve své jamce sedí sám a v tu ránu by byly virtuálně zapojené i všechny doma osamělé maminky a nachlup by se to podobalo nějaké videokonferenci až na to, že někdo by musel všechny ty maminky oběhnout, aby o svém účastenství věděly.

Takovéhle filutovské koumesování je ale nějak moc přechytralé a smrdí levárnou, i když ještě přesně nevím, co kudy by mělo zahýbat, možná klienti papínkové z veselého kroužku se zajíčkem ven přes okenní římsu, aby je náhodou maminky, které se do bytu vřítí, nenačapaly, jak se říká, in flagranti. I když zandavák by byl řádně uklizen jako i celý byt kvůli hygieně dětí a bezpečnosti chodců, protože děti z prezervativů rády dělají balony plné vody a házejí je z balkonu.

Rašple, kterou jediné jde zandavák jako kotleta naklepat, mi doma nechybí jen v podobě celičky mého muže, který by seděl na obrubni mé vany v páře z horké vody, protože na nahou sprchující se ženu vydařených tvarů se nedívají rádi jenom prasáci skrz nějak zvláště jim průhledný světlík nebo klienti, kteří si za to zaplatí, ale i milující muži, ovšem rašple může být i neuchycena v podbřišku, a tím pádem nemít nic společného nejen s milujícím mužem, ale s mužstvem vůbec, a takovému rašplidlu se říká hračka. Asi příliš sáhodlouhé vysvětlování vzhledem k tomu, co jsem chtěla říci, a sice to, že také ona v třípokoji absentuje. Nemám ji. Hračku robertka. Kyjovníka samostojáka, rašplidlo bez muže, pádlo do tůňky, šimrovníka na předspaní, usínáčkovníka lochtálka. Nevím proč, ale čím déle na něj myslím, tím více mi takový robertek přijde něžný a skoro holčičí, i když vím, že malá děvčátka jsou předurčena pro jiné věci než dělat si to sama v postýlkách anebo medvědí pacičkou, která by do nedorostlého zandavátka mohla upustit svůj chloupek, a ten by děvčátko svrběl.

A i přes tuhle robertkovu holčičkovatost, která se mi líbí, ho prostě v celé mrdně není, ani co by se vešlo za nehet. Kdo jiný než já, řeklo by

se, by měl mít kyjovníka samohejblatého pod polštářem anebo jako záložku v nedočtené knížce na nočním stolku, že?

Cítím ve vzduchu ten elektrický náboj a vím, že to není bouřka, která mi mává ozónem, ale vaše ztracené hlasy že se hlásí, protože možná právě takhle označujete něco velmi nepravděpodobného, tím kunda bez robertka. Zkuste někomu říct, že vypadá stejně věrohodně jako kunda bez robertka, a hned mu dojde, co tím myslíte. A to jsem já a poprvé je mi teď trochu do pláče, protože se mi tu možná přestává důvěřovat.

Aby bylo jasno. Celé tyhle vztahy, které já fundovaně vykonávám, závisejí na důvěře jako klokánek na cecíku, takhle natvrdo jsou k němu přirostlé, a jestli chcete mrdně říkat vak, klidně můžete, protože stejně jako v něm i v ní je plno místa na plno věcí, ale základem jsou stejně klokánci, kteří mi po klientsku zvoní a přijdou si vydělat mlíčí do zandaváku nebo někde kolem něj a pevný struk mé kundy, kterého se mohou chytit, je abeceda, bez které se žádná mrdna, ať už má pokojů, kolik chce, nehne z místa.

Já snad měla být paní učitelka, ale to jen mimochodem k tomu, že já jsem ten, kdo drží v ruce otěže a klokánci poskakují, jak pískám, až do té doby, než se někteří z nich dostanou do násilnické nálady, protože to celé prokoukli. To, že důvěra, na které stojí naše vztahovitost, je jen hraná, což kdyby neměli oči zamžené mlhovinou výstřiků jako sklem, kterému se trochu přisprostle říká mléčné, a přitom je jen prachsprostě zamrdané, by viděli hned. Ono je to obyčejně fuk, dokud nedojde na indispozici. Tu mívají násilníci, kteří neláteří kvůli tomu, že jejich klacek je moc velký a přespříliš by toho chtěl, ale proto, že je to od přírody jen líbivé lenivé párátko a zvedá se pomalu jako kriplík shozený ze své kriplkářky. Navíc ne jako on po dvou nebo po čtyřech, ale od jednoho jediného kořene, který to musí všechno utáhnout, protože víc toho nemá. Ani převodovku, ani kolo, kterým by jak mlýnským točil pár odevzdaných volů. Tak když tihle mají indispozici, tak se jim moje důvěra v konečný úspěch jejich zatím nerostoucí, ale jistě brzo nastoupící převelikosti náramně hodí. Ona je u takových dokonce nezbytně potřeba, aby vůbec k něčemu došlo a vyparádidlo tasilo vpřed. Jako kord, jako

pistole pif pif, jako dýmka míru podávaná napříč kruhem mužského bratrstva velkoplošných rozséváčů, jako dýmka války, pokud chceme trochu dramatičnosti, kterou v sobě jednak vytrčování žihadylka má, a jednak ji samo k dostatečnému vytrčení potřebuje. Z těch důvodů se v manželských postelích rašple raději zachumlá a odumlává k sobě přitisklá stehýnka svého majitele, protože z takového domácího dýchánku žádná dramatičnost nedýchá ani nepodyškuje, a proto tak docela často končí neslavně rozbředle a ti muži následně končí u mě, protože u mě se té slávy chtějí dočkat a já jim pomáhám, seč mohu.

Těžké je to, pokud to v té dramatičnosti prostě není, a i potom, co rozehraji celý rejstřík svých umů a jako gejša je vějířem té dramatičnosti jak horkým dechem rozpařené klisny ovívám, a ono nic. Může to dokonce dojít tak daleko, že si dám ruce v bok a řeknu, je mi líto, ale psychologická poradna já nejsem, i když bez těch rukou v bocích je to lepší, protože autoritu nejraději, pokud výslovné přání klienta není jiné, upřednostňuji uplatňovat skrytě a ruce v bok mohou už tak muže nervově pocuchaného ze stabilní nestabilnosti svého přívěšku zastrašit, anebo v něm naopak vyprovokovat agresi, která znamená modřiny, a ty nechci, a taky nejsem žádná selka.

V žádném případě nechci vypadat, jako že se mi to líbí, protože když řeknu, že mi občas někdo vlepí facku, už vidím ty pohotové manuální uhoněné ruce, co chytají rašpli, a nejenže se jim přímí při představě násilí, ale ještě víc krve do ní poteče, když se to v té představě líbí i kundě.

Chvilkami je ve mně malá dušička, na to vemte jed. Já bych za statečnost zasloužila metál, a přitom ani nevím, jestli si za ní budu moci něco pořídit ve své nákupní galerii, za statečnost jako takovou asi ne. Jestlipak se někdy tak pěkně transformuje v peníze, jako to dělají výstříky, to tedy taky nevím. Jestli někoho zajímá, zda na tom peníze jsou to hlavní, tak ano to jsou.

A dál? Dál nic. Ale to nic se táhne jako had a moře písku nasáklé vodou, a to už mě zase napadá zandavák, protože té vody tam má tunu, když se

vyvede písničkování, a takhle je to pořád dokola. Někoho rajcují peníze, jiného facan a jiného flák hovězího doruda jako nafintěný pták před výstřikem na své špičce pěkně vyblýskaný jako naleštěná lakýrka. Škoda že červené v nákupní galerii nemají, i když černých typů celé záhony.

Naleštěná lakýrka fešáka, co se za chvíli udělá, připomíná rozzlobeného krocana, jen kdyby na špičce neměla tu křišťálovou kapičku, kterou drůbež nenosí. A ještě něco. Nastoupený rašplík se nedurdí, jestli jste si všimli. Všechno by v tu chvíli pro vás udělal, jen když ho pustíte dovnitř, aby už tam byl. Tam, kde se nemluví, ale konečně se začíná na něčem společně pracovat, a kvůli tomu se lidé také druží do párů i vícerych.

Jestli si pozývám jako bonus pro hodné chlapce nějaké kolegyně? A už zas jste se ho chytli a budete mu vrtět hlavou dopředu dozadu, aby se rozmluvil svým bryndáním? Že se nestydíte. A být malý kluk se vám také líbí? Trestaný chlapeček? Melu jako rádio jen tak pro představu pro ty muže, kteří cizí neobjevenou kundu za prachy ještě nejobali, a vím, že je vás dost a jinak jste zábavní společníci, ale teď jste najednou trochu zmatení. Zvlášť si nejste jistí, zda jste ostýchavka řádný muž s hodnotami, anebo spíš ostýchavka bačkorák, který čeká, až mě přinesou jak firemní eskadroně onehdy do toho restaurantu. Já nejsem impertinentní, a to s otázkou po malém trestaném chlapci, na to si nikdo z vás ani v duchu odpovídat neměl.

Moje pardóny na mou hlavu, to bylo jen ukázkové divadýlko. Forbína, než se začíná, aby se vycítila nálada. Ne že potom hrábnu do kartotéky svých psích kousků podle toho, jak si muže zařadím, obecné vodítko nám jenom ukáže komůrku, kam se spolu pěkně půjdeme podívat. Tu, co má nejraději, anebo naopak tu, co v ní nikdy nebyl.

Jestli je někdo objevovač, nebo si jenom chce přehrát manželskou postel s novou kundou, to je každého věc, a já nejsem od toho, abych koholi přeučovala, ale vystačila na co nejvíc s co nejméně slovy, pokud mluvení není dohodnutá součást naší estrády. Prostě se jako samet ovínu i kolem toho nejstrupatějšího tlustáka, je to moje práce. Jdu tak blízko, jak můžu, i když lidi většinou už předem řvou, co chtějí. Nejenomže

to z nich teče, to až pak, ale ona řvou ta těla, ty touhy. Prostě se z nich v mé třípokojevé umělohmotné mrdně stane tlampač, protože mohou, jenom proto. To vám řeknu, i když o nějaké duši a těchhle volovinkách nevím nic a k ničemu by mi to ani nebylo. Stejně jako ten robertek, který jsem zamluvila, ale ne úmyslně, čili kdo si myslel, že mě chytil při nějaké zahýbačce kurevském podvůdku, který teď zakecávám rozumy, ať si jde odříhnout a vrátí se, až bude slušně vychován.

Vždyť jsem říkala, že to funguje na důvěře.

A vy byste si nakonec to moje telefonní číslo nenapsal ani na úplně malinký cárek ubrousku ještě menší tužičkou? Takhle přece jako by to ani nebylo a po pár stanicích v dopravním prostředku by ze zpoceně kapsy stejně vylezla jen papírová fašírka, jako když se prádlo prožene pračkou a v kapsičce uvnitř džínsky zůstane stakoruna. Taky už za ní v samošce, natož v nákupní galerii, nic nepořídíte. Tam i za novou leda tak gumičku do vlasů, proto se musím pořád ohánět.

Sama ve svém třípokoji si jednoduše vystačím s prsty. Se všetečnými prstíky, které jako by rychle počítaly bankovky, jenže to dělají před chodbou do zandaváku, před tou černou dírou, kde jsou polštářky a měkká krajkovina.

O bankovkách nemluvím proto, že bych při tom myslela na peníze, to čestně nedělám, ani když jsem v plné polní s mužem, jen ten pohyb je tomu počítání bankovek podobný. Vysvětlovat něco takového jako sebelibé vláčení svých klčkovatých varhánků po přirovnáních z denního života přímo volá. Žádné básničkování s lunou a mlhou poupěcího aroma totiž nemám v rejstříku ani v přídatných zařízeních.

Prsty by měly být čisté, to jen odbočka pro začínající dívky, protože počítání bankovek zní tak umatlaně jako jezdit prsty po čerstvě vytisknutých novinách. S těmi prsty od novin bych neradila leštit si rašplíčka ani mladým pánům, i když četba novin, k tomu může ponouknout, zvláště když je tam v rámečku vydařená samice v barvě, která je na zpravodajku válečného konfliktu vyvinuta až až, a z toho se také může zatoužit po úlevě mnutím.

I když rašple vydrží špíny víc, protože není oknem do tělesného bu-
doáru, ale naopak únikovým východem a okem svého hada plive na ty,
jež má nejraději, otvírá se jako hodiny s kukačkou na individuální časo-
vý a manuální spínač, když varlátko jsou plná, stejně jako hodina, co má
velkou ručičku na dvanáctce, muže lze ovšem přimět ejakulovat, i když
naplněno ještě nemají.

Já mám naplněno podle nálady, protože jsem žena a ty jsou více psy-
chické než fyzické, říká se. Je pravda, že nemám zdaleka takovou sílu
jako kdejaký floutek a rozpouštím se, když je krajkoví už pořádně na-
čechrané a mokré jako věneček čerstvých květin, který se vil za rosy,
pokud si chceme užít trochu té holčičkoviny, nebo jako jezevčík, co pro-
šel pod okapem, pokud přitvrdíme a tvrdíme, že korálky, pentličky
a prstýnečky se k popisu práce na vyjebání předzandávdlí nehodí,
a nehodí se ani, aby se tam strkaly, protože do roury černé jako tma, tam
něco pustit to bolí a špatně se to vyhledává.

Počítání bankovek k sebelibosti úplně stačí a hbitost přijde s věkem
a někdy hned, to když je nouze o soukromí, což já sice samojediná
v umělohmotném třípokojáku nemám, ale tenhle popisek má být tak
trochu pro všechny a je.

V archivu

Říci, že jsem tradiční a stará škola, zní jako kdybych chodila s učitelkovským drdolem, v blůze z měkčeného igelitu a v sukni, co se nehýbe po větru, ale proti němu, protože není odmítavá jen k mužům, ale i k žvlům, jež jsou také takové maskulturní a křehkosti nedopřejí klidu. Některá povolání zkrátka nemají na růžích ustláno. Prý že přitažlivosti nesvědčí.

Všechny ty nebohé knihovnice a archivářky, co neustále pracují na kartotéce a málokdy na sobě a mužské soudí podle brýlí, prý že když máte stejný tvar jako ona, šance se vám zvyšují. Je to nespravedlivé, že se tahle povolání na rozdíl od špitálenských sestřiček nebo všelijakých brigádnic a au-pair pomocnic v domácnosti ve fotoseriálech pornočasopisů skoro nevyskytují, a přitom i archivářky mohou být velmi mladé. Co by v době mezi vyučením a středním věkem dělaly, než seděly mladinké a potom poněkud povadlejší ve svých úředovnách? To zaměstnání za ně nikdo neudělá. Navíc mezi regály je plno skrýší a nenapadá mě jiná práce, od níž by se dalo tak snadno odskočit. Tedy muž by nečekal někde na dešti trapně s kytkou před vraty, ale hned za regálem v té samé místnosti a už dlouho předem by se na archivářku díval, jak si zapisuje číslice, a některého muže představ by archivářka psala lístky rukou, ta chudinka unamáhaná, a jiného muže představ na počítači, ta co má jasno, jak se jí to líbí nejvíc, ale nejdelikátnější je stejně psací stroj.

Žena u psacího stroje je něžná i s autoritou, protože má něco z právě přijaté elévky i policejního vyšetřovatele, a podle mého by v tom archivu seděla právě tahle.

To neznamená, že bych vám cokoli chtěla vnucovat, ale často vím skutečně lépe než vy, co je nejlepší, a není to pýcha, ale profese. Ohledně úsporného řízení automyčky byste byl na koni zase vy. I co se týče burzovního kurzu, ale třeba i politických novinek musím říci, že i ty

stačí, pokud vám už nabobtnalý představou archivářky začal splaskávat kvůli tomu, že do burzy ani do myček neděláte a obáváte se, že bych si vás kvůli tomu mohla přestat tak vysoce cenit a naše číslo by už nebylo tak parádní, pokud vám ovšem právě mírnounký nebo střední despekt nedělá nejlíběji, protože pokud chcete, abych vás kopala do obličeje kozačkou obitou kovovými plíšky a volala ty odporná sračko zasraná, tak to byste už, je mi líto, spadal, anebo téměř, do sorty speciálních a podáním ruky bychom se rozloučili. Nebo bych to s vámi vydržela do konce, ale hýbalo by mi to žlučí to vaše hýbání rašplí, které by bylo úchylné, protože by poskakovala jen po kopancích a urážkách. Snad jen zandavák by měl malý sváteček, protože by po seanci nebyl tak vydrancovaně vykořistěný, jako po klientech, co oblibují maratón, on často bývá a v době mezi pracovní dobou se mu pak musím obzvláště věnovat a ládovat jej mazlavými dobrůtkami.

Ona možná naše archivářka také právě něco pomlsává, aby měla svou práci alespoň trochu ráda, to je nejlepší prevence chyb z nepozornosti, ale unuděná stejně trochu je, a to proto, abyste, i když třeba nejste fešák nejfešákovatější, byl pro ni příjemným vytržením. Hlavu, nohy, ruce snad máte, na invalidním vozíku byste ani mezi regály neprojel, a jít tam musíte, i když se možná trochu ostýcháte. V tom případě jste ale jen stydlín zastírák, protože už tu byly i daleko tvrdší věci, pyje a sprostá slova, a vy jste dočetl až sem a teď by se vám nechtělo zaklepat na pracovníci Ústavu pro orientální jazyky Akademie věd? Ta na vás přece už od rána čeká a vyhlíží a je umytá, protože i přes tolik náročnou práci je z těch, které se o sebe starají i od pasu dolů, ačkoli tahle část sedí pod stolem a nikdo ji nevidí, a tak by nemusela, ale mokro v čistých kalhotkách je úplně jiné než mokro ve špinavých, a ty by se vám také tolik nelíbily, protože i luxusní staré páchnou a tenhle eklhaft teď musíme rozehnat, abychom konečně pošimrali rašpličku, protože už by se mohla začít ptát, kde je to slibované potěšeníčko a jestli to náhodou celé není bouda a léčka a ona náhodou nebyla mezi regály nahnána, aby ji tam někdo ze zálohy odťal, nějaká zahořklá žena třeba, která chtěla hnízdění a ne rašplení a rašplička ji ohoblovala až na dáseň

a pak odjela přidělaná ke svému majiteli autem za manželkou ještě dříve, než začalo svítat.

Vyčítat někomu hloupé životní peripetie, to je ženské hobby, podobně jako dovírat dveře od pokojů, kde spí děti, nebo zhasínat v obývacím pokoji, do kterého se muž za chvíli vrátí a po stěnách bude muset šátrat až k vypínači, zatímco manželka už zase v páře žehlí jeho košili, a proto jí nelze nic vyčítat. Ani ten eklhaft zadělaného spodního prádla jí nejde vyčíst, i když na to by si i přes ten dlouhodobý monogamní styk mohla dávat větší pozor, a už vůbec jí nelze vyčíst tu zahorklou ženu s kudlou připravenou skočit vám na záda z regálu japonská poezie osmnáctého století, jejíž básně jsou proto tak krátké, protože správný japonský poeta té doby musel nejméně třikrát denně za gejšou, a v takto rozkouskovaném dni na soustavnou práci nezbývá. Jenže ženu záškodnici usazenou v regálu právě zaujalo to samé jako vás a na svůj úmysl zbavit vás údu pro teď pozapomněla.

Archivářka totiž právě přestala klapat na stroji, dobrůtku z mističky dopapala, olízla si rtíky a dostala výtečný nápad. Drobnými prstíky se dala do rozepínání své saténové blůzky, která navozuje lépe než jiné touhu ta prsa pod ní potěžkat. Nejen kvůli tomu, jak jsou plnokrevná a zda z dlaní přetečou jako z košíčků, které je příliš tísní, ale i proto, zda jsou obě těžká úplně stejně, nebo je jedno malinko vyvinutější než druhé, i když laskání potřebuje i mrňousek stejně jako poupě nalitější více a možná ještě víc, aby se udobřil a nebylo mu to líto a bradavka mu zatuhla stejně poslušně a rychle. Tohle vám konečně zacloumákovalo rásplí a přistoupil jste zezadu a kozy přitisknul dlaněmi a zatlačil a lehce promnul a ona zaúpěla, ale právě jen tak lehce, aby generální ve vedlejší kanceláři neslyšel, protože tohle sem on chodí dělat jakbysmet a nerad by se s vámi seznámil. Vy s ním ostatně také ne, ale nebojte se. K tomu nedojde a ani na nic takového nemyslíte, když jí těmi prsy už začínáte vířit jako vana se speciálními funkcemi nastavovatelného proudění, do té si vlezete s jinou, ale na ty všechny další je teď zapomenuto stejně jako na ty všechny minulé, které náhle vybledly, tahle archivářka je zahrnala až do úplně zadního laloku vzpomínek, kde se skladuje harampádí, které

k fantazii nepotřebujeme, a hle, archivářka nemá tuto středu žádné spodní prádlo, jen splývavou sukénku jako Korejka, což se ukáže, když už stojí, a vám stojí také, ještě víc než stojí ona, protože jí mohou jen nohy a prsa, co se vytrčily s žádostí skoro uprošenou, a takové prosby jako vklínit se přes hedvábnou korejskou sukénku do zadku připravené ženy by odmítl jen stydlín nejstydlínovateljší s těmi nejpevnějšími zásadami, které by si musel navíc dokola opakovat jako sedě na rotopedu myšlenku, že je to zdravé, ale pokud jde o zdraví, není nic prospěšnějšího, než se hlenu, jehož jste plný, poctivě zbavit a neodkládat to, protože z odkladu byste byl kvůli té své naprosté připravenosti právě tady v archivu posléze rozmrzelý, kdyby na nic nedošlo, a tady už právě dochází. K úlevě v tom sevření mezi půlkami, k úlevě, že žena je zmocněna, pod zámkem, a už nic jí nemůže vzít ani vrátit to, co se stalo, zpátky, a protože se sama právě začala trochu stydět, ani by se o nějaký krok nazpátek nepokusila, protože to by bylo trapné ze všeho nejvíce, a taky byste se mohl nazlobit, a protože vás nezná, tak neví, co by to znamenalo, a proto drží jako zvířátko, zatímco vy pumpujete a chvílemi se díváte z okna, aby tlaku v rašpli ubylo, protože mít oči upřené pořád jen na její zpocené půlky pod sukénkou by vás udělalo hned, a teď je čas a nikdo nepříjde, říkáte si, protože nevíte o žárlivém generálním, co úřaduje vedle, ale naštěstí je zrovna pryč, jinak by vás najistotu slyšel, to přirážení a úpění, můžete jí dát i ruku na ta ústa plná odevzdání, jestli to tím bude lepší. Tohle se skutečně dá a většina žen trochu poddanství při styku oceňuje, i když při tom naříká, a takhle by to naříkání prostě jen dělala do vaší dlaně, a dělat by se začala i ta, co si v regálu chtěla na vás počíhat, ale vaše velemohutnost přirážení ji zmohla a nemůže si pomoci. Myslí při tom samozřejmě na vás a jaké by to bylo, kdyby pyj byl v ní a ne v tamté, a že by to bylo velkolepé, ví, protože jeden letný styk už jste spolu měli, a právě proto, že vaši rašpli už si jednou pochovala a pak se nechala ohoblovat až na dáseň a bylo to tak libé, i když z hnízdění se ukázalo, že nic nebude, chce to znovu a teď už bez studu si to s vámi rozdat a mohla by se z toho usoužit touhou, hnízdění vem čert, kdybyste si jí náhodou při obhlížení kolem nevšimnul, protože hoblení archivářky už se stalo trochu rutinní,

a něco nového to bylo zrovna ono a zas vás to rozpálilo jak před chvílí ta archivnice, když byla ještě úplně nová a nezkoušená.

To, co vám žena v regálu chtěla uříznout, teď najednou ví, že musí děj se co děj cucat zandavákem a i si té rašpliny zpocenosti trochu líznout, ale to až potom, co se v ní od archivářky trochu umyjete. V jejím až běda nateklém přirození, které leze ven jako polštář duchna a vidět to přes porost sice není, ale obličej má z toho úplně zbědovaný. V tu ránu jste v ní, v té nové, zatímco archivářka má veliké překvapení, že z toho, čeho byla plná, zůstala jen roztáhnutost. Vás dva ale hned zmerčí, a potom co si po zemi sesbírá své hadříky, se závistí teď zase pozoruje ona tamtu.

Žena, co v ní už ten stejný muž byl dříve, je vcukuletu rozhicovaná, na zábrany kašle a chce to, chce bez všelijakých okolků. Už nemá co ztratit, protože neokoukanost je fuč, a tak to sice celé ztrácí na novotě, ale zas může získat na prasinkaření, a navíc v téhle ženě s kastročnickou choutkou, ze které zbyla jen touha nechat se tím klackem pořádně vydělat jako buvolí kůže do měkka, se rašpli udělalo ještě větší blaho než v zadku archivářky. Kyj pukající pyj metelí sem tam rychle jako čubka pejsek a vůbec mu to nemyslí, protože mha je všude kolem, jak kdyby s tou novou šukali někde na blatech, kde si on tuhle bahenní jezinku bez ostychu ulovil a teď si ji použije a hodně rychle, už to ani dlouho ouha nevydrží.

Zvlášť když ucítil archivářčin prst, jak se mu pomalu prodírá dovnitř půlkami ke konečníku a archivářský porost celý uroněný plačkáním, že nehobluje ji, tu s kterou si začal dřív, se mu šoupe zezadu po stehně mokře nahoru dolů, jako když úplně mlad'ounek kurvička jezdí před očima všech nahoru a dolů po tyči, kterou svírá mezi nohama v klubu pro pány.

Dobře si chce teď udělat v tom našem malém oddělení Ústavu pro orientální jazyky Akademie věd zkrátka úplně každý z těch tří, a tady jim to ani neutneme. Může vás to mučit, jak chce, ale oni jsou jen každým okamžikem blíž a blíž, ale úplně hotoví nikdy, stejně jako dvě přímky, které se protínají až v nekonečnu, jenže tyhle jsou tři a každý si svého hrdinu k nejlechtivějšímu ztotožnění může vybrat a dočarovat už sám.

Televizní díl třetí: Kalorie

Do umělohmotného třípokoje mohu bez těžkostí přizvat i o zandavák navíc. Pro takové chvílenky mám v záloze druhou ženu, tak se nám to prostě osvědčilo. Rašplím navíc často ani nejde o to, aby se mohly ráchat ve dvou bazéncích, ale rády vidívají dvě kočičky, jak se k sobě lísají a navzájem si rozhrnují nandavátka, aby si tam ňuchaly, foukaly, kolem dokola řasinek kroužily jazýčky a aby se jim to náramně líbilo, protože bez toho je to jako výkon povolání, a čemu klienti alespoň trochu nevěří, hodnotí většinou jako divácky nezajímavé.

Chodí do umělohmotného třípokoje přece za trochou lidskosti, a ne si tam nechat pustit nějaký digizáznam, který si odkliknou a je jim předhozen jako zmrzlá ryba psu polárníka.

Muži jsou totiž velmi citliví na to, jak je s nimi nakládáno, a kdo by nebyl, a to nemyslím mužskou ješitnost, která ani nevím, co přesně znamená, zas asi nějaké pomlouvání samců samicemi.

Proč je ta říše rostlin a živočichů tak hašteřivá a stále pŕtkarí kvůli zandávání malému a příliš velkému nebo neochotě k ochotě, kterou samice vyčítají i mužům čeledi drozdovitých, kteří po použití zasouváku hned frknou pryč a na stavbě hnízda se vůbec nepodílejí? Bože, tolik mám otázek, že můj televizní seriál tajemství bude brzo přečpaný náměty jako moje šrajtofle, než jsem začala používat kreditku a někdo mi vrátil ve dvacetikorunách, a tyto náměty, kterých už brzo budu mít v hlavě naděláno, jako mají na hlavách staré sochy v zónách s hustým osídlením holubů, tyto náměty se bojím, že televizní štáb ani nestihne všechny natočit. Protože myslím rychleji, než se cokoli točí, i ten fialový větrníček, který mám za oknem, natož šlapací kolo, které někdy vytáhnou, a místo abych si před snídání zaběhala, tak opřená do pedálů profičím kolem pošty, domu bez popisného čísla, kašny s dvěma lavičkami,

potravin a velkého komplexu kancelářských ubikací až k ještě větší hale nákupní galerie, kde jsou i malá bistra a kavárničky a já tam mám sama sebou povoleno dát si malé kvalitní presíčko s jedním sáčkem cukru, protože se celou cestu tam i zpátky řítím jako drak a spálím určitě víc kalorií, než kolik je obsaženo ve lžičce kávového prášku a malém sáčku cukru, protože to ostatní je voda a ta žádné kalorie nemá, a ani ta teplá, což mi odjakživa přišlo zvláštní, protože přece v zimě vzpruží mnohem spíše než ledovka a vzpruha jsou přece jen rozšmelcované kalorie, říkám si pokaždé, a to je panečku oříšek pro náš televizní seriál jako stvořený. Jeden díl, kde bychom jej se štábem louskali, si nabeton zaslouží.

Když vidím v televizi pořady o zemích, kde zimy mají hodně a určitě i chudých lidí, kteří nic jiného než vodu nepijí, jsem na rozpacích. Pokud totiž ohřátá a kvůli bakteriím pro malé děti snad i převařená voda neobsahuje víc kalorií než ledovka, moc si tím zahříváním vody nepomůžou a dřevo, které jistě nějaké kalorie má, protože v dobách hladu se jídává, je to dokázáno, tak to dřevo spálené kvůli vodě, ve které tím nepřibudou žádné kalorie, nejenže je ztrátou času a práce pro toho, kdo ho nosí, štípá a přikládá pod kotlík, ale přijde se tak úplně zbytečně i o kalorie v něm obsažené, které z popela určitě lžičkou vyndávat nikdo nebude, už proto, že by se takovým jídlem špinila pusa, a tak zatímco ve špalku by se kalorie uchránily na ještě o něco horší časy, takhle jsou vyplýtvány, což znamená, že nejen v bohatých, ale i v chudých zemích se plýtvá, jenom se o tom zdaleka tak často v televizních debatách nehovoří.

Káva nějaké kalorie má, ale na žádném balení granulovaném ani vakuovaném nikdy nepíšou kolik, a tak se bojím, že možná příliš moc anebo skoro žádné jako teplá voda, což by mě štvalo, protože po tak dlouhé cestě na kole na nějaké kalorie nárok mám, a jestli v kávě skoro nejsou, okamžitě bych si v bistru kavárniče začala dávat něco jiného, třeba půlku tiramisu a druhou bych dojedla zas druhý den, s obsluhou by to šlo jistě domluvit, aby mi to tam schovala. Ne že bych neměla na to dát si další den nějaký nový směšný zákusek, ale takové bistro, kde

by v ledničce jen na mě speciálně čekal mnou načatý zákuseček, by mi bylo milé, skoro tak jako něco na malém městě, kde spolu ještě lidé hovoří a jen si navzájem neplní přání hlavinek nebo rašplí a zandaváků, což je jen obsluha stroje, aby byl fit, ale zřídka kdy velká romantika, a jak jsem říkala, jsem tradiční.

Druhou ženu vyzvedávám na kole. Žádný moped, koloběžka s motůrkem, nic takového. S ranní projížďkou to obvykle také nesouvisí. Ranní klienti bývají výjimka, a tak musím kolo do svého patra v takový den vytahovat dvakrát, ale dobrému pocitu z vlastní pružnosti tohle jenom prospívá. Nákupní galerie je styčný bod oblíbený u všech, kteří se před setkáním s druhým chtějí poohlédnout po nějaké věcičce, a spojit tak dvě věci do jedné, a navíc výlohy jsou hlavně zrcadla a až potom plné věci, a když chcete na schůzce vypadat dobře, je dobré si předtím makeup a vlnu v účesu v nějaké překontrolovat a nákupní galerie je má vždy perfektně zrcadlující a vždy připravené k použití, jako je v pracovní době řádně prosádlený zandavák, co se blyští a vidím to hned, když mu nůžtičkami přifíkáвам přičesek a mezi koleny držím zrcadýlko a uprostřed blyštivosti a varhánků je díra jako Kyklopovo oko. Očičko totiž nemá jen rašplín, ale i zandavák se na svět dívá, a to z mnohem většího nadočnicového oblouku. Ale jen když roztáhnu stehna, protože jinak je oko zavřeným víčkem s čárečkou, která se dobromyslně usmívá, když má zandavák po šichtě a před sebou volný víkend, který si zaslouží.

Do výlohy nákupní galerie, když čekám na druhou ženu a přijdu dřív, ale koukám očima výhradně svýma, ne Kyklopím. Zandaváka věci nakupené ve výkladech nebaví, je vzorem příkladné materiální skromnosti a nehnou s ním ani ty vyložené perfektní značky, co je máte v nákupní galerii na dlani a které, když je máte na cedulkách oblečení, na tuty jde každé stykování s lidmi jako po másle.

S dobrým oblékáním se to ale musí s mírou a vždy podle příležitosti, protože bezchybný vzhled umí být také kontraproduktivní.

Na schůzku s druhou ženou se třeba oblékám úplně neformálně, protože obě jsme zkušené činovnice a něco se snažit vylepšovat svým vzhledem před tím, kdo vás zná, vypadá jenom pokrytecky nafoukaně anebo že máte špatné svědomí.

Aby bylo jasno, výtečným ohozem, na jehož obnovu si zadělávám svými pravidelnými nákupy, nemyslím ani náhodou nějakou sukýnku nad kolínka a děrované černé punčochy, které smrdí kundou i čerstvě vytažené z pračky, protože někteří muži si je hned představí jako roubík, a když ne v Kykloповě oku, pak v díře úst anebo jako pomůcku na přivázání rukou ženy ke špryclím kovové postele.

Už slyším to vrzání drátěnky pod matrací, protože drátěncino sténání se ve filmech k ničemu jinému než nahnat do rašplidla a zandaváku krev, a zbavit tak diváka nudy, nepoužívá a digifilmy jsou jedinými digivěcmi, které mám opravdu ráda, a tak už i mně malinko vypláchly mozek stejně jako všem ostatním.

Myslím, že trochu i těm mužům, co chtějí druhou ženu ke mně do páru, to zamotalo hlavu.

Na trojúhelnících, které v nějaké francouzské posteli vytvářejí geometrické obrazce a akrobatické kousky, je hned vidět, že jsou to herci a režisér na ně huláká vpravo a dolů a prohni se pořádněji, protože výsledky bývají tak toporné, že můj zandavák v kině někdy prská smíchy do sedačky, i když ostatní lidé kolem vypadají hypnotizovaně a asi ani v té tmě nevědí, kdo to tak potutelně v sále upšukuje, a podle toho jsem vlastně poprvé poznala, že o těchhle věcech vím více než většina, protože jejich vzrušení z trojky na plátně bývá jistě opravdické, zatímco já bych ho musela hrát, ale proč bych to dělala v kině, když toho mám dost v rámci pracovní doby a do kina chodívám sama a ne se svým celičky mým mužem, pro kterého bych divadélko upuštěného stenu klidně zahrála, kdyby se mu to líbilo, a to by mohlo, i kdyby věděl, že je to z mé strany jen legrace, protože jindy mě žádné filmy v multiplexové distribuci nevyrajcují.

Nebylo by to totiž poprvé, co bychom si po večeři v restaurantu, jakých je v nákupní galerii nejmíň tucet, vyrazili odpočinout od přemýšle-

ní, což já vzhledem k novým a novým otázkám ke světu, jenž mě zajímá, zatímco televizní seriál tajemství se ještě ani nezačal točit, potřebuji, abych klapce, zvukaři, zvukařskému technikovi i režisérovi, jenž sedí vysoko nad námi všemi na jezdicí stoličce, dala trochu šanci vlastní prodlevou a alespoň dvě hodiny v přítmí kina nemohla na nic kloudného přicházet, ačkoli právě nedobré erotické scény jsou chvílemi, kdy často vypínám, a zpět jsem ve svém přemýšlení v momentě jak ruka v rukavici, i když tak dobře mi tam vždycky není, protože vzhledem ke své nedovzdělané chytrosti jen štipuji a látám předlouhé podkolenky a patu to má, ale hlavu v mracích tu nevidím a takhle se k něčemu dobrat, to je jako přimět k výstřiku úplně malého chlapce, který by sice už vyrábět hleníky také mohl umět, ale neumí to. A já nejen nevím tolik odpovědí, ale ani si nejsem jistá, jestli bych režisérovi, který by se vysoko na stoličce určitě zdál tak nedostupně přísný, dovedla vysvětlit všechny ty otázky, kterými mám provrtanou hlavu jako jablko, které tak dlouho leží, protože v digidobě na jeho maličkost nikdo nemá čas, a pak než červivé, radši nové, a šupitopresto tak končí v koši nejen nutně závadné a škodlivé věci, ale také ty, co se podobají dětem vylitým s vaničkami a takhle mi někdy končí ptaní, když druhá žena, na kterou už hodnou dobu čekám před nákupní galerií, je tu a já musím celou tu káď nedomyšlených nápadů obrátit dnem vzhůru, protože se jde do rachoty a tam chci klapat jako strojek ve švýcarských hodinkách, abych se mohla brzy, teď už sama, do nákupní galerie zase vrátit a v hale hald těch nejlákavějších věcí najít klid, protože neokoukané věci mou pozornost přece jen na chvíli udrží a hlava se mi pak necourá a nelajdačí v nesmyslech.

Všechny věci, na které myslím mimo pracovní dobu, ale nesmyslné nejsou. Třeba ten nápad, že druhá žena se od nákupní galerie až k mému domu poveze na rámu mého kola, zatímco já to celé ušlapu a ještě před naším společným vystoupením si tak trochu zpevním bříško. To je nápad můj a je dobrý nejen kvůli zdraví, ale také vzhledem k té druhé, které ušetří námahu, protože tahle hubnout ani zpevňovat rozhodně nepotřebuje, a kdo si na nás cestou ukazuje a kroutí hlavou, podívejte, kolik těm ženským je a jaké skopičiny to vyvádějí, bych řekla, že je tra-

diční v tom špatném slova smyslu zapšklé uprděnosti, které já se i přes své hlášení se k tradici snažím vyhnout a ani mě to moc nestojí. Protože abych se odmítala rozhořčovat nad lidmi, kteří jsou veselí a nic než dobré galusky k tomu nepotřebují, tak to se ani nemusím nijak snažit, jsem prostě taková, jsem jedna z nich. Třebaže v leccems upidlíkováná stejně jako mrzoutská většina obyvatel naší čtvrti, radovat se ze života to tedy umím a nikdo mi to cestou do třípokoje na mém dobrém kole nevezme. Vítr nám oběma čechrá vlasy a dělá v nich světlé proužky melíru, který si sice můžete pořídit, v nákupní galerii mají kadeřnictví také, ale sluneční melír, ten vám nikdy neodroste a zmizí až v přítmí stínu před naším domem. Jednoduše zhasne, i když malé vyšisovánky možná zůstanou, protože proč bych pak celé léto měla vlasy o půltón světlejší než v zimě, pokud by to nebylo těmi jízdami na sluníčku kolem vody?

U opravdového moře už jsem nebyla, ani si nepamatuji, zatímco druhá žena k němu jezdí docela často s obtloustlíky, které na pláži i v hotelovém pokoji obhospodařuje, ale to není žádné volno a můj zandavák má z pomýšlení na čtyřiašestihodinovou zaměstnanost hned husí kůži v černé chodbě ke Kyklopu oku. Za to by mě hnal klackem, kdyby to uměl, jenže teď požene klacek jeho, protože před domem na nás již v očekávání čeká klient a klacek mu už za chvíli začne duřet, alespoň doufám a moc pochybností o tom není, protože ti, co si přejí dvě, jich jen zcela výjimečně již předtím neruchali pár za sebou, v těchhle kontraktech umějí chodit.

Klidně bych druhé ženě mohla říkat T. J., Sylva nebo slečna Kolínská, ale mně se to říkání druhá žena líbí, a první žena jsem já, protože moje je mrdna, kde se to odbývá, a mám z té vydělané částky nadpolovinu, kdyby se třeba něco stalo nábytku nebo se rozbila sklenička, to dá rozum, klient někdy vínečko přinese a všichni tři si přit'ukneme, dál při práci ale nepiji, protože jsem ve službě, jak říkají policejní vyšetřovatelé, kteří jsou fešná a občas k nám také zajdou, ale o nich jsem slíbila mlčet.

Televizní díl čtvrtý: Vesnické cyklistky

Už ho vidíme zdálky, jak tam stojí. Náš klient. V kalhotách nadtých jako špekáčky, ale jízdu nám to zkazit nemůže a náladičku ze sluníčka také ne. Ostatně povídání druhé ženy o dovolené u moře, která přitom žádnou dovolenou nebyla, ale ona to ví moc dobře, protože volno pro sebe měla jen jednou týdně, mě už celkem nudí. Prachy na ruku a jdeme na to. Zandavák si z bařtipána jen tak nasucho polkl, jako řečník před proslovem, alespoň se to tak zdálo, protože na kole se sedátkem pod zadkem nejde přesně rozpoznat, co si to tam dole brumlá. Ale umoudří se, to je jasná věc, a krém mu pomůže tolik nad sebou nepřemýšlet.

Myslím, že lidé cestují, aby si připadali mladší, stačím si ještě pomyslet, než sesednu a s druhou ženou podáme klientovi ruku, protože za horizontem je při cestě vlakem nebo autobusem další a další vykuk horizont a nikde jim není konec, stejně jako život se takhle rozděvává, když je člověku sedmnáct nebo dvaadvacet a má naladěno na mládí. Když jedu na kole, cítím to taky trochu tak, ale jakmile jsem před bařtipánem sesedla, úplně mě to pustilo a tu svoji třicítku vidím úplně všude, i když napsaná je jen na mém domě jako číslo popisné a to je všechno.

Když mi před chvílí vlály vlasy, sral na věk pes. Vítr je taky omlazovák. Vyhladí v protivětru obličej lépe než všelijaké krémy a móda starších dam chodit s přenosným fukarem, který by jim buclaté povolené tváře odvával dozadu a vlasy by činil bezstarostnými, protože třepetavý pohyb takový dojem prostě navozuje, je natuty nepatentovaný nápad a výrobci baterií by měli také radost, protože strojek by byl na čtyři tužkovky a časem by se k němu nabalily i jiné dámské pomůcky jako depilátor a fén s kulmou, jako nabobtnaly a lačně spolykaly do sebe

dříve samostatná náradíčka ty hmotné pětipatrové švýcarské kudličky, které jednomu teď tíhou trhají kapsy.

Takhle lačně žravý by dámský přenosný fukar ale nebyl, protože aby dámy s věkem tahaly ke své kabele menopauzové první pomoci nadívané blůzami ještě fukar s rozsáhlým příslušenstvím, to by ničím neobtěžným mužům v provozu města překáželo. Na každém rohu by totiž nějaká odpočívala a otočená k fasádě si převlékala blůzu a jiná by si tam zase na cestě na důležité jednání profukovala obličej, a to hned před domem, kde by se schůzka konala, protože nevýhodou fukaru by bylo, že větrem vyhlazený obličej by vrásky zase do pár minut nabral zpátky, a tak by se do obličeje muselo fučet jen s malými přestávkami na práci a výkonnost ženské populace by výrazně klesla a další čas by se ztratil následovným vlhčením pleti, protože vzduch kůže připravuje o vlhkost, a zatímco by to všechno probíhalo, provoz města by byl těmi pečlivými sebešlechtivými dámami ochromen, a nakonec by muži začali hartusit, že chtějí radši staré a ošklivé než věčně zaměstnané a tvořící blokády průchodnosti, a myslím, že mnoho důvěřivých žen by tomu nalítlo, ale hádám, že jejich zandaváky by za tuto poslušnost nikdo častějšími návštěvami neodměnil.

Náš bařtipánovitý klient, když mě pověřil přivést na příští juchajdu ještě druhou ženu, si na vymezení věkové hranice dával také záležet. A co teprve ti speciální. Když nejsou násilní nebo násilí na sobě si žádající, obvykle mají poruchu soudnosti, co se týče věku zandavákovy vlastnice nebo spíš zandaváčkovy vlastníčky, protože přadzandavadlí má věková skupinka, na kterou mají tito speciální spadeno, tak tak ochmýřené jako čerstvě vylíhnuté kuřátko, jenže na rozdíl od vlhkých čupřinek kuřátek zůstává chmýříčko těchhle dívenek až na výjimky zatraceně suché a bez promazání to s nimi nejde, protože je roubování aleje, jak rašplení říká ta druhá žena, zajímá asi tolik jako hodina matiky, až na to, že když nejdou na ni, dostanou na zadek od papínka, zatímco velký strýčkopapínek, co si je objednal do mrdny, jim dá na zadek, právě když přijdou, protože kde by je jinak ve městě hledal, pokud to není speciální na druhou, který takové holčičky odchytává, aby jim

nabančil někde v křoví, ale to už jsme mimo sféru sexuálních služeb s pravidly hupsli rovnýma nohama rovnou do podsvětí zločinu, i když neorganizovaného.

Kdyby se tohle někde kolem mě stalo, tak panu policejnímu vyšetřovateli, který jinak patří mezi mé nejoblíbenější klienty, neukojím tu jeho férovou vzornáckou rákosku do té doby, než takový případ policie vyřeší a násilníka speciála šoupne bruchet.

Zato potom by pan policejní vyšetřovatel dostal zadarmo klidně i dvakrát anál, který jinak, on to ví, dělám nerada a za nehorázně přemrštěnou cenu, což většinu klientů od této oblíbené aktivity odradí, zatímco těch pár, říkají to, by si to bez té kupy těžce vydělaných peněz, které tomu padnou za oběť, zdaleka tak neužilo a pro mě za mě za tu částku se jim prostě namažu a nastavím.

Některé muže dokáže nejvíc rozhicovat právě to placení, které většina naopak nemá ráda. A pak že o mužích se dá mluvit jako o jednotné celeď, když se neshodnou ani na něčem tak základním, jako je přístup k financím. Všechny ty psychopaničky, které hovoří o mužské ješitnosti, nechotě k ochotě a upřednostňování televize před chvílkami strávenými štelováním společného vztahu, za které pokládají analyzování toho, kam se vypařuje vzájemné porozumění, když ony se tak snaží o pohodu, a šmudlají si při tom vydíravé oči v kapesníku žádostivé omluv za všecičky nespravedlnosti, bych poradila, aby si více než obětavého promazávání koleček rodinného motůrku hleděly mastit zandávadla a nešetřit krémem ani na moučník, protože přes všechny rozdíly mezi klienty muži rádi jedí a rašplují, a neustále jim předkládají jejich nešťihlost nebo vlastní bolení hlavy před večerem je nejlepší cesta, jak je z rodinného hnízda vystřelit na oběžnou dráhu chronických pozdních příchodů, které mohou znamenat, ano, i navštěvování mrdny, a paninka zpláče nad vejdělkem.

Občas si s muži totiž i povídám, ačkoli náběhy na psychoporadnu jsou mi protivné, jenže psychopaničky by udělaly nejlíp, kdyby spíš

častěji držely zobáky a věnovaly se kuchyni, ofisu nebo sbírání trilobitů a braly věci, tak jak jsou.

Neříkám, že úplně vždy je to možné. Třeba manželka bařtipána, co si nás teď s druhou ženou prohlíží, když si navzájem okusujeme bradavky, aby se lépe udělal, protože jeho práskadlo patří mezi ty línější, by tenhle podvečer asi pořádně obulela a druhý den do práce přišla s nosem červeným jak řepa. Tohle ale, omlouvám se, už do mé kompetence nepatří a ani do zodpovědnosti, protože tu má každý nad osmnáct za sebe, a to říkám proto, že za málo ochmýřené holčičky, které si klienti někdy přejí, ji cítím jako řemen a seřvu klidně i jinak vkusného pána, když na servis s nezletilkami chce ode mě nějaké telefonické spojení.

Výsledkem mé zodpovědnosti k omladině je, že musím neustále omlazovat sama sebe. Jednak proto, aby se průtok směrem k mé embované kreditce neucpal, a jednak proto, že svěže vypadající třícítka činí mlsnou chuť na čtrnáctku o něco méně palčivou. Ta děvčata tou pění o sebe chráním před předčasným zasouváním, ačkoli pravda je taková, že většina ze zástupu těch, kteří si to štrádají směrem k dětským mrdnám, o té méj ani neví a sebevláčnější třícítka, herecká kunda s esy v rukávu, čtrnáctku přesvědčivě nezahraje.

Aby to šlo, musí se jednat o klienta alespoň polovičních zásad, kterého to moje obelhávání baví, a zatímco fantazíruje mimo zákon, v rašplení se ho drží stejně jako mého zadku, do kterého to hustí ostošest, a oba můžeme mít pocit, že právě naší produkcí zrovna děvčátku na druhém konci města prodlužujeme dobu roztomiloučkého pokusnictví, kdy nejdůležitějším kouskem je nepovedený pokus o francouzské líbání s klukem z béčka, o kterém se pak večer do ouška šeptá medvídkovi z plyše. Čili jinými slovy, musím se snažit, aby to mé natřásání jako záchranářky mladistvých nebylo jen krasořečné kasání, kdy nula pojde od nuly, protože co oko nevidí, dušičku nepobolívá, ale aby to také mělo opravdový dopad, a to je záchranářství, proti kterému bernardýn horské služby, jenž se celé dny vláčí závějemi s půlkilem rumu na krku pro osvěžení lehkovážných běžkařů, kteří na něj čekají pod lavinou, je jen pejsánek na

rekonvalescenční procházce po kardiologickém zákroku. Jízdy na kole jsou prd.

Podívejte se na babky v šátcích, co na svých rachotinách křížují i ty nejzapadlejší české vísky. Tyhle venkovské cyklistky ujely za život na svých kostitřasech tolik kilometrů, že se o nich žádnému cyklistovi ve speciálním aerodynamickém oblečku na vyparáděném horském kole ani nesnilo, a navíc se jim k tomu celou dobu na řídítkách klínaly tašky s nákupy a nosič měly plný hrušek a sklenic s malinovou marmeládou, a přesto jejich postavy nijak sportovně nevypadají a mladší, než kolik mají křížků, většinou také ne. Tohle si sice můžeme poznamenat jako další tématko do televizního seriálu tajemství, a musím říci, že mám dobrý pocit, když se něčemu věnuji takto soustavně, ale k účinné metodě, jak se vzhledem přiblížit čtrnáctce, abychom ji zachránili před ošklivým strýčkopapínkem, nám to nepomůže, ani kdybychom si pro potřeby našeho seriálu vypůjčili pár originálních kostitřasů z technického muzea.

Těm ženám totiž jejich přebornictví v počtu ujetých kilometrů sice nikdo nevezme, ale vypadají spíš, jako by ty sklenice malinové marmelády, co jim trůní v nosičích, jedly po kilech.

Kolo ani jiné prostocviky to zkrátka nezachrání, i když jsou nezbytným doplňkem. Která chce vypadat rašpleníhodně, a to jsou všechny, se bez takové údržby prostě neobejde, k tomu ji tak náročný cíl a společnosti prospěšný nápad, jako je předstírat čtrnáctkovitost, ani vůbec nemusí ležet v hlavě.

Čili jsme skončili tam, kde jsem vždycky zatím taky dopadla. S rozumem v koncích u osvědčené kombinace culičky, d'olíčky, uniforma malé školačky s krátkou sukýnkou a podkolenkami a hlavně do hladka vyhozené předkundí zandávadla a šmytec.

Přesně tohle chtěl také bařtipán, který tam na mě a druhou ženu toho slunečného dne čekal před domem, a my si pak čtrnáctkovitost před ním připravovaly, chtěl být i u procesu té přeměny, proč ne.

V kabinetu biologie

Většinou mám svoji podobu navařenou už předem podle klientových pokynů nebo tu univerzální, která spočívá, ano nuda, ve špičatých kozačkách, krajkové tuhé podpírací podprsence a těsné blůzce, co se z ní kozy valí ven, a pak už jen čupím na gauči a přepínám kanály nebo si listuji nějakým čteníčkem, a jen když zavoní zvonek, přemáznu si narychlovku pusy na rudo a zkontroluju řasenku a stíny. Většinou jsem prostě takhle vyštymulírovaná už předem, aby to rychle odsýpalo a hned byla vidět profesionalita, kvůli které muži chodí do bytů a připlatí si navrch, místo aby zbouchli štětku z ulice, co zabání celé auto lacinými cigaretami, sprostáčí neslušnými řečmi, aniž by k tomu dostala zákazníkům pokyn, a hned se sápe po bankovkách a cpe si je do holin.

Moji klienti jsou přece jen na úrovni, rádi si za úroveň zaplatí, a tak i ti nejotřesnější, se kterými se setkávám, jsou pořád ještě třešínkami na dortu té pakáže kurvomrdků, a já se tak snažím také něco třešínkovitého nabízet a začíná to právě mou pinktlích přesností, kdy v okamžiku, kdy klient cinká na zvonek, já už mám naladěno do úsměvu a celý kundaúbor na sobě, čistě vypraný a bez skvrnek od semene, které přidálنيční štětky mají na botách a někdy i vpředu na zipu své džínové sukně.

Schválně někdy v autě zpomalte a koukněte se na to, ty holky nemají úroveň anebo prostě dostatek financí. To ty z nich, které si svoje úborky sice v lavóru přemáchnou, ale semene už nasákly tolik, že ty skvrny od výstříků jsou do látky zažrané, a to je teprv ekl.

Chtěla jsem říci, že nepřipravenost na klienta bařtipána, který už na mě i druhou ženu čekal před domem, byla výjimka a úmyslná, protože on měl to šmírování našeho zečtrnáctkovatění na seznamu svých požadavků jako něco, co ho natotata rozhicuje, a i kdyby neměl, když má být předzandavákovno na klientovo přání hebké jako holčičí, holím si ho úplně na poslední chvíli, když už muž víceméně stojí ve dveřích, protože porost roste stejně nonstop, jako se stárne, tedy dvacet čtyři

hodin denně, a navíc je to víc než to stárnutí vidět, a co ještě hůř, cítit na omak a každou minutou od doholení předkundí šmirglpapírovatí a chabě namaskovaná za rádobyčtrnáctku zas pomalu s tím začínám třícítkovatět a na regulérní štramáckou třícítku klienti, kteří by chtěli holčičku a jen ze strachu, zásad a dobré vůle berou mě, rozhodně nejsou zvědaví.

Prostě jsme se snažily bařtipána o své holčičkovitosti přesvědčit se vším všudy. Když jsme si nandávaly sukýnky, hned si sundal kalhoty. My jely se zipy nahoru a on dolů v ten úplně stejný okamžik dokonalé synchronizace, a to jsme na sebe s druhou ženou mrkly, protože to bylo na kurevskýho oskara a bařtipán, že má praxi, se podle toho taky poznalo.

Neřekla bych, jak to mají ve zvyku někteří muži, když s nimi předtím nebo potom hovořím na úplně odlehlá témátka, že moje práce je pro mě koníčkem, ale něco jako pocit uspokojení, když jde dílo po drátkách, to znám a s bařtipánem se to drátkovitě vyvíjelo od začátku, radost pohledět. Nemyslím tím, že by stříkal v minutě a my měly s druhou ženou pokoj a zbytek hodinky mohly strávit klábosením, zatímco bařtipán by si dával vanu, aby se malounko naladil na domů. Ne. Myslím tím, že my jely naše číslo a jeho rašple jela s námi. Prostě se jí to líbilo, hned nastoupila na naši vlnu a v minutě už se jí začala motat hlavinka a bařtipán ani nemusel zapojit manuální přípoď.

Druhá žena a já jsme byly rozvernými školačkami, které někdo omylem zamkl v biologickém kabinetu, a ony se tam přes tu dlouhatánskou noc, kterou tam musely nuceně trávit, intimně sblížily. Když jsme to vymýšlely, a měly jsme kvůli tomu dokonce jednu schůzku v mém oblíbeném bistru v nákupní galerii, druhá žena navrhovala, aby to zamknutí nebylo jen tak ledajakým omylem, ale úmyslnou škodolibůstkou učitele biologie, kterému hned druhá žena začala říkat, nevím proč, Kroupa, jenž by si děvčata umanut mít přes noc pod zámekem, aby jim pomohl objevit jejich právě rozpučkovatějící tělíčka, a sám se přitom malounko potěšil, ale jenom návdavkem.

Podle druhé ženy měl být Kroupa vlastně takovým dívčím průvodcem, starším bráškulou, kterého děvčata hned bez obav mohla tahat za pardála, jenž by se začal zvedat právě tímhle holčičkovským popotaháváním, kterému co chybí na zručnosti, dožene dívek upřímný údiv, co tak převelikého se to panu učiteli najednou pod bříškem začalo díť, a tento údiv by laskavého Kroupu hřál na správných místech a koncem noci by došlo i na protrhávání hymenů. To, že mají tak hluboké Kyklopovo očičko, by pro děvčátka bylo překvapením ještě větším, protože převeliký pardál by se tam na jeden hups celý schoval, a to by sice zabolíkovalo, ale hned vzápětí už by si holčičky zas spokojeně předly a pak i sténaly a nakonec tekly jako regulérní kurvy v bařtipánových představách, o nichž sice ví, stejně jako my, že jsou pomýlené, protože žádná kurva s klientem neteče, ale takhle si to hrajeme, proč by ne, když se to klientovi líbí. Hlavně pokud mu nevádí, když vidí, jak si v přestávce lojují zandavák, a tedy že k líbení na tom pro mě opravdu moc není a zandavadlo by bylo bez pomoci suché jako troud, ale promazávání je klientům většinou jedno a někteří s tím i rádi pomáhají.

Ten nápad druhé ženy s laskavým záškodníkem Kroupou jsme ale nakonec zavrhly, protože kdo by toho Kroupu hrál? Bařtipán si zaplatil, aby si užíval podle svého, a ne aby se před rašplováním ještě narychlo bifloval nějakou roli, a abychom Kroupu nahradily vypravěčem, to jsme si nebyly jisté, jestli by bylo dostatečně sexy, a tak to padlo. Nakonec to nemělo předem zdaleka tak vymyšlený příběh, shodly jsme se, že budeme improvizovat podle klienta.

Něco takového není lenost na produkci se připravit a zavařit si trochu hlavu, jak by určitě hned napadlo nějakého chytrolína, co si myslí, že prodejné ženy jsou blbé, ale spíš ochota přizpůsobit se, od toho jsme přece placené. Abychom plnily klientova přání, a ne aby se klient učil Kroupu, a plnil tak ta naše, jestli se to takhle dá říct. Protože kdyby se ve své roli bařtipán necítil pohodlně a zároveň dramaticky rajcovně, což je obvyklá dvojkombinace, po které muži touží, skutečnost, že jsme to celé vymyslely kvůli němu a pro něj, by ho nedojala a ani rašpli ne, protože rašple je k nějakému vysvětlování od přírody skeptická.

Takže kulisy biologického kabinetu byly nakonec velmi volné a víceméně pro nás dvě. Na stolek u postele jsem postavila klíčku se svým umělohmotným žlutým ptáčkem z Číny a taky kuchyňskou váhu, co mám na lince, i když to druhá žena asi právem namítala, že bývá spíš v kabinetu fyziky, a to dost jiná než ta na mouku a loupané ořechy, ale já ji tam dala, a druhá žena tam na stolek o zeď opřela ještě malého plyšového králíka, pro kterého doběhla do kabelky jako pro dobré vnuknutí. Kundy s sebou často ve svých zavazadlech kromě mazadel, tampónů a pudru se rtěnkou nosí takovýchle talismánky, což pro mě za mě, ačkoli to nechápu. Nakonec si ho taky zas strčila zpátky, protože bařtipán se na tuhle náhražku kabinetové vycpaniny zamračil, je to tak, muže plyšová zvířata neberou.

Svého převařeného raka bez krunýře mezi nás vrazil, když jsme si strkaly prsty do zandávadel a mokkými prsty si pak navzájem malovaly na břicha. To už jsme neměly tričička, ale pořád ještě sukénky, podkolenky, culíky i fixou pihovaté nosíky. Škoda že nejde bez příšerné investice na klinice plastické chirurgie nějak napodobit pršáček, ten totiž, pokud můžu mít vlastní názor, mi na mladých děvčatech přijde nejroztomilejší. Jenže od roztomilosti bařtipán celkem rychle přešel k jebačce, nemohl vydržet pohled na to, jak druhou ženu lížu a ona u toho vzdychá. To vzdychání uměla skvěle a věřte nebo ne, trochu opravdického vlhka se mi v tu chvíli udělalo taky, přece jen jsme se celkem kamarádily, nebyla žádným mrdnoklientem a ta lehýnká vlna nefalšovaného vzrušení byla možná právě to, po čem bařtipán vystartoval, protože to nebyl, jak jsem říkala, žádný začátečník a pro opravdovost měl vyvinutý jemnocit jako všichni stálí zákazníci, kterým pochopitelně po nějaké době to hrané hekání leze krkem, a náznak opravdového vzrušení u své zaplacené kurvy je pro ně něčím, čemu hraná hekačka, při které se postel klepe jak zblázněná, nesahá ani po kotníky.

Nejdřív ohobloval druhou ženu, asi protože tak dlouho už ji tam měla vystavenou na odív a lesklou od mého lízání, potom zezadu mě a pak se vydělal na polštář a byla toho nejmíň jedna plná polévková lžíce.

Byl to tak nějak dobrý den od začátku do konce.

Po bařtipánovi přišel klient velmi prostoduchý, který od nás dvou chtěl jen trochu komedie vzájemného žužlání si prsou, a pak trochu rašplil mě a do druhé ženy se udělal, a posledním klientem toho dne, vždycky se snažím všechny, co chtějí dvě, domluvit na stejný termín, aby druhá žena nemusela jezdit sem tam přes město jen kvůli jedinému, tak tím posledním klientem byl úplný začátečník, a to bylo trochu nezvyklé. Byl totiž na větvi už jen z toho, že má dvojí péči, a prudce mi vystříkl do pusy už po minutové felaci, zatímco druhá žena ho přitom laskala jazykem mezi půlkami.

Rukama se při tom opíral o moji šatní skříň a třásly se mu nohy jako kapesnímu pinčovi. Musím říct, že jsem to nečekala. Měl to být jen začátek, takřikajíc standardní zahřívací kolo, a mezitím, než bych řekla švec, kdybych ho pochopitelně neměla zduřelého plnou pusou, byl hotov a měly jsme obě padla.

Tenhle rychlý muž byl také ze všech klientů toho dne nejmladší a takhle mladých nechodilo moc ani v jiné dny.

Bylo mu nejvýš devatenáct a podle obleku byl z nějaké velmi dobré rodiny. Někdy si takhle do parády berou otcové své vlastní syny. Místo zájezdu na nějaký tichomořský kokosový ostrov jim, aby se tužili, zaplatí takovýhle večer a pak to jdou spolu ve dvou po chlapsku zapít a rozšafně rozebrat. Ono jak jinak má říct otec synovi, že je opravdu dospělý a odteď že už jeden neposlouchá druhého, ale jsou si na roveň? Myslím, že když spolu mohou zalaškovat o svých kurvách, znamená to, že únavně nerovný vztah mezi rodičem a dítětem je strhnut jako moje podprsenka, to bylo to jediné, na co se ten hoch zmohl, než se mu rozklepaly nohy, a mezi otcem a synem je zaděláno na novou etapu.

Život je přece takhle rozkouskovaný na dílky jako pomeranč nebo dort. Jediný rozdíl je, že to nejsou poživatelné trojúhelníky, ale často dost nechutná léta, o čemž toho ale já moc nevím, nešťastní ať jsou jiní, když o tom chtějí psát povídky, protože o složitostech dětství, dospívání a jiných dílečků vím jenom ze čteníčka.

Televizní díl pátý: Kdo zpackal digisvět?

Když jsem mluvila o čteníčku, nad to si někdy sednu, pokud kanály nevysílají nic pěkného a já jsem připravená, že klient za chvíli zvoní. V takovém pouze udržovacím režimu, protože na sebe nechci na poslední chvíli něco svrhnout nebo rozlít v bytě, sahám po knížce a o lapáliích vyrůstání v muže v některé z nich už něco bylo. Zase mi to potvrdilo, co už si myslím dávno, a sice že náš svět je moc digi a málo člověčí, a to nejen kvůli tomu, že do sluchátka vám čím dál častěji místo lidského hlasu odpovídá mašina a mašina bez intonace hlásí stanice vlakových nádraží a v mobilním telefonu taky často hovoří spíš hlas schránka, zanechte zprávu, než hlas majitel, tady Koudelka, Příbramský nebo jiný.

Většinou také, když mobil zvoní klientovi u mě, tak tam má i on nahozeno na schránku, a tedy i kurvích klientů neustále přibývá, pokud na hlas schránka natrefíte u lidí čím dál častěji. Nevím, kdo to takhle všechno zpackal, a teď už možná tušíte, že jste u zrodu nového tématka našeho televizního seriálu tajemství, který by snad mohl rozlousknout všechny ty věci, které jsou momentálně tak mysteriózní. Vždycky se takhle rozohním, když začnu s něčím digi, protože mám pocit, že z téhle planety už to padá dolů, jak je na ní těch digivěcí dost, i když vím, a taky ať vidíte, že kunda nemusí být žádné lemro, že mimo planetu Zem není zemské gravitace, a tak jakkoli hodně by toho Země nesla na zádech, nic jí nikam nepopadá, ani vaz si nestrhne, maximálně se věčičky budou kolem na oběžné dráze houpat v nedostatku kyslíku, hopsat a poskakovat a narážet do sebe, ale nikam nespádnou.

To je pochopitelně pro všechny výrobce digivěcí jen dalším popudem k ničím nekrocenému chrlení dalších digiblostiček, protože pokud se neřekne odsud potud, většina lidí i výrobců lifruje své řeči, hlouposti

a digivěci ven a na všechny strany úplně bez zábran přesně tak, jako to klient dělá se svým semenem v mém umělohmotném třípokoji. K tomuhle je ta umělohmotnost praktická, vše se pak jen setře dolů vlhkým hadrem a ten se vymáchá.

Takhle se vždycky rozohním o celém světě, i když jsem chtěla mluvit jen o jediné a třeba úplně jiné věci. Jsem totiž intuitivní a snadno se nechávám unést, ale zase se dá věřit tomu, že mluvím, jak cítím, a nemluvím, když necítím nic, anebo naopak cítím až moc a slova by to nepobrala. Ale k čemu se ne a ne dostat, je to, na co jsem si vzpomněla, když odešel ten mládeneček rozklepaný pinč a mě napadlo, že moje kreditka se možná bude těšit z tatínkova účtu, a ne z kasičky toho holobrádka, a pak taky jak je takové zacvičování syna otcem prostřednictvím nás kurev mne a druhé ženy člověčenské a v digisvětě zřídkavé, protože ve čteníčku, kterým jsem si krátila čas při čekání na klienta, psali, že mladí muži na exotických ostrovech Bawrundo také musí projít různými zkouškami. Zasvěcením do věcí, které neznají a napoprvé také asi valně nekončí, jenže jinak tam holobrádky mezi dospěláky nevezmou a těmhle exotickými ostrovy a jejich zkouškami mužnosti bychom se mohli poučit i v našich krajích. Proč je to takhle spojené, přesně nevím, ale čím víc věcí je digi, tím víc mužů je bábovek, čímž nemyslím, že nosí pánskou kabelku a v ní deosprej na ošklivý dech a kuličkový deo na podpaždí, protože takové věci se mi líbí, ale místo aby chtěli po přirozeném způsobu ulevit rašplidlu v kundím zandávadle, čím dál víc je jich speciálních, a to nejen násilníků nebo těch, kteří musejí být oslovováni sračko posraná a ztuhne jim, jen když už prdel mají na sračku rozšvihanou a půlky pruhované lískanci, ale ti, kteří pořád prahnou po nějakých maminečkách a t'untíkování a trestání chtějí být někdy taky, ale k tomu i hýčkaní a pofoukávání jako usoplené děti, a to jsou ti, kteří si mě malují za psychoporadenskou maminečku, a když toho není příliš, tak dělám i tohle, ale říkám si, kolikpak digipřístrojčků si každý týden otíráš antistatickou prachovkou, ty hajzle od rodiny, co ti teče mlíko po bradě a rád bys ještě chlemtal to moje z mých koz,

i když doma jsi určitě vzornáček a večer hajánek s týdenními intervaly nemastných spermatických ublinknutí do zandaváku manželky, která si myslí, že je normální i na zatlučení hřebíku volat opraváře a orgasmus že znamená, když to lidé rašplí jen dokola pořád do toho samého zadku, tedy ty do toho jejího, a ona je při tom v hezoučkém černém prádýlku a na nočním stolku nechá rozsvícenou lampičku, tak tohle že znamená být řádný párek dospěláků a zdravý sexuální život, když se nikde nic při tom nepocintá a manžilek pak rychle zachrní. Ale s maminkomrdníky to bývá různé. Ne všichni jsou jen unudění hošánci, co si neumějí říct doma o anál a v hezoučkém hnízdečku si připadají uskříple. To jsou ostatně spíš jen obyčejní chudánkové, kterým za patřičný obnos nastavím, aby si to v tom trochu dramatickém prostředí mrdny za své těžce vydělané peníze v podstatě tak nějak i se solidním zdůvodněním, které je mi putna, svobodně odstříkli, když jinak celý život šlapou jako hodinky a jenom je to občas trochu zanuďánuje.

Praví maminkomrdníci mají toho dramátka doma až dost a mrdna záliv útěchy je pro ně naopak tišinou pofoukaného bebí, protože co znamená orgasmus pro manželky těchhle mužů, jim do hlavy naládovaly ty nepodarky erotické scény v multiplexových filmových představeních, na které když dojde, můj zandavák smíchy prdí do sedadla a vzdychat při nich bych byla ochotná, jak jsem říkala, jen pro celičky mého muže, kterému by se to líbilo a vedle na sedačce by dostal chuť se v přítmí trochu pohladit anebo i jen že by mé vzdechy jako i mě celou, ach jo, prostě měl by mě rád.

Tyhle manželky maminkomrdníků, co se mají za poučené a fungl k světu, moc dobře vědí, že orgasmus neznámá lampičku, co svítí na zbrusu nové prádýlko, a mrdačku pořád dokola s tím svým, a maminkomrdníky souží naopak ty jejich velké nároky. Společná hledačka debilního G bodu, zkoušení různých čísílek, co radí v časopisech, při kterých má manžilek hrát zálesáka Billa, když se mu ve skutečnosti dělá mdlo při pomýšlení na zabití kapra, ale ani zálesák Bill jim nestačí. Ženy s uvědoměním, čert vem manželky, v tomhle případě je kroužek na prstě jedno, jen je to pak ještě o něco politováníhodnější, a politovat

tito muži také chtějí, protože s manželkou je to na celý život a jejich ženy s uvědoměním potřebují všechno.

Něžné hrátečky, když je pobolívá bříško při krámech, kamásútrové polohování s jogínským zdržováním dechu a vydržet to s ní celou noc s rákoskou tvrdou jako žula s žádým tvarohovatěním v mezičasech, čili těch čísílek aby bylo laskavě víc za sebou, protože ženské uspokojení si přece taky musí přijít na svoje, a to nikomu nikdo nenakuká, že na to žena nemá právo, že si to stejně jako rašple po hektickém dnu v bezcitovém digiměstě nezaslouží, a někdy třeba zas úplně jako v pravěké jeskyni, na takové touhy může mít přece žena taky někdy právem náladu, aby muž to do ní mydlil a pleskal ji při tom do zadku a třeba jí při tom i trochu zanádal do kurviček, když je to tak laškovní. I některé ženy mohou být navíc skutečně speciální, nejen mezi muži kvete v digivěku úchylařina, ale o tom teď nemluví.

Mluví o uvědomělé manželce maminkomrdálisty, který se dobývá do mého umělohmotného pokojíku ne proto, že by mu žena nechtěla dát anebo nikdy jinak než misionáře, ale naopak je těch jejích nápadíčků až moc a každý pes jiná ves, a když má ještě podle rozpisu, který je přimagnetkovan na lednici, vytírat ve čtvrtek, v úterý a v sobotu hajzl, v pondělí je vždycky porada a ob večer má dělat zálesáka Billyho, přičemž jediné, co s ním má společného, jsou chlupatá záda, ani se tomu jeho maminkomrdálnímu poňukávání nedivím, i když rodinné psychoporadenství, od toho tedy rozhodně nejsem, a jak tuhle notu maminkomrdálník naladí, jsem v tu ránu jak na trní. Nakonec ale i z těchhle obslužím skoro každého a i s pětiminutovkou toho vylévání srdíčka, kvůli kterému, jak se vždycky nakonec ukáže, a taky proto, aby na rozdíl od manželské ložnice nemuseli v mrdně ukazovat nic, ke mně přišli, protože za ženu mají perfektní samici, a co lepšího by si mohli přát.

Buchtoprdku?

Televizní díl šestý, který diváci neuvidí

Nevím přesně proč, a vy už víte, že jsem tak intuitivní, tak proto nevím proč, ale tématko rodinných trablíků bych na program televizního seriálu tajemství nedávala a musím dokonce říct, že kdyby si ho tam nějaká uvědomělá žena, které se zdá, že jsem čeled' uvědomělých žen, a tak i ji osobně právě znectila svými hloupými kecy o rodinném životě, o kterém vím prd, protože jsem, a to by řekla ona, čůza štětkovitá, která si myslí, že to, že je nóbl apartmánová a ne děvka pouliční, ji snad dělá nějak zajímavější nebo méně hodnou veřejného zostuzení, ačkoli tak anebo tak, prostě žije mě to, ano, zahejbáctví hlav tolikerých rodin, že byste se na prstech obou rukou ani náhodou nedopočítali, tak kdyby si nějaká uvědomělá žena tématko toho rodinného života, o kterém mi maminkomrdníci vyprávěli, do seriálu přes můj odpor prosadila, protože by ho na filmovém materiálu chtěla opracovat lépe a spravedlivěji, neboť být takhle vylíčená jako snad spoluvinice zahejbáctví svého muže by považovala za do nebe volající nespravedlnost, tak pokud by si tato žena tématko do seriálu prosadila, a byl by to lýtý boj, protože já bych byla opravdu silně proti, ačkoli ženské kočičí manýry, jako je nehty poškrábaný obličej a šíření pomlouvačných fám, by snad ke slovu nepřišly, tak tato uvědomělá žena, kdyby si tématko přes to všechno přece jen v samém konci vydupala a filmový materiál by byl natočen, ačkoli nemyslím si, že by se tak stalo, protože, nechci si fandit, ale režisér, kameraman, zvukař a technik, zkrátka všichni až na klapku by byli pravděpodobně muži, neboť v důležitějších povoláních je jich většina, ale kdyby přes to všechno byl materiál natočen, tak v takovém případě už bych se k pokoutným ženským praktikám uchýlila bez špatného svědomí a jako kočičí žena pružná scifi hrdinka a bojovnice bych se po okapové rouře vyšplhala do budovy filmového zpracovatelského prů-

myslu a klíčem vypůjčeným načerno od někoho ze štábu, ptáte se, co by za to měl a jestli mé tělo, a možná že ano, tím klíčem bych si odemkla do strážnice a celý ten výše zmíněný filmový materiál onoho dílu, který by čekal na své zpracování, bych velkými nůžkami vystříhla a jako pěna zas sjela po okapu dolů, proplížila se neviděná po špičkách kolem vrátnice a nočními spoji bych se dopravila zas zpátky do své mrdny, jako by se nechumelilo. Důkazy by nebyly veškeré žádné a samozřejmě že bych dělala tu nejpřekvapenější a nejkroušenější pod sluncem, až by se to ke mně jakožto autorce námětu celé televizní série doneslo.

Ptáte se, proč tolik nebezpečného dobrodružství a aktivismu, když až dosud jsem vypadala jako žena, která z práce chodí domů, vlastně ani to nemusí, zkrátka je skoro pořád doma a maximálně si ráno zaběhá, na kole sjede do nákupní galerie na espresso anebo tam tráví šťastné chvíle s haldami věcí a svou embosovanou kreditkou? Navíc bych do lapáku chtěla posadit klienty strýčkopapínky, kteří chtějí šukat čtrnáctky a míň, a policejnímu vyšetřovateli, jednomu ze svých nejsolventnějších zákazníků, bych ani nenastavila, dokud by takového nedal kysnout za mříž, že? A najednou se chci sama pouštět do zločinu podle regulérního paragrafu zlodějina, ničení majetku a průnik do budovy s ostrahou. Tomu se říká dvojí metr a nevidět břevno ve vlastním oku, zatímco se kritizuje snítka v jiném, je citát ze staré známé bichle.

Samozřejmě že to, co melu, si nevymýšlím, ale sama jsem to zažila, někdo mi to řekl anebo to psali v nějakém čteníčku. A je to právě sbírka takových zážitkozkušeností, co mi velí nemít ráda lidi, kteří jsou příliš chytří. Je na tom něco digi na těch chytrých lidech. Nebo možná jen chytrákovitých, ale moudré to není hnípat se ve věcech, které jsou psychické a navíc mají úzkou vazbu k zandaváku s rašplí a jejich vzájemné koordinaci. Rozhodně je to mnohem lehkovážnější než nápad lézt v noci po okapu a nechat se ohoblovat technikem střihu za to, že mi půjčí klíč. Protože zlomená noha v dlaze po měsíci sroste, ale rašplí, která ztratí sebedůvěru, tu nezvednete ani heverem, a proto taky ti muži, kteří nevědí, co s těmi převelikými nároky uvědomělých žen,

s tím přicházejí za mnou do mrdky, místo toho aby si o tom promluvili, jak by se zdálo logičtější, se svojí ženou.

Jenže rašple, která nechce sama sebe úplně odepsat, ví, že právě na to je přílišným mluvením zaděláno. A tak si muži uvědomělých žen zkoušejí prostě nahodit rašpli jinde, aby do těch manželských prostocviků šla s větším sebevědomím. Doma v ložnici jí ho totiž nic a nikdo jen tak neudělá.

V mrdce je zato debakl v ceně a kundě je to na rozdíl od manželky šumafuk. Ženské analyzování je i v dobré víře pro rašplino blahorodí prostě spíš hrobka než co jiného, a co jiného by byl ten televizní díl než samé psychologické mluvící hlavy?

Mně by z toho zalezl až do břicha, kdybych ho měla. Z nároků, z analyzování a z titulu zálesáka Billa mrdáka mastných kastrolů a citového porozumění, univerzálního hopsahejsy. Všechno tohle je na mě prostě moc digi a já digi nejsem, a protože ani moje zandávadlo není, myslím že rašplidla také nejsou.

Abyste něco bylo na páčku, univerzálně sestavitelné a flexibilního designu jako v návrhářství moderních kuchyňských prostor, tomu věřím jen tak málo, že skoro vůbec ne. Ani tyhle moderní kuchyňské prostory mě moc neberou, a přitom tolik domácností teď kvůli nim bourá zdi a příčky a je z toho v bytech plno vrtání a špinavého prachu a brnká to na nervy i sousedům, kteří už pomocí hrnce přitisknutého na zed' nemohou odposlouchávat a místo toho jsou vystaveni decibelům sbíječek.

Tyhle kuchyně, co už žádnými kuchyněmi nejsou, a z obývacích, se kterými je lidé spojují do jedné velké místnosti, jsou neobýváky s nekuchyní, odkud má žena připravující instantní stravu neustálý dozor nad mužem, který je při všech svých oblíbených činnostech, jako je čtení novin, sledování politických novinek a drbání se v rozkroku, stále k vidění, a tím pádem pod palbou kritických připomínek, protože tyhle věci ženy obvykle tak rády nedělají a příliš nerozumí, co je na nich lákavého, a už vůbec ne, když jsou tam ony a mohli by si přece v tom nekuchyňoneobývací povídat, když už vrazili tolik peněz do toho, aby ho měli, a muž byl přece také pro, dokonce s přestavbou Ukrajincům po-

máhal, tak proč teď nevyužívá ten nový průhled od linky ke gauči ke vzájemné výměně informací a názorů nejen o synátorově vysvědčení a nutnosti pořídit v koupelně novou baterii, ale také k hovoru, jež by upevňoval jejich vzájemný vztah prostřednictvím soustředěné analýzy nedostatků a společných závazků pracovat na jejich eliminátorování, vždyť žena by byla ten první, kdy by se zavázal na sobě pracovat ještě usilovněji, a také by si mohli říci, co každý z nich od rána až do večera dělal, jinak už se přece do roka a do dne jémináčku ale nadobro a celičkatě odcizí.

V mém umělohmotném třípokoji žádný kuchyňoobýtvák není a není tam ani žádná žena připravující pro druhé instantní stravu, ani muž, který by si na gauči něco myslel, a co, to už vyfantazírovávat nebudu. A že jsou někde a kde a kolik jich je, těhle sousvazků, a kolikrát týdně hoblují a jak se k tomu staví a k sobě navzájem a jestli mu ještě někdy stojí, když žena tak často stojí za linkou, a tak se zdá, že stojáků je tam dost, i když po nocích už se pod peřinou nanejvýš tak nějak postává, tak na tohle se dívat ještě v televizi v rámci seriálu tajemství, to mám přece právo jako autorka námětu zatrhnout. Protože nejde jen o to, že je to poněkud nudné a televizní čas je dražší než náš, a ani ve svém čase bych to nechtěla, ale já jsem prostě asi trochu záchranářské povahy jako ten bernardýn s kardiostimulátorem, jen je to větší dřina, když se vezme v úvahu, jak silnou cítím zodpovědnost k mladistvým a zvláště k holčičím sedýnkám, které mají být proti omrdávání chráněny trestem smrti pro každého, kdo by do nich byť jednou přirazil svojí žouželatou pistolí, a teď mě to popadlo i s rodinným štěstím, ačkoli obojí by mi mohlo být putna, protože holčičkou už nebudu, žádnou nemám a rodinu jakbysmet a těžko se to změní.

Jenže stejně, prostě mě veřejné věci asi pálí, a když budou lesklé rákosky ve velkém rodinném životem umordované a plihle plandající lenochodovy ocasy, nevyšukají nám ani dostatek policejních vyšetřovatelů, kteří by zatočili se strýčkopapínky, mrviteli našich holčiček, nemohu si pomoci, tu vzájemnou závislost tam vidím, a tak snad i mé záchranářské snažení dává jakýs takýs smysl, a jestli dává nebo ne, by

sice mohlo být sedmou otázkou našeho televizního seriálu, ale na zábavu s poučením, která má být veřejná a pro každého, je to přece jen poněkud egocentrické.

Já vím, že každý jsme nějaký, s vrozenými vadami se nás rodí většina a rodinné prostředí pak často dokoná dílo zkázy a takový člověk za nic nemůže, ale zdá se mi, že digisvět jako by spíš nahrával tomu špatnějšímu v lidech, a navíc pokud je to tak a rození, vychovávání a digisvět, který si nás obhospodařuje, ač my jsme ho nevymysleli, to ti před námi jsou tím, co nás kuje do lidí zrovna takovéto podoby, potom najednou nevím, kdo a co je na vině, a strýčkopapínekové, násilníci a ti, již se dělají jen s krvavým zadkem, jsou jen pouhopouhými výměšky okolností a sami za sebe bez viny. Proto nemám ráda, když si z mé mrdny někdo dělá psychoporadnu, protože zlý pak pod přívalem příliš detailních informací o jeho dojemné minulosti vypadá jen jako chudák a hodný jako štěstěnc osudu, jenž se narodil do rodinky bez výkyvů financí a s malou fluktuací hoblovačů maminciny prdele.

Násilníkům často lezl pod peřinku strýček s nadutým vemenem pod břichem, rád si ho dětskými ústy nechával pít, a násilník se proto na svět zlobí, a oprávněně, protože takového strýčka odporného filutu opravdu nemá každý, a kdopak to rozhodl, v jaképak rodině se vylíhne?

Ti, co se rádi nechávají okopávat a práskat bičíkem, měli často v rodině podobného výtečníka, hrubou maminu třeba, jež je lískala za špatně vyčištěné boty, jenže se nezlobí na svět, ale na sebe, že se do něj po šňůře spustili, protože podle některých se dušička svého miminčího uzlíčku ujímá z vlastního rozhodnutí, z vlastní volby, a tím pádem vyrůstat s hrubou maminou je vaše vlastní chyba, kterou na nikoho nesvedete, a touha být za ni neustále trestán má své hovadské opodstatnění nějakého učení o samovolitelnosti, a dost, protože teď bych řekla něco ohavného, a zítra by na mě spadl kus zerodovaného balkonu a ani můj policejní vyšetřovatel by nedokázal, že to byl nějaký zásah chytrolína shůry, ani když bych mu nedala a nedala a nedala.

Chytrost a analyzování ne že by k ničemu nevedly, ale naopak, vedou k tolika věcem najednou, jež šipkami ukazují do různých stran jako

turistický rozcestník, že nezbyvá než jen zůstat u kroucení hlavy nebo na něco vsadit víceméně poslepu, a proto jsem nad chytrolínováním zlomila hůl. Stejně totiž jako ve skutečném rekreačním výletování po vyznačených trasách, také si občas po modré vyrazím, vedou šipky do různých stran, z nichž ani jednu neznám, buď k nějakému rozhodnutí nazdařbůh, k volbě cesty, která vypadá jako nejmenší baheňák a nejmírnější stoupání, anebo se rozhoduji podle jména, kdy Tatce to vždycky projedou se Stříbrným sedlem a Vlčí roklina má smůlu se Studánkou splněných přání.

Ještěže jsou tu strýčkopapínkové a jejich láska k děvčátkům, jinak bych opravdu někdy nevěděla na koho ukázat prstem, že je i přes digidobu, nedobré zázemí a zákeřné družinářky jednoduše zlým člověkem, který si za to může sám, sám, sám, a žádné kdesi cosi.

Protože ti největší kňouralové, co si ze mě dělají psychopradnu, mě jednoduše někdy vytočí až tak, že jim ty jejich uplakanosti radši odkývám. Ale ten pohyb hlavou, který prve znamenal jen mé, zaroluj si plivníka do trenek a plav, mě pak samotnou začne nahlodávat, já jim nechtěně začínám porozumívat a jednu nějakou okovanou botou anebo hlavou o zeď bych potřebovala sama, protože potom přicházím o soudnost, a to pak mívám problémy i s nakupováním, protože všechny svetríčky v nákupní galerii se mi najednou zdají něčím jiným pozoruhodné, zatímco něčím jiným se mi současně zajídají, a tak i když na kreditce mám plno mužského mlíčí v podobě směnitelných platebních žetonů, je mi to k ničemu, tedy proto, a proto ještě, že tu ty strýčkopapínky máme.

Protože když zlost a rozhořčení mají neustále pochybnosti o své vlastní oprávněnosti, nejenže tím nemizí, ale tím potlačováním zle zasmrádají, kysnatí a pak na úplně nevinného člověka najednou vylijete kýbl sraček, protože pohárek je přetečený a musí to ven, i když to není na ta správná místa, jako hlen muže do jiného zandaváku, když manželčin je dlouho z nějakých důvodů neprovozuschopný, a teď si sami bez návodného televizního seriálu odpovězte na otázku, jestli na to rašple nárok má, nebo nemá.

Protože já vím, že se na takovéhle odpovídání nehodím, a to ne kvůli pocitům viny, na tuhle nudli mě nikdo neutáhne, rohlíček sebemrskáčské morálky ať si papinkají jiní, já myslím kvůli své profesi s tradicí, protože profík to já jsem, a proto tu nikde nenajdete nic konkrétního o klientech z policejních složek, druhá žena tu nemá ani své iniciály a můj umělohmotný třípokoj může být klidně ten prapodivný byt s orvanými dveřmi a paní, s kterou, říkáte svým dětem, se nemají dávat do hovoru ani si hladit její kočičku.

Děvčátko a televizní díl sedmý: o ženském trápíčkování

Ach děti. Děti a jejich stýčkopapínekové, pro které není na světě omluva, a jestli je nějaké peklo, tak šup tam s nimi všemi, protože tohle je zlo, které nevede pokoutnými šipečkami k nějakým omluvenkám kvůli nepěkným rodinným poměrům, tohle je zlo, které zlí, což znamená, že teď povím, co vím od nich, abyste si to zlení mohli představit, a přitom hned od začátku radím, ruku na srdce to není k ničemu, když mnohem spíš ji teď potřebujete na svém poklopci, aby tam nic nezačalo kynout, a bojte se, bojte, že bude.

Na druhou stranu, abychom ten stres trochu rozehnali, já svoje mokratění také neovládám, a jestli myslíte, že někdy mi udělá dobře nějaký umolousaný bařtipán, co mě jede, až se můj žlutý umělohmotný ptáček v klínce roztřeše jak automoto na kočičích hlavách a já se pak kvůli tomu soužím, protože to celé bylo bez ždíbíčku citové zainteresovanosti, tak ne, nemám z toho břichabol, a ano, jeden z pár set mě opravdu na své hadici vytáhne na nějaký ten Kralický Sněžník rozkoše a jeden z osmi tisíc třeba i na Nanga Parbat, čili to mě teprve čeká, protože osmitisícovkou ohoblená to budu teprve těsně před kurvím důchodem.

Ale mokratění, které neovládám a jež jsem měla na mysli, není tohle a není ani zač se stydět. Jenže jako jsou cesty osudu nevyzpytatelné, tak zandavák je jako ta cesta mého osudu, a to jednak proto, že mě živí, ale také že se rozmokvá nehledě na lidské dotýkání, a to nemyslím vrcholení do mých dlaní, protože ty jsou taky lidské, ani vlhko po dlouhé cestě na bicyklu, ale ukapávání při západu slunce s velkým výhledem do kraje a s oblohou plnou potrhaných mraků černých na rudém pozadí rozpitého slunce, ano i tehdy, ale to je na rozdíl od tuhnutí klacku obejdy, co čeká po školním zvonění na děvčátka, která se ze školy vyva-

lí s pískotem ven, něco úplně neškodného a moje čistě soukromá věc, i když i mráčky, pažit, co je všude kolem, a to světlo, co čaruje, tomu mohou být dost podobné, a kdyby se tam na louce pásal nějaký koloušek, hopkal tam medvídek anebo lenošil veselý králíček, bude si to ještě podobnější. Měkkost těch tvarů, co jsou zaoblené a táhlé zároveň, pevné na dotyk, když tu drobnou paži sevřete v dlani a není v ní žádný odpor, jen bezmezná důvěra nebo malounký strach, který můžete rozehnat, anebo ho nechat pomalu se zvětšovat, hrát si s ním jako s míčkem a snadno přimět ty velké oči k voňavým slzičkám, které úchyla jemným pohybem dlaně setře, zatímco si holčičku něžně vezme na klín a je to pak už jen čím dál něžnější. Ty vlásky, které voní, a protože jsou konečně sami, už se nebojí, že někdo přijde a vezme mu ji. Ta hebká zádíčka a zadeček, který cítí na svých kolenou, hřeje a všechno to další je čerstvé a zároveň hotové a on bude tím prvním, kdo to ozkouší. To, co ostatní velké rozpučené ženy mají oblýskané jako staré rukávy, a stejně tak jako ony mají vytahané kundy, které už dávno nesvírají a rašple v nich kloktá, zatímco tady bude v tom nejtěsnějším sevření a on za to bude holčičku opečovávat s tou nejpozornější péčí, protože tu křehkost cítí, jako by byla jeho vlastní, a za chvíli s ní splyne a nebude v tom vůbec nic násilného, jen si ji vtlačí do klína, tu holčičku s pevným zadečkem, která mu sedí na kolenou a on jí úplně pomalu jede dlaní po vnitřní straně stehýnek nahoru a pak strčí jeden prst pod gumu na punčocháčkách a dlaň sjede o malý kousek dolů, všechno to je takhle při sobě v úplně malých vzdálenostech, to břicho by mohl dlaní zakrýt celé, kdyby chtěl, ale on má teď ruku na jejím přirození, té buchtiče, jak jí asi doma říkají, a to překvapení jeho prstů, když ji pod nimi ucítil v celé té hladkosti. Čekal a nemohl se jí dočkat, ale nevěděl, že jím to pohne až tak, že bude tuhý, jenom co svým prstem projede sem a tam její díрку, a pak ho zavrtá dovnitř o trochu hlouběji, a holčička při tom vyjekne, ale pak se ztiší a tak už zůstane. Ještě předtím se mu na klíně trochu zavrtěla a to mu udělalo náramně dobře a napadlo ho, že by si ji mohl na klíně lépe srovnat a usadit, aby blaho se rozlilo rovnoměrně po celém těle, a chytne ji kolem útlého pasu a šoupe sem tam po

svých kolenou, jezdí s ní sem tam po ptáku, co se mezitím úplně nalil, sem tam, sem tam a holčička ani nedutá, když jí svlékne punčocháče a prstem zezadu znovu sahá do té dírky, která je těsná a maličkatá, a tuhne mu dál, když jí tam postupně strká všechny své prsty a pak po dvou, po třech najednou a mazlivě jimi zajíždí dovnitř a ven, dovnitř a ven, a tuhne dál, pak když už mu sedí přímo na klacku a oba jsou nazí, tak si ji trochu nadzvedne, tu lehkou poddajnou, úplně tichou holčičku, a nejdřív svým zpitým klackem hledá to nejlepší místo mezi půlkami, aby se mu do dírky zezadu co nejlépe zarazil, a přitom voní k jejím vláskům, které jsou cítit vysušenou lučňí trávou, a když si ji konečně nasadí na to správné místo a stáhne dolů k sobě, je rázem těsně před výstřikem a na chvíli se zastaví.

Takhle těsně v někom sevřený a našponovaný klacek už dlouho neměl a tak tak, že mu necintá, ale drží se, i když muž holčičce prostředníky stiskne bradavky a pak po nich krouží prsty a jemně je štípe, ty bradavky před rozpukem, který lze vycítit předem, že už brzy přijde, ale zatím jsou to žadry ještě úplně ploché, a když je drhne a současně s tím do ní přiráží rychleji a rychleji, ani ty bradavky pod prsty necítí, a posledních pár přírazů dělá ve stoje. Holčičku drží oběma rukama kolem boků a vymrdává ji sem tam, sem tam, a pak hluboce narazí naposled na svůj kůl.

Asi jí něco hezkého řekl a ona měla radost, že se s ní tak příjemně hovoří jako s malou slečnou, a usmívá se na ni, i když ten den dostala trojku, a to je přeci pěkné, když dospělí ze známek nedělají žádnou vědu. Jen jít za ruku s někým, koho neznala, bylo trochu zvláštní, ale postupně tomu přivykla, protože šli ulicí, kterou dobře znala, a po obou stranách zářily obchody a z nich vyhrávala hudba, a až později, když několikrát zahruli, zašli do nějakého domu.

Čtrnáctky jsou o tom, co je v mrdně specializované na strýčkopapínky čeká, pokud je to solidní podnik, předem řádně zpraveny. Dělá se jim to, zatímco řádně promazané zrudně přezvykují, a některé strýčkopapínky právě ten nezám nejvíc rozhucuje, což je zvláštní, protože

když vypadám apaticky já, klient se většinou nasere, začne nadávat, ať něco za ty prachy předvádím, a uklidní se teprve, když se rozhekám a jemu znovu nabyde, ale přežvykující netečná dívka má prostě něco do sebe.

Možná, že mrdákem by se takový úchyla chtěl nabourat do toho jejího malého mozečku a vyjebat jí všechny myšlenky úplně stejně jako ten její pružný malý zadeček, protože kdo ví, zda v tom dívčím mozečku není tak těsno jako v její kundě a stejně tak dobře by se tam nevyjebávalo.

Když má taková apatická zfanfrnělka ještě přes tu lhostejnost ztuhlé kozy, je to ještě lepší, protože třeba se jí to líbí a jenom chce svého strýčkopapínka tou netečností potrápit a ještě více načnout. Proč jinak by měla kozy tak zatraceně tuhé a bradavky naduřelé, kdyby tu jeho rákosku nechtěla celou zlízat a v zandávadle si ji podržet co nejdéle? Je třeba ji trochu vychovat, a to se může třeba šoupáním rákosky mezi kozičkami, když dívka leží na zádech a dívá se kamsi, a o čempak si asi tak sní, se prozradí, když jí kůlák narve do úst, protože to celá vyvalí oči a sny se jí určitě natotata všechny rozkutálejí po zemi jako hračky, kterými by strýčkopapínek mohl házet o zeď a pražádný zájem by tím u dívky nevyvolal, a proto je třeba ji učit dál a nakonec se jí nevydělat do kundy, ale do těch jejích velkých očí, co se odmítají normálně koukat a asi si myslí, že mají své světy, ale strýčkopapínek jim je vymydlí, protože než se do toho obličejíku udělá, bude to ještě chvilku trvat a dívka se zatím naučí pár lekcí, jak se ke strýčkopapínekovi chovat, protože jí samotné to udělá také dobře a pro ni, pro její blaho tohle taky strýčkopapínek dělá. Aby to rychle byla všeumělka, a než jí zadeček povolí, byla z ní samostatná kurvička, co jen nečumí do té svojí dálky, ale plní strýčkopapínekovi přání, a nic nebrání tomu, aby nějaká přání měla také ona sama, a on pak na nich drhnul a pracoval.

Strýčkopapínek nový exemplář, ten další, co se do specializované mrdny přijde vydělat po tom předchozím, je nespokojený s těmi obvyklými dívčími tvary.

Jestli si každý myslí, že dívenky jsou nejlepší kvůli tomu minizadečku a dlouhým kozím nohám, tak to je na omylu, protože tenhle nejraději prcá třináctileté prsatice. Ani nevědí, co s tím, co jim tak rychle narostlo, dělat a nijak očividně se tím nepyšní, protože trocha studu za tu horu sádra v nich zůstala ještě ze způsobilých časů, a tak ani nechápou, proč si jejich obří dudáčky zaslouží tolik hnětení, a tučný zadek, který za chvíli bude neforemná bečka, ho dělá ještě víc. Už si ubryndnul kapičku, když ho plácá, ten zadek, co brzo bude hnusný, ale teď je fajnový, ale dobře že se za něj dívenka stydí už s předstihem, na strýčkopapínka si tolik nedovoluje, když si myslí, že je sama ošklivka, a ten zájem pána je pak skoro zázračný, a on do té pevné kyprosti může rycat klackem, kam se mu zachce, a kroutit kozami, které jsou jako balóny a ani trochu popuštěné, ale napjaté, protože právě dorostly a možná ještě půl roku, rok růst budou, proto jsou také tak citlivé na dotyk a horké, plné mladosti, něco na tom bude, že krev panen je léčivá, protože tenhle strýčkopapínek se cestou domů cítí úplně omlazený, mnohem více, než kdyby šel s kolegy do té hloupé zapařené sauny, kterou odřekl, a dobře udělal.

Tak tohle mládí, za to já se biju. Protože aby se jako tričko v pračce dívenkám nespravedlivě srazilo na první stupeň základní školy a pak dál už plav si, děvče, v semenech, za to by se mělo střílet. Jako Jiří na tom svém koníku, tak se biju. Ale drakovitá saň strýčkopapíneků má tolik hlav, jako větrné mlýny musí udělat otoček, než boj s nimi je vyhraný, a taky jsem jen slabá žena a zkuste mlátit dračí hydru smetákem.

Na tuhle omladinu může mít stejně jako úchylák s hlavou plnou listů od toho, jak se permanentně skrývá v křoví před nějakým vyšším učilištěm zdravotním nebo hotelové školy, aby se čerstvě vyvinutých děvčat ptal, kudy na poštu a zdalipak už je celých tři čtvrtě na čtyři, na tuhle omladinu může mít stejně tak chuť muž, který sedí v neobýváku na sofa a čte noviny, sleduje politické novinky a drbe se v rozkroku, a žena, jež ho jedním okem od hrnců má neustále v merku, vůbec neví, co všechno je z merku vysmýknuto a bublá si po svém v mužově hlavě.

Obrazovka televize totiž není jen promítacím plátnem jaksi zevnitř pro pracovníky televizního kolosu, kteří nám dělají dobře svým pečlivým a vyváženým výběrem obrazu a hudby, ale také plátnem pro muže na sofa, jenž hravě překryje televizní záznam parlamentního pŕtkaření svými vlastními fantaziemi, které se na skleněném plátně sice trochu v protisvĕtle lesknou, ale hlavně se lesknou vypjatostí svých oblínek a rozevřením předzandávdlí, které není povadlý manželčín salát, jež mu večer zase bude chtít v dobré víře manželských hráteček servírovat, aby se v něm nípál svým nožíkem, ale salátek, který si ještě ukrytý žírnou vlahou černou prstí dřepí v zemi a čeká na něj, aby ho vytrhnul. Manželku, vnučku, pejska ani myšku k tomu tahání ale volat nebude.

Zatím je tohle všechno jen hrátko v bezpečném útulku televizních paprsků, toho věčného ohýnku, jenž je volavkou na uvolanou manželku, aby zůstala nespokojena pouze s civěním muže na zpravodajství a zabraná do vymýšlení, jak mu od toho odpomoci, a žádné další pochybnosti se jí do hlavy už nevešly.

A přitom by měly, protože jak víme, její muž je mužem strýčkopa-pínkem anebo by být klidně mohl, vtip je v tom, že na to se probouráním kuchyně do obývacího pokoje nepřijde, a pokud si muž své představičky bude jen dokola promítat na lesklé sklíčko bedny a s děvčaty bude jen srdcem a duší, zatímco kladýlkem v manželčině prdeli, snad to ani té ženě nebudeme říkat, mrzelo by jí to velmi.

Navíc telefonní číslo jejich bytového telefonu jsem prohnala pračkou v kapse sukňě a zbyl z něj stejně jako z toho mého, o kterém jsem nevěřila, že ho nechcete, ale bylo to přemlouvání až hrůza, malý modrý ob-láček samá voda, jen pipetkou trochu inkoustu po číslickách. Ale i kdybychom je našli ve zlatých stránkách, tyhle dva ve společném bytĕ, tak z žen, které se jednou domáknou něčeho autentického, se stávají saně nabroušené kvůli maličkostem, a to pro soužití není nic perspektivního, a tak bychom jim žádné štěstíčko neposlali ani tím avízem po telefonním kabelu.

Myslím, že ještě neodrostly starodávným korzetům tyhle nespokojené ženy, anebo je jejich zandávadlo moc velké svými žádostmi a myslí si, že rašple by jen stále hoblovala a ani trochu tu není od čůrání, od spokojeného lenochodího kinklání a vůbec jako skvostný dekorativní prvek, jakási mezinožní náušnice, šperk brož, náhrdelník růžový jantar, který chce jen čas od času jemně opláchnout vodou s kapkou něžného nepálivého tekutého mýdla a zastrkování se mu celkem protiví, i když někdy to dělává stejně jako to čůrání, stejně jako všechno to další.

Kdyby asi nemohla fantazírovat o jeho prasáckosti tahle žena, nemohla by si tak spokojeně úpět, když dala do myčky už všechny talíře a muž pořád nikde, a jestli do půlnoci jen sedí sám v kanceláři, tak je to tedy celé pěkně nudné a ani se kvůli tomu nejde trápit, a ještě jí za ty vydělané finance prý koupí šatičky, to určitě ale stejně kvůli tomu, že do té půlnoci tam ve skutečnosti jebal sekretářku a svědomí mu nedá, aby se nerevanšoval, a je třeba ho trochu vydusit, když ne kvůli tomu dnešnímu večeru, tak preventivně pro ty další, nějakou sekretářku přece každá firma někde má, a tak se žena trápíčkuje, aby den měl také nějakou existenciální hloubku, když je to jinak samé drhnutí, vysávání a venčení psího miláčka. A proč zrovna tohle, když to může být stejně tak počítání vlhkosti ve zdech starých domů čili velmi dobře placená zakázka orgánu památkové péče, audit největšího českého výrobce oken nebo překládání knihy o dějinách italské opery?

Já přece vím, že dnešní ženy jen nelezou po čtyřech s hadrem. Tak proč se tedy chtějí trápíčkovat, když mají tak zajímavá zaměstnání? A tohle, pokud by vybyl čas, by klidně jeden díl seriálu tajemství obsloužit mohl, protože ženy se prostě trápívají podle mého příliš a muži nevědí proč, a tak kdo to ví, sem s tím. Že by prostě měly takovou hlavu a nemohou za to stejně jako klient za úchylné choutky způsobené každodenním cucáním pod dekou, když byl ještě malý chlapec? To by ale bylo smutné, protože s tím, co matička příroda nadělila do vínku, je těžké něco nadělat.

Ženy zkrátka berou plno věcí příliš osobně, ale tento svůj zájem navíc nedistribuuji rovnoměrně. Ochrana čtrnáctek proti jebačce například neleží na srdci zdaleka tolika jako děvčata na invalidních vozících nebo opuštění psi. Ony většinou ty čtrnáctky také zdaleka nevypadají tak dojemně. Když drandím ráno na kole dát si v nákupní galerii espresso, zvoním na zvonek jako pominutá a omladina jako kdyby neměla uši, ignorují mě a řehtají se cestou do školy nesmyslům. Tyhle pučící kvítky, co serou na autoritu, vlastně nejsou dojemné ani trochu a navíc ty, které někdo předčasně rašpluje, postávají v hloučcích před podniky, kde pro normálního je majlant jenom sodovka, a na sobě mají hadýrky, na které, řekne si průměrný poctivý pracující, slušný člověk nikdy nevydělá, a v jejich případě má náhodou pravdu, i když nevím, jestli jsou to dívky nepoctivé, když držely tolik hodin, a tak si ty peníze myslím opravdu zaslouží. Odnést si z dětské mrdny taky v peněženčičce něco hotovosti a trochu si za ni zaskotačit.

Ono když práce je řehole a rachota, tak volný čas musí být ejchuchu, aby se to dalo nejen přežít, protože nikdo nechce jen bez nálady trhat kalendář, ale přežít to všechno v dobré mysli, a to si zaslouží i tvrdě pracující kurvičky. Běda těm, kdo by na ně chtěli svítit halogenkou a sekýrovat je poukazem na morální slušnost. Tihle, co zpod odvaleného kamene chtějí vymést hejno štěnic, větrači smradů asi.

Protože kdopak o sobě sám přemýšlí, když mu teprve táhne na adolescenta? Brýlaté chytrolínky a chytrolíni, kteří musejí, protože zabít čas vybikou se nedá, když vás nikdo nechce do družstva. Já navíc i chápu, že se to s děvčaty strýčkopapínkům líbí, a to by mě ten hlouček penzionovaných dam z chodby hned hnal z baráku košťaty jak satanovo vtělení.

Nejsem depresivní, a tak bych při tom spíš než na konec světa myslela na sebe jako na Johanku z Arku, nějakou perzekuovanou čarodějnici z patnáctého století, nebo ženu, co se jako první na světě naučila číst, protože stejně jako ona bych trpěla cizí zbedněností.

Takovéhle malování si historických figur, to je něco jiného než mořit se vidinou sekretářky s roztaženými stehny na manželově stole a figur, co pak dělají spolu. Představy takových konfigurací vás leda

tak namíchnou, zatímco historické osobnosti mohou sloužit jako vzor ve chvílích obtíží. Při tom běhu z našeho domu, třeba. Zastavila bych se teprve na nábřeží u vody a tam, přestože nejsem depresivní, protože upadat do stavů, na to mě neužije, bych se teprve rozplakala.

Kromě umělohmotného třípokoje není totiž ve městě jediné druhé místo, kam bych mohla jít a se svými taškami a klíčkou s umělohmotným žlutým ptáčkem z Číny přes rameno tam alespoň na pár dní spočinout.

Čili je zřejmé, protože já s tou bytovou tísní nelžu, že nemám příliš přátel a rodiče mi umřeli, odstěhovali se nebo máme špatné vztahy. Ostatně pokud bych byla z děcáku a drželi bychom se teorie neblahého vlivu raných zážitků jako strýce na vývoj cucacího chlapce, mohlo by to vysvětlovat, proč jsem si zvolila tuto profesi a proč navíc říkám, že strýčkopapínky a jejich touhy chápu a podobné úchylárny.

Pokud by ale ty penzistky z našeho domu byly ženami zásad, tak na takovéhle plačkování serou, stejně jako já seru na plačkování mužů v mém třípokoji, a to nejenom proto, že mě s nimi nepojí žádný citový vztah, ale protože plačkuje kdekdo a neznamená to nic jiného, než že je mu sebe líto, a to může být v pořádku, stejně jako pěkně úchylné nebo lživé. To, že strýčkopapínky chápu, lež rozhodně není a úchylařina také ne. Pokud si v zelenině stejně jako já rádi vybíráte tu nejmladší mrkvičku a lusky, potvrdíte mi, že nic takového jako příliš mladá mrkev prostě neexistuje. Co se týče ryb, to ano. Ne snad že by nám mladé nechutnaly, ale lovit podměrečné není čestné, s rybami se prostě hraje fér. Nejenže vám mohou vzít váš rybářský lístek, ale kdo podměrečnou rybku nehodí zpátky, je křivák stejný jako strýčkopapínek, co mrdá čtrnáctku, i když takové přirovnání trhá uši, protože zvířata porovnávat s lidmi je hloupé. Proto ani nemá smysl říkat něco o chráněných jeňhátkách a kozičkách, které některé národy, od nichž bychom se měli učit, stejně jako od těch na ostrově Bawrundo, kde muži procházejí zkouškami dospělosti, a tak tam mají méně padavků, tak tady zase jedí jenom dospělé tuhé zvířecí maso, protože zabíjet mlád'átka je zločin, zatímco jíst nedobré maso je jen nepohodlí, a tomu se říká morálka. To znamená, že přirozenému tuhnutí rašple, která by ráda mrdala čtr-

náctku, protože druhotné pohlavní znaky už má a je ze všech nejhebcí, je třeba stavět zábrany a nastražovat léčky s ostudou, protože jinak by se nám tady z toho stal zasraný holubník, kdy nedorostlé ženy jsou mrdány více než vzrostlé, které to sice více chtějí, ale tak pevně už jim korba nedrží, ovšem i ty staré by si daly říct, a nemuselo by se to ani dvakrát zopáknout, ale tam už jsme to s násilnou regulací vzdali, a proto nám tam ke stykům skoro nedochází, protože dobrovolně se nořit do starosti, starostí má každý dost, a proč by tedy ještě druhým dělal humanitárního pracovníka. Ta jistota, že nedojde k nechtěnému početí, je náplast jen moc malá, a tak se staré ženy shlukují na chodbách starých domů a v ulicích si navzájem půjčují své přenosné fukary, protože za důchod lze koupit jen šuntový bez nastavování, a fénují si v ulicích své obličejové ty staré ženy i navzájem a pomáhají do halenek těm mladším, kterým stále ještě neskončily menopauzové návaly a vláčejí se s těžkými kabelami plnými náhradních svršků jako trhovkyně a skutečně, někdy by si halenky mohly i směňovat a prodávat si je navzájem, proč ne.

On každý nápad časem košatí detaily a drobnůstkami, které by jednoho na začátku nenapadly, jako zrovna takový improvizovaný trh těchto žen s halenkami, kde by se směňovalo oblečení i novinky. Když je víc žen, bez klevetění se to neobejde, a to vše by se naturálně zformovalo ke všeobecné spokojenosti, než by se to stejně naturálně zkomercializovalo, autentická komunita halenkářek by šla do kyttek, na trh by vtrhly korporace s laciným čínským textilem a ženy by nakonec nosily kabely ještě těžší než dříve, protože čínský nekvalitní textil je propoceny rychleji, a halenek by tedy na pracovní den musela být větší zásoba.

Myslíte si, že tato trpká zkušenost s neúprosným kapitalistickým šroubostrojem, jehož drtičkou rozšmelcování skončili mnozí, a mnohé jiné ještě perfektnější nápady i televizní seriály by učinily staré ženy o něco měkčí k mladým? Když samy ony mají tak těžký život s kabelami, čili pro těžký život obecně by měly mít vyvinutý senzor? Houby.

Radši budou cpát peníze a zápal do nemocných dětiček a kočiček než do prevence proti předčasně zmrvenému mládí.

Ono totiž mít soucit s někým, koho se bojíte, není jen tak. Není to jen tak, hodit holčičce plavací křídélka anebo si ji pěkně přiblížit hákem, který ji v bazénu plném sraček, v němž se topí, chytne za plavečky a přitáhne až k vám. Ony totiž, a z toho jsou staré dámy velmi rozklepané, jsou holčičky ty nejsmyslnější svůdnice. Proč, když potřebují pomoci, jsou také v té lesklé obrazovce skryté parlamentním zpravodajstvím, kam si je muž promítá? Navíc přitom můžou klidně žvýkat žvýkačku a tvářit se zamračeně, zatímco starší žena aby si na sebe stále něco pudrovala. Přenosný fukar hned zas pudr odnáší, a taky mračit by se neměla. Protože nejenže nejkrásnějším šperkem ženy, jež je i pro ni samotnou zadarmo, je úsměv a nikoli mrakota, ale také proto, že vrásky na nepružné kůži zůstávají, a jakmile se jí chytanou, drží se jako klíště a pak se začínají šířit jako celulitida i po těle. Večer se pak už radši ani nerozsvěcí, no a taky dekolt se stává poněkud hrošího typu.

Tak na nic z toho holčičky kurvičky nemyslí, o nic z toho se nestarají, nic nevědí, nikomu nevytírají ani nepočítají daně a stejně jsou mrdáníhodnější.

A tyto čtrnáctileté sexy ženičky, jež se nejen starým a starším, ale také pouhopouze vzrostlým sotva plnoletým ženám mohou smát do obličejů, a také to často dělají, tak tyto žoužele mají být ochraňovány ženami, jež jejich pouhou přítomností ve společnosti trpí, protože všechna pozornost je upřena na ně, i když starší žena je právě čerstvě vyfoukaná fukarem, a tedy přece alespoň pětiminutovku úplně tip top šik, jenže stejně má smůlu, a ještě aby dělala, že jí to nevádí, protože jí není pět, aby byla tak malicherně marnivá, a taky by si konečně mohla najít nějaké jiné zájmy, než se pořád jen srovnávat, šlechtit a tím vším se dokola trápíčkovat. Ale co s tím, když srát je možná lehké na toaletě, když se poštěstí, ale srát na takové věci jako sebe samu to ani nikdo nemůže myslet vážně.

Možná v rámci nějakého předsevzetí, to ano. Když se z trápíčkování stane cíl, lze se trápínkovat, ale už tak nějak posvěceněji. Protože co

jiného je takové martyrium jako záchrana mrdáníhodných dívenek od toho, k čemu ony samy lákají, než podobou lásky zralých žen k nepříteli?

Držet se desatera je ostatně ještě mnohem větší dřina než držet svůj zadek pevně nastavený dlouhé desetiminuty, zvláště když sám už je po stranách mírně břečkovitý a nejradši by se rozklepal nechutenstvím jako batole, co na padesátou lžici přibináku už prostě přes ta smetanová kola před víčky ne a ne zaostřit.

Vy si sice na rozdíl od batolete, tabulky rasa, můžete alespoň v duchu počítat, násobit, tvořit řady zvířat, jež začínají na ř, ale stejně jen čekáte, až klient dohobluje a vypadne, a přesto všechno si pak můžete s úlevou odfouknout, že tak náročné jako držet se desatera to ještě zdaleka nebylo.

Ve skupině

Pod kuchyňským dřezem mám malý náboženský oltářík. Že jsem tradiční, to abych dokazovala donekonečna, a stejně bude většina proti. Intuitivně mi to něco našeptává. Možná ten, co mu tenhle oltářík náleží.

Ženy, houfující se na chodbě v domě, kde bydlím, mají postoj k religii určitě minimálně vlažný až lehce přihrátý. Jako praktické ženy myslí na zadní kolečka, a co kdyby na tom nakonec něco bylo a satanáš jednoho dne zaklepal na okno a zeptal se, jak ti dupou králíci, ty domovnická čůzo, a z tohohle bych se asi připosrala taky. Právě proto mám pod dřezem ten oltářík a pod dřezem kvůli tomu, že je to moje soukromá věc a žádnému majiteli rašple, který mi smejí po bytě, do toho nic není.

Kdyby to byl vždy jen jeden, dá se to usledovat jako průhledem z nekuchyně muž na pohovce v neobýváku, ale ouha, někdy jsou v třípokoji lidi tři, čtyři i více, když se spolu domluví a já to povolím.

Ne vždy totiž přichází s klientem jen druhá žena. Někdy i klient sám si usmyslí bujarou oslavičku s přáteli anebo s lidmi přes inzerát, kteří když prší, přijdou v bagančatech a v předsíni mi nejdřív ze všeho pořádně našlapou a v jednom pokoji se pak společně převlékají jako v šatně v areálu sportoviště nebo plaveckého bazénu. Jako po plavání bývají také mokří, když jsou v nejlepším, a ze mě leje taky, ale ne vzdycyky, protože někdy jenom úplně oblečená dohlížím, obcházím kolem a hlídám.

Jsem šatnářka, tenisová sudí, biletářka, rozhodčí, bordel mamá, když mi někdo z nich tak chce říkat, ačkoli moje mrdna to bordel není, a oni jsou pracovníci v zemědělství, službách nebo byznysu a často přijdou ještě v kravatách a odkládají si je tak, že si je srolují a strčí do kapes kalhot jako předlouhé bankovky.

Na své kalhoty s puky ode mě dostanou každý po ramínku a při tomhle nesmělém oťukávání a ujasňování pravidel s nimi konverzují, aby se uvolnili, a ptám se třeba na ty růžové kravaty uvázané na bledě

růžových prasečích košilích, proč přišly v kancelářích tak do módy a jestli k nim v sadě nosí muži, kteří na sebe dbají, a tedy oblečení kupují sladě a ne každý pes jiná ves, také růžové slipy a ponožky, což se zvenku nepozná.

Jediným způsobem, jak na to přijít, je narazit na růžovkového klienta a počkat, až dojde na svlíkačku, ale nikdy jsem neměla to štěstí, a tak proto se ptám, protože učený ještě nikdy z nebe nespadol a ten růžový muž, co ke mně přišel s tou skupinou, řekl, že je to jistě dobrý nápad dovybavit se ještě slipy a ponožkami v barvě, a pak vytáhl mobil a něco si tam rychle naťukal a třeba tenhle můj nápadek a možná dnes již v takhle dovybaveném růžovém kompletu chodí ti růžoví muži všichni, na ulici se to nepozná. Naučili se to všichni v převlékárně fitness centra jeden od druhého a ten můj klient byl jejich první zvěstovatel a já zas jeho Máří Magdaléna, která vybírá vstupenky zakoupené u vchodu, panstvo to mívá rádo takhle divadelní, zvláště ta skupinka první čtvrtek v měsíci, co se pak vedle v pokoji začne rychle vařit a hmatat si do děr a rýt rašplemi jako stádečko sviní, zatímco mým úkolem je dívat se, kdo co a s kým, protože všichni se všemi to povoleno nemají.

Trochu toho sebetrápíkování je zkrátka vlastní nejen ženám, ale i klientovi, jenž se svojí ženou přijde a v partičce s jinými si osvěžuje svůj sexuální apetit notně už růžovou kravatou přiškrcený, ale právě kvůli té růžové kravatě, znaku muže, jenž je něžný i srdnatý zároveň, si zaslouží nějaké to načechráníčko svého živůtku i rašplího podživůtkoví, protože takový muž se jen tak nevzdává a svoji ženu bere s sebou, protože se nevzdávají společně a ani sebe navzájem, jenže odsud potud, a od toho jsem tam já, abych dohlížela na šachy těchhle černých a bílých, kteří si ještě v obvodu nenašli své solárium a před černými si připadají ještě o trochu více nahatí, než jsou.

Rajcovnost toho trápíkování je v tom, že podle pravidel nemůžete kromě dívání se nijak zasáhnout v okamžiku, kdy buchta vaší buchty dělá něco s buchtou buchty jiné. Je to opravdu velmi stresovitě rajcovní, což je při pohledu na růžovokravaťákova klacana hned vidět. Svoji kravatu si tenhle nechal, i když jinak je úplně svlečený. Měl stejnou

možnost jako ostatní srolovat si ji a deponovat v kapse svých přes ramínko přehozených kalhot, ale asi je to pro jeho manželku poznávací znamení, kdyby se moc rozhicovala a obličeje mužů se jí začaly z toho jebání do Kyklopova oka už mžít. Stejně jako ono by totiž na moment mohly oči té ženy oslepnout skoro úplně, jak se to někdy ve vlnách pohlavních vrcholů stává, pokud místo jednoho jich je najednou pahorkatina České středohoří a ženu to jako plechovku na ocase kočky vleče nahoru a dolů tou kopcovitou krajinou a už třeba ani nechce, a tomu Francouzi, kteří to umí levou zadní stejně jako ty své slavné sýry, říkají petit mort neboli malá smrt, a ta žena na ni už téměř vypadá, když její zandavák se tulí se zandavákem manželky manželova kolegy, a pak už se netulí, ale rycají do sebe jako jeleni v říji, co už shodili parůžky, ale ten nával divokosti je přesto nepřešel a musí ven stejně jako sperma manžela této dotyčné, který podle pravidel nesmí zasáhnout ani se k těm ženám připojit, a to ho teď trápí víc než všechno to papírování, které ho zítra čeká a jež se tímhle báječným večírkem ani o tu nejmenší píď nezmenší, ale ani nijak nenaroste, jak by si mohli představovat ti, jež by chtěli, aby ten párek byl za tuto nechutnou avantýru nějak vytrstán, ale ne. Kupička smlouviček k vyřízení bude zítra na stole růžovokravaťáka úplně úplně stejná, jako když dnes úderem šesté ze své kanceláře odcházel, jen on se mezitím stačí vydělat do vlasů posraného manžela nějaké kolegyně, protože myslel, že je to ta krátkovlasá cuchta z přízemí z tiskového oddělení. Už se mu asi taky mžilo, i když pahorkatina to nebyla, jen takový dobrý Říp měřeno i s tou kapličkou na jeho vrcholu, ale i za takový díky, když s manželkou dávají už pár měsíců přednost před vším jiným tandemovým seskokům. Ne sice snad kapličku, ale kapičku měl ostatně na vrcholu také, v mezičase před finišem, a někdo mu ji zhltnul. Možná dokonce ta krátkovlasá z tiskového, než se mu pak ve změti těl ztratila z očí a bůh ví, kdo do ní nakonec stříkal.

Vědět bych to ehm s prominutím měla já, jen rámcově sice, ale zato se stoprocentní jistotou, zda se to rámce drželo, protože od toho se tam jak trhačka vstupenek na autíčkách mezi těmi zelektrizovanými chumlíky pořád motám. Každý s každým to totiž nemá dovoleno, a nejenže

žádný muž se nemůže připojit ke své manželce, když je v rozdělávce s jinou, ale ke skutečnému rašplení s hlubokým průnikem, nemluvím samozřejmě o nějakém oňuchávání se špičičkami, může podle pravidel docházet jen v rámci sezdaných párů a šmytec.

Pokud ne, tak ze srandy kopce je hned zlá krev, a tu nemám zapotřebí už kvůli svému nábytku a servisu skleniček, který mě v pokoji hrátek kvůli nóbl dekoraci umluvili nechat, i když jinak všechny křehké věci jsem naskládala na hromadu v kuchyni, jenže při každé hře dojde k nějakému tomu přešlapu nebo nedovolenému držení, střílení mimo povolený prostor a podobně a rozhodčí může těžko těmto věcem předcházet, zasahuje totiž obvykle až v situaci, kdy k nim došlo, a jak také jinak.

Takhle to zní celé rozumně, ovšem když je váš kolega se svou rašplí v buchtě vaší buchy, to je jinačí písnička než žlutá karta, a tyhle kolegiální vztahy já měla všechny napsané na papírku, a když někdo strkal prsty tam, kam neměl, dostal ode mě na zadnici, přes rypák nebo přes rašpli, a když přes tu, tak to si to obvykle rovnou zamířil na trestnou lavičku gauč a měl pak posmutnělé oči. Možná proto, že chyběl tým, kterému by fandil, a rašple, co přes ní ode mě dostal, ho bolela jako svině. Na druhou stranu aby ho někdo zastoupil v zandaváku jeho ženy, to mohl být rád, že takový trest v pravidlech není, ačkoli občas se takhle pánové vytrestávali sami, a to potom vypukalo rodeo, panstvo se pustilo do sebe. Některé ženy se mačkaly v rohu místnosti podělané strachy, jako by tam chtěly splynout s tapetovým vzorem, zatímco jiné nahlas skandovaly jméno svého milého, který bančil kolegáčka, se kterým ta žena před chvílí hoblila.

Zůstávalo po nich plno smradu, po těchhle jebačkách, a plno bahna v předsíni, když ten den nebo předchozí lilo a služební auto měl někdo z panstva zrovna v servisu, a vždycky se někdo takový našel.

Já pak ještě po půlnoci vytírala, protože nejenže se nechci budit další den do špíny a s tím, že první, co budu muset udělat, až se vrátím z běhání nebo z jízdy na kole, bude vytírat eklhaft, ale začít nový den připomínkami předešlého večera, na něco z něj bych si při vytírání těch

jejich šlápanců určitě zbytečně vzpomněla, na to беру jed, není k ničemu, když dotyčný večer nebyl nijak zvlášť zapamatováníhodný, a lehce se tomu zbytečnému vzpomínání dá zamezit jednoduše tím, že dám svůj třípokoj okamžitě potom, co klapnou dveře za posledním, šupito presto do pořádku.

Televizní díl osmý: čtení myšlenek, a televizní díl devátý: černošky, thajko-korejky a kdovíco

A pak je tady můj víkend, na který už se já i můj zandavák, který se sice během večera, kdy jen dělám sudí, moc nenadře, ale stejně, oba se na něj vždycky už moc předem těšíme, a navíc můj víkend neznamená něco tak toporně repetujícího jako po pěti dnech vždy sobota s nedělí, ale dva volné dny v řadě, což může být i úterý se středou nebo neděle s pondělkem, podle toho, jak se klienti ve zbývajícím čase naskládají, ale nejméně dvakrát za měsíc si prostě takový víkend vyhlašuji svátek nesyvátka, protože nákupní galerie se taky nějakými topornými hodinami příjmu nezatežuje a náruč má pro mě otevřenou, kdykoli se mi zamane.

Někdy si víkend se zandavákem odzvoníme se západem slunce a už v sobotu večer nám začíná nový den, což znamená, že místo klienta vyřáším ještě po setmění na nákup. Výhodu to má také v tom, že se v nákupní galerii tlačí méně lidí, zvláště když v televizi něco pěkného dávají, to ale nakupování většinou odložím až na ráno i já, ačkoli, a v tomhle si vždycky opakuji, že se příště poučím, se tam potom zbytečně motám s davem lidí, i když ten včerejší díl seriálu nakonec za moc nestál, a přemýšlím o tom, jestli na to samé ti ostatní myslí taky, jestli si prostě umíme číst myšlenky, protože někdy to tak vypadá. Na závěrečný díl mého seriálu tajemství, který by o třídu převyšoval všechny tyhle hloupé, ostatně tohle nezní vůbec špatně. Čtení myšlenek. Po všech těch starostech digisvěta s kabelami, kaloriemi, kostitřasy a tak dále je nejvyšší čas na něco přemýšlivánek.

Párkrát mi to řekl i přímo klient. Nejen čtete mi myšlenky, což v žargonu znamená, jde se na to hned teď, ale čtete mi myšlenky anebo čteš mi myšlenky, to podle toho, když ho rajcuje, že jsem placená paní,

teré se vyká, a já ho začnu sekýrovat rukou přes rašpli, aniž by si o to musel říkat, anebo ho rajcuje, že jsem kunda proplacená kreditkou a po tykačce mu hned nastavím zadek a dám se do mňoukání, jako bych chtěla, aby už už tam byl, a je to tak, protože tím dřív už zase bude schlíple viset venku a odejde, čili myšlenky alespoň někdy já předem vyhmátnu stejně poslepu jako tampón, než se krve přecucá a já ho obratně jen dvěma prsty vylovím i zatoulaného daleko a hluboko v černém Kyklopově oku.

Tahle otázka do televizního seriálu tajemství by byla úplně bez hvězdičky i pro nejmenší, protože nic o tajnosnubnostech mužských a ženských světů, na které mají malí ještě čas, by tam nebylo, ale to, jestli si čteme myšlenky, mám i od sebe a nejen od klientů, kteří tak říkají své blaženosti po prvotřídním obhospodaření mnou, mým zandavákem a mou hlavou, která vymyslí, jak nejlépe to v rámci úplně individuálního plánu klientíkovi ušít na míru. Ale vymýšlím to a hádám ty myšlenky opravdu já?

Pro průměrného i nadprůměrného klienta jsem kunda a hotovo, a kdo přesně jim ty jejich myšlenky čte, tak daleko s analyzováním nejdou, ale já se přece ptát můžu. Jsem to opravdu já?

Anebo spíš můj zandavák s malinkou hlavičkou, jejíž mozek nemůže být větší než u pterodaktyla, protože kam by se mezi ty klky naskládal, samostatně mu to ale myslí, když mi do kalhotek začne pouštět šťávu, a rašpli ani moje bankovky počítající prsty k tomu nepotřebuje.

Anebo spíš moje hlava, samostatná jednotka, protože hlava nejsem já, stejně jako zandavák já nejsem, a že bych byla něco napůl, co vzniklo z jejich obcování, to nevím, co by to tedy mělo být, takže kdo to vlastně ty myšlenky čte, jestli někdo nějak úmyslně vůbec, anebo se tak říká jen té blaženosti, když nám ji někdo přivodí, a možná i nechtěně, ačkoli blaho, co já dělám klientům, je zatraceně chtěné, jinak bych nemohla mluvit o dřině a usilovné práci, která je mým denním chlebíčkem, a ne žádným biskupským s rozinkami v čokoládovém županu, ale hrubozrným černým žitňákem, jak už se dá nějakou dobu snad tušit.

Na druhou stranu právě takové chleby, a ne ty kypré bílé nebo slazené čímsi, jsou ty nejvíce zdraví prospěšné a ono také rašplení zdraví prospěšné je, a pokud si to ulehčíme a nebudeme pátrat kdo s kým a za kolik, můžeme jednoduše konstatovat, že je to ta nejlepší bezplatná prevence proti akné, stejně jako ten ženský úsměv, co je bezplatný a ke kráse také určitě něco přihodí. Jenže zatímco se vsadím, že kurvu s rozvinutým akné jste nikdy neviděli, štětku, co se nesměje, tu ano. Nebo ne?

Ve své nákupní galerii ale myslím na čtení myšlenek. V té motanici s jinými ženami, kterou jsem si mohla stejně jako ony ušetřit, kdybych včera večer nedala přednost hloupému seriálu a načala si svůj víkendík už tehdy. Na druhou stranu musel by to být nápad jen můj, protože kdyby i ty druhé ženy si chtěly ušetřit dnešní tlačení vynechávkou včerejšího seriálu, nikdo by si neušetřil nic. Bylo by narváno jen včera večer a ne dnes dopoledne, a tím pádem takové nápady jako chovat se tak, jak chcete, aby se chovali ti druzí, zavání pěkným šoufkem.

Vím, že jsme to tady již měli, ale v hlavě mám kromě čtení myšlenek celou tu dobu v nákupní galerii navíc i ty ženy v přechodu s kabelami plnými náhradních blůzek. Ona se nám také tahle dvě témátka mohou spojit. Zamontovat první díl mého seriálu do toho předposledního nebo naopak zní a vypadá skoro tak sofistikálně jako prostředí butikové sekce nákupní galerie, kde nejraději přemýšlím. Třeba o tom, kolik z žen kolem má svou minizásobu náhradní garderoby teď právě s sebou v nákupním centru.

Objemnou tašku tam má totiž podle věku menopauzující žena každá druhá, a že by každá druhá opravdu dělala tak obrovský nákup? Nebo s některou z těch blůzek, jež z papírové tašky čouhají, již do nákupní galerie přišla, a teď jen hledá, kde si ji v kabince převléknout, což skryje tím, že si s sebou za závěs vezme i kopec značkového oblečení, který pak ale převléknutá do suché blůzky z domova obratem uloží zpět na místo v regálu?

Ženám se dívat do tašek mi vůbec přijde vzrušující, a to nejen mé hlavě, ale tak trochu i mému zandavákovi. Cítím to, jak hned ožívá, co

že pěkného by se tam mohlo pro něj najít a zda by to náhodou tou svojí hezoučností nemohlo předčít i ten západ slunce v horách s rozhledem, protože to by pak stálo za to zkontrolovat tašky úplně všechny, i když by to mohlo být i v té nejposlednější kabelce poslední ženy, kterou už musela vyprovodit pět minut po zavíračce ostraha, a celé to celodenní prohlížení by si šlo ušetřit, ale právě že nešlo, protože předem by se to nevědělo, a navíc ta dřina by za to zandavákovi stála, protože to, co předčí západ slunce, musí být nádherné.

Proto někdy tak závidím těm mužům u vchodu, co mohou do tašek všech žen libovolně sahat, a dokonce se to předpokládá, pokud nemají být ve své práci nahrazeni jinými, a to nikdo ve svém zaměstnání nechce, ani já s prací jako černý žitný chleba, co abych pořád vypadala o co nejméně let mladší, než jsem, protože mrkev také není nikdy mladá příliš, a jenom tak vypadat, když ve skutečnosti tak mlad'oučká nejste, ani není trestné, čili na nic se nelze vymlouvat, uť.

Ti muži kontroloři u dveří musí mít sice po desetihodinovém stání každý den nohy nateklé jak štoudve, ale zato mohou to, co jiní smrtelníci nikdy, pokud nechtějí po hlavě dostat kabelkou anebo, předpokládejme že není padavka, facánek od mužského doprovodu. Kontroloři mohou prosmírovat jakoukoli tašku jakékoli ženy, co se jim líbí anebo právě třeba vůbec ne a zajímá je, jestli vnitřek kabelky má stejně tak hnusný jako obličej nebo podšívku v ní tak olezlou, jako má její majitelka nepadnoucí kalhotový komplet.

Já bych takhle rozhodně uvažovala, protože stejně jako psi se často ve svém zjevu blíží majitelům, i jiné lidské doplňky mohou takhle přebírat podobu, a proč ne zrovna vnitřky kabelek?

Ovšem především nám jde o kabelky velké. Kabely a tašky všelijakého typu, kam se vejde alespoň patero halenek, ale radši více, protože ženy s přibývajícím věkem dbají také více na jistotu, neboli se večer vrátí domů raději s jednou či dvěma blúzami nepoužitými, než aby jim nedostačovaly, a to nejen kvůli tomu pocitu jistoty, ale nosit jich s sebou více znamená i těžší závaží pro trénování těla neboli pevnější figuru, a ačkoli nevíme, zda někdo vysportovanost menopauzujících žen, míním nějaká

kláda, řašple, klacan optimista, ocení, protože ani toto tématko prvního dílu našeho televizního seriálu není zatím ještě natočeno, ženy by právě již pro ten pocit jistoty z případné pozichrovanosti možného radši nosily více, aby je pak eventualita, že rašpli menopauzující vysportovanost přec jen vytvrdí do připravenosti, nezaskočila, ba byly na ni i dobře připraveny.

To ale ještě neznamená, že by se před kontrolory ve vstupu do nákupní galerie tyto ženy nestyděly. Ženy přece právě toto, pokud se jedná o příznaky stáří, dělají, a jestli má zrovna podobu vrásek, tloustnoucích lýtek nebo podezřele velkého množství náhradních halen, není přece tak podstatné. Podstatné je, že to stárnutí je, a jakpak by nebylo, když ženě je čtyřicet devět, i když říká čtyřicet osm, protože narozeniny má až pozítří, tak takovýchhle stébel se ženy chytají, než je to urve i se žvancem drnu nějaké opravdové zjevnosti, jako je třeba právě převeliká taška.

Napadlo mě, že žen s menopauzou bude v nákupní galerii asi poměrně dost také kvůli tomu, že v tomto prostředí lépe splynou. Veliké tašky tu přece nosí i někteří muži, a tak téměř dochází i na kamuflaci pohlaví, a i kdyby ne, menopauzová kabelka s blůzami mezi těmi naplněnými koupenými oděvy a spotřebiči má přece velkou šanci úplně se ztratit, a proč by v takovém prostředí ženě rázem nemělo být sedmadvacet, když let je vám přece tolik, na kolik se cítíte, a cítíte se na tolik, kolik vám muži a jiné ženy povolí, a naopak na tolik, na kolik se cítíte, přece i ve výsledku vypadáte, a tak ty skutečně menopauzující ženy s vysychajícím zandavákem jsou v nákupní galerii těmi, jež vypadají jako dejme tomu něco mezi pětadvaceti a pětatřiceti, zatímco ty, jež vypadají menopauzovitě si doma zapoměly svou kabelku s halenkami anebo to sem mají kousek, a proto si ji nevzaly, a tedy se nemají v davu nakupujících s čím mezi lidmi ztratit, a to je škoda, protože ten fígl s omlazením je docela prostý a myslím, že funguje, protože některé ženy jen co z nákupní galerie vyjdou na ulici, teď už bez zastavování, protože vycházející nechávají kontroloři být, najednou opravdu jako by o pár desítek let zestárly.

Možná je to i světlem, pouliční ženskému profilu zdaleka tak nelahodí, ovšem na tak náhlou proměnu věku je i světlo málo. Pak je nevyhnutelně na řadě otázka co dál. Copak asi dělají se svým oblečením, jež si v galerii nakoupily na své sedmadvacítkové tělo, když doma je mu zase padesát? To by totiž vysvětlovalo moji zkušenost, že ačkoli tak hodně nakupují, vypadají menopauzující ženy pořád tak šeredně. Všechno, co nakoupí, musí totiž hned vzápětí rozdat svým neteřím, poslat do Afriky nebo v balíku mladým do nápravných zařízení, nejspíše asi do toho matek s dětmi, tam se alespoň něco kojí a učí se to mluvit, protože do těch hadříků se buď jednoduše nevejdou, anebo, a starší ženy mívají vkus a míru, vidí, že jejich věkové kategorii taková konfekce prostě nesvědčí. Samozřejmě že je hned také zřejmé, proč muži lamentují, kde se pro nic rozkutálelo tolik peněz, protože v manželčině šatníku nic nepřibylo, zatímco kvapem toho ubylo na účtu, řeč je o normálním tunelu, protože peníze ze společného účtu teď na sobě nosí nějaká Somálka, a tu značku na svém šik sáčku aby si přelouskala, musela by se ze všeho nejdřív naučit číst.

I přes kamufláž podobnou armádnímu stejnokroji maskáče si ale nemohu pomoci, mám často pocit, že kabelu s menopauzovými halenkami i ve frmolu nákupní galerie na sto honů poznám a ten, kdo ji drží, je nevyhnutelně ona, žena v přechodu, i když teď zrovna vypadá pod třicet a náramně vlezle cukrštěbetá s prodavačem v oddělení elektro, i když mnohem spíše by ji jeden čekal stát frontu na kabinku v oddělení dámského prádla, okukovat hity pro mladé či se probírat řadou ramínek s večerními koktejlkami.

A to je právě to, co mě utvrzuje v tom, že umím číst myšlenky té ženy, která se přes to všechno pořád bojí, že bude odhalena a někdo na ni jak na císaře v nových šatech štekne, jste stará, vypadněte, a ona ucítí, že má pravdu, a přestože je stále ještě bezpečně zamaskáčovaná v galerii, tvář jí povolí jako vypraná teplákovka a bude mít po odpoledni. Právě to, že mě taková žena upoutá a hned mi blikne menopauzová kabelnice jako vyšitá, i když tato mladá žena zrovna cukrštěbetá s prodavačem v elektru, kde by neměla co pohledávat, právě takhle neprav-

děpodobnost mi dodává víru v můj čteč myšlenek, malý strojek odhalovač, který si vrní někde v hic sunt leones mého těla a jen občas o sobě dá vědět.

Kdybych si totiž ha menopauzová kabelnice říkala jen při pohledu na ženu, která menopauzové kabelnici odpovídá vzezřením a k tomu táhne velkou tašku, byl by to jen obyčejný postřeh a žádné čtení myšlenek. Jenže ty já asi čtu, a nejenom klientům, když si to přece říkám i při pohledu na úplně mladou ženu, a pak si dokonce někdy počkám i na tu její proměnu, když vyjde z nákupní galerie ven, jdu za ní takhle jako policejní komisařka až před vchod. Ale jenom když sama zrovna nestojím frontu ke kase nebo toho nemám příliš na to, abych jen tak nazdařbůh courala ven a pak zase zpátky kvůli nějaké ženské, kterou ani neznám.

Já jsem opravdu ráda, když mi to moc nemyslí, protože nejenže přemýšlení vede do zpropadeného rozdvojkování, které oceníte v bytě s jednou zásuvkou, ale já jako člověk jen s jednou hlavou ne, protože už po chvíli to nemohu celé utáhnout, usledovat, a čím více se snažím udělat v hlavě závěrečnou tečku, tím více se mi to rozbíhá, a teď před nákupní galerií ani nečekám na druhou ženu jako minule, která když přijde, nahodíme kolo a myšlenky musí pryč, ale můžu tu být, jak dlouho chci až do zavíračky, a tak musím rychle objevit nějaký velmi lákavý krámeček, aby přemýšlení o výhodnosti koupě překrylo to ostatní, zbytečné.

Chytrolíni jsou totiž nejen lidi, které nemám ráda, ale také lidé, jež to nemají snadné. Jenže můžou si za to sami, takže žádné bů, stejně jako já, protože fungl šik nový butik se zaváděcími cenami jsem při tom prvním kolečku po nákupní galerii minula, a tak až napodruhé mi padl do očí ten překrásný kousek.

Když se řekne zaváděcí ceny, můj zandavák řekne stop, nikam se nejde.

Moc dobře vím, že zandavákův život je kříž, a mám proto strpení, právě když třeba nechce jít do nějaké slevy se šatstvem, protože se bojí

zavádění a možná chudinka i zavádění rašplí, kterého má plné zuby a je takhle poněkud nedovtipný, když na to přijde. Někdy je to přemlouvání, aby se vůbec před schůzkou s klientem otevřel práci, jenže někdy je to zase obyčejný plivník, který ze sebe dělá chudinku a tahá ze mě peníze jako malé dítě jen kvůli tomu, že nějaké tampóny mají barevnou krabičku a nějakou prý aerodynamičnost, kterou já sice necítím, ale on asi ano, anebo je prostě jen tak vysazený na ty barvičky, protože že by Kyklopím okem sledoval televizní reklamy, to pochybuji. Taky předzandávádlí se hlásí ke slovu, a to většinou při vybírání prádla, kdy si kalhotky nebo dolní díl plavek chce zkusit bez toho igelítka, který je tam pro mezinoží, aby ho zákaznice nezaprasily.

K tomuhle já se navést nenechám, ale to debatování je úmorné a v kabině jsem pak půl hodiny a jiné zákaznice hartusí a myslí si, že si zkusím celou letošní kolekci, i když já tam celou dobu za záclonkou stojím jen v jedněch jediných kalhotkách a trvám na tom, že ten igelítek se tam nechá, jenže předzandávádlí že ne a ne ne.

Naštěstí dámské prádlo a hygienické potřeby jsou jediné oblasti, do kterých se zandávádlí s předzandávádlím cpou, jinak jim je moje garderoba šumafuk, a i kdybych chodila jako kompletní vágus, ani neceknou.

Neboli je pravda to, co jsem říkala už dříve, a sice že zandávádlí je vzorem materiální skromnosti a takové ty různé hity jara, léta, podzimu a zimy, na které často nalítanu, přestože to bývají jen šunty k doprodeji, tak tohle jde úplně mimo něj a tou čárečkou, co má, když je v klidu, se na to celé asi jen blahosklonně usmívá.

To se mu to taky směje, chytrolínovi. I kdyby marnivý být chtěl, tak černá díra Kyklopova oka je uzpůsobena jen k vnitřním ucpávkám a žádným obalovačkám zvenku jak potrubí Baku Čejhan či nějaký jiný středoasijský ropovod, ani na tu krátkou vzdálenost ne, prostě ty šaty tam nejsou na co dát.

Ten překrásný kousek, který mi padl do oka až v druhém kole obchůzky nákupní galerií, byla nádherná kašmírová šála sytě lososové barvy, takový ten velmi opulentní a zároveň zdrženlivý kousek oblečení, který

si kupujete, protože máte velmi vybraný vkus a ty peníze asi také, ale vkus především, a protože kdo má velmi vybraný vkus, bývá také velmi bohatý, jinak se totiž o jeho vybraném vkusu nikdo nedozví, je to celé velice rafinované a pro koketérii s bohatými muži vhodné, protože nejen chudá chce bohatého a bohatá také, ale také bohatý dává přednost bohaté, alespoň před chudou, která ničím zvláštním nezáří a navíc nemá prachy.

Mohli bychom z toho sice udělat televizní záhadu, proč je to takto a ne jinak, že peníze má každý rád, ale připomíná to takové ty pořady s mlácením slámy. Prostě nevím, jestli každý té náklonnosti k penězům už nějak předem nerozumí po svém, navíc jsou určitě lidé, pro které peníze nic neznamenají, stejně jako existují ti opravdu zásadoví stydlínové, kteří i když mě dostanou předem zaplacenou, v mých dveřích se jen otočí, a muž, jenž mě mohl mít, jakou by si přál, si to štráduje dobrovolně bez výstřiku pryč, tedy ani peníze nemusí mít každý rád, i když většina si říct dá.

Také stejně jako tolik stydlínů jsou jen papučáci, co si mě představují jako pečeného holuba, a jejich rašple že jen ryc do mé nastavené zadnice, většina těch, co nad penězi ohrnuje nos, si jich jen neumí vydělat dost, aby z nich měla opravdu radost. Protože když jsou peníze jen na inkaso, školní obědy dětem a mlíko, chleba, mlíko, chleba, tak to jsou opravdu víc starosti než radosti, a být na tom takhle, také bych byla asi nejradši, kdyby byly všechny staženy z oběhu, jenže já jich mám i hrstičku na rozhazování a třeba i na tu kašmírovou šálu lososové barvy, ačkoli ani bez ní by mi zima na krk nebyla, a tomu já říkám nadbytek, a kvůli němu když se chodí na nákup, není to pak nic jiného než čiré potěšeníčko.

Čili se na tu šálu, jak je tam na pěkné figuríně pěkně nahozená v nákupní galerii, pěkně dívám a jsem si vědoma všech zádrhelů. Nejenomže ceníčka je pořádná, ale také, že ta figurína, na které visí, je opravdu fajnová a i všechno to další, co má kromě šály na sobě, je opravdu fajnové, a člověk tak někdy chce vypadat jako ona a zapomenout, že si kupuje jen tu šálu, a když si ji pak doma před zrcadlem ovine

jako priznicův obklad ke svým obnošeným svrškům, přijde nevyhnutelné zklamání. Je to stejné jako s reklamou na šampon a instantní boloňské makarony v pytlíku. Po umytí hlavy se člověk nijak té krásné slečně z reklamy nezapodobá, stejně ani po uvaření těch makaronů té pěkné hospodyňce s malou prdelkou, co ty makarony v telce vynášela do nebe, a nakonec i ta jejich rodinná pohoda, kterou nad kouřícím hrncem u nich v telce mají, má s tou ve skutečném doma společný jen ten kulatý kuchyňoobývacový stůl, a ten váš má navíc třeba ještě vyvrknanou nohu. Čili tohle všechno já promýšlím, abych si nenaběhla, a to tak usilovně, že ani ženy v přechodu, které mě míjejí ve své mladistvé kamufláži a s kabelami plnými náhradních blůz, mě v tu chvíli nemůžou vytrhnout.

Nakonec odcházím s tím anebo s oním, s krabicí lakýrek, i když červené jako krocení hlava a vyleštěné jako rákoska zase neměli, s lososovou šálou a s pár věcmi pro domácnost, aby to mrdně nebylo líto a já se cvičila v altruismu, jako jsou nová prostírání a povlečení na postel. To kupuji kvůli frekvenci uživatelů nejčastěji, ta pěknější jsou na práci a jako stažené z oběhu pak dosluhují pro mé samotné noci, které si podobně jako vytížené celebrity a stejně jako své víkendy vybírám, kdy se zrovna naskytne okénko, protože v takovou tu noc, kdy je za jasného nebe tma s hvězdičkami, v takovou noc já mívám ve třípokoji plno a ulehám až za svítání, a někdy ani to ne, když klient si zaplatí obsluhu i s přespáním, ale chrápe nebo nevoní, a tak jakmile usne, zapnu televizi a až do rána přepínám kanály a třeba žehlím, protože jiné domácí práce by ho mohly rušit. Přespává takhle občas z klientů kdekdo. Násilníci, ukníkanci, strýčkopapíncy, pro které musím někdy dělat holčičku, ale i takoví ti, co mě svléknou, a pak místo ryc pic hotovo na ně půl hodiny čekám, a pak je v koupelně najdu udělané chrnět ve vaně s mými kalhotkami na hlavě, nebo se zbytečně při nezávazném hovoru zdůvěřím, prozradím oltářík a nedají než dělat to tam před tou otevřenou linkou pod dřezem, nebo nechtějí, abych se svlékala, a nůžtičkami jen vystříhnu na mrdačku díru rašpli do punčoch, punčochy si pak samozřejmě účtuji navrch jako zvláštní vydání.

Někteří také přijdou a v ruce se jim houpe igelitka, a to už vím, protože igelitkáři jsou milovníci pohádkových postav a dělají se zásadně v kostýmu, který obvykle nosí oddělený od ostatních věcí ve zvláštním zavazadle. S těmi nebývají problémy a dělat to s černokněžníkem, Kašpárkem nebo Rumcajzem by mohla být i celkem psina, kdyby to nebyla moje práce, a tyhle jejich hadýrky je věc, na kterou sere pes. Jsou i takoví, kteří si chtějí hrát na zvířata nebo na zvířata s příběhem, kdy jsme na hodinku prostě velbloudy putujícími k oáze, kteří svou žízeň ukájejí mnohačetnými styky, nebo lev s lvicí, kdy při stycích zásadně zezadu je lev celou dobu zakousnutý do mé šíje, to je dost ohrané a nepříjemné.

Nevím, proč hráči na zvířata jsou na ty vícečetné styky tak vysazení. Asi že si život v přírodě představují jako divočárnu, a přitom se tam mimo pár týdnů říje přes rok vůbec nešuká, a kdyby lvovi nějaká lvice začala jen tak z nudy ležtit kladku mimo vyznačené období, pěkně by ji asi spráskal, co je to za nápady. Hry na tygra s laňkou nebo myš s kočkou patří mezi ty laškovně násilnické jako ve školce hra na mulu, kdy otloukánek na všech čtyřech vozí celou třídu na zádech, jen na ptáčníka v podbřišku mu to ještě nezabírá.

Pro moji figuru kočky mi klient nosil i nalepovací fousky, doufám, že nebyly spíchlé z předzadávadlí nějaké ženy, u speciálních člověk nikdy neví, a k tomu oboječek s ostny, kterým chtěl jako myška být kočkou drhnout přitlačený ke stěně, jakože už už ho tak tak mám, a ta jeho poslední myší hodinka ho teprve dostávala do varu. Muselo ho to těmi ostny asi trochu bolet, ale ne víc, než když někomu sekýruji zadek, a to je běžná praxe.

Příběhy jsou vůbec oblíbené. Bylo k smíchu, když jeden stálý klient chtěl pokaždé přehrát přesně ten stejný příběh, co šel několik dnů předtím na péčku, a to do takových podrobností jako moje a jeho jméno, Claudia a Günter, Gizela a Klaus, Elfriede a Johanes, to jsme byli já a on jednou týdně na celých třicet minut, i dlouhé to bylo stejně jako v bedně, a tak se nemuselo nic vynechávat anebo naopak improvizovat z fleku kvůli přebytku času. Nejdřív jsem se divila, kam pořád na ty

nápady chodí, ale pak jsem na to jednou natrefila taky a příště už jsem byla na muže řádně připravená i s rekvizitami. Nebylo to ani tak těžké ten první díl, ojetbat mladinkou uklízečku cestou ze třídních schůzek na setmělé chodbě základní školy, vlastně celkem věrohodný scénář, ale- spoň co se té fantazie týče, a kýblů a hadrů, čistících prostředků a mopů mám celý kumbál a v něm jsme to taky nakonec spolu sehráli a klientík byl náramně spokojen, plus to překvapení, že jsem všechno znala, taky určitě udělalo svoje. To byl ostatně jeden z těch, co mi říkal, že mu čtu myšlenky, ale jestli nebyl kompletní trouba, tak mu to, že jen čučíme na stejné péčko, určitě muselo dojít.

Dokonce bych se skoro vsadila, že na mě pak už myslel, když se díval na jakýkoli další díl, a asi si u toho, jak jinak, i pěkně namydličkoval slona, a mydličkoval si ho při tom, prostě to vím, i potom, co už přestal do mrdny docházet. A další a další byli. Mezi muži oblíbenými praktiky bylo třeba jakože znásilňování při domácích pracích. Jeden klient si dokonce s sebou přinesl valchu a rašplil mě před vanou, před umyvadlem prý ne, že to je příliš tupý uhel, nad ním že nejsem dostatečně skloněná, rašplil mě před vanou, zatímco já si přepírala, co zrovna jsem i stejně už potřebovala prát. Jiní zas měli rádi kulisu hučícího luxu, to, když si čistím zuby nebo celá od mouky v kuchyňské zástěře matlám těsto v misce. To se takhle přiblížil zezadu po špičkách a bral si mě v oblečení jen se staženými kalhotkami.

Bez těch rekvizitiček to prostě některé muže nebralo a někdo asi kecal, aby si připadal zajímavěji, ale někomu se opravdu bez prádelní šňůry, kožených rukavic, natáček na trvalou, baletní sukýnky nebo zubního kartáčku nestavěl, a tak jsme rašpli těmi nářadíčky ponoukali a lákali, dokud si nedala říct, a to bylo v devětadevadesáti případech ze sta, nechávala se prostě milostivě udolat, dobýt jako nějaká slečinka, aby nakonec do mě, na mě nebo na nějakou kostýmovou rekvizitu bouchla.

Když chtěl někdo ven, třeba k sobě do auta, se kterým přijel, anebo někam do průchodu nebo za město na polní cestu nebo do křoví nebo do převlékárny veřejné plovárny nebo také, a to se mi udělalo zvlášť nemilo, do převlíkácké kabinky oddělení dámského prádla mé oblíbené

nákupní galerie, oddělení, kam chodím alespoň jednou měsíčně, tak to ani náhodou. Buď v mém třípokoji, nebo nikde, i když v té kabině mého oblíbeného oddělení, kde by to nešlo už proto, že mě tam tak dobře znají, a já už bych se tam potom nemohla ani ukázat, v té kabině by alespoň předzandávádlí dostalo za vyučenou za ty své cavyky s igelitíčkem, přes který si nechtělo nic zkoušet, jakože tumáš, to není zdaleka to nejhorší, co se ti tu může stát, a teď hezky podržíš klientovi, myslím, že by se na mě asi pěkně nakrkló. Ale já prostě mám pravidla, a z těch slevit, ze života je pak guláš, stejně jako když se povolí mrdat s holčičkami, i když už jsou vyvinuté. I když při tom ledabyly žvýkají, jakože je jim to šumák, i když obstojným přívýdělkem si najistotu vyspraví šatník a i když nějaký chytráček, co mu z dívenek taky ukapává, by mohl ještě dodat, že někde v Bengálsku nebo na ostrově Bawrundo měly některé nevěsty i dvanáct a půl a ještě té mrdačce tleskala celá vesnice, co v kruhu kolem skandovala do přírazů pana manžílka vyfiknutého ve svatebním.

Ono je to někdy těžké uhájit hodnoty, když lidé na jiných místech hodnotí jinak, a proč se nenechat inspirovat, když máme digisvět a ten si půjčuje, kde se dá, a sama nosím kašmírovou šálu z nějakých náhorních ovcí a vůbec mi to nepřijde, tak proč nepíchat dvanáctku?

Já jsem tradiční, protože se mi tak prostě poskládaly vevnitř molekuly, protože mě tak mamínek s papíncou vymrdlíkovali, a nehodlám na tom nic měnit, a škodí to jen manželkám, ale ty jsou dospělé a já je neznám, a moje iniciativa se mnou vydělávat manžílkovu měchuřinu to tedy také není z mé hlavy.

Já myslím, že si to lidé prostě jen chtějí šikovně poskládat. Nevěstičku z Bengálska, fetovat jak u Holand'anů, jíst po francouzsku a utrum na životě do skříně s harampádím, jak už si to zavedlíkovali skoro všechny civilizované země. Ale že vám v Bengálsku za jebačku s jinou nebo krádež sousedovy kobry hrozí třeba ut'atá noha, v Holandsku vaše děti sedí v lavicích se samými přičmoudlíky, co o přestávkách šumí modlením, a ve Francii že se musíte ládovat i lanýži a žábami a nejenom camember-

tem s šampaňským, tak tohle si každý ze své skládačky vystřihne, jako já ten jeden zpropadený díl ze seriálu tajemství.

Neříkám, že z jiných krajů bychom se neměli poučit, a sama navrhuji zavést ty jejich testy pro mužskou dospělost a i ten zákaz jedení zvířecích mlád'at dává smysl, i když jemné telecí mě nepálí zdaleka tolik jako nedomrlý muž, ale ta digiplácanda od každého trochu je poněkud únavná.

U mě má každý třicet minut, nebo šedesát, nebo devadesát, případně sto dvacet. Větší rozlišovací schopnost v mém nabídkovém menu prostě není a nevím, proč i jiné věci ve světě nejsou více nahrubo. Proč jediné konzervy tomatového protlaku je i v malém obchodě pět druhů a já sama se svým tradičním řemeslem jsem podnikatelkou, ženou svobodného povolání s pochybnou pověstí, kurtizánou, živnostnicí, štetkou, psycholožkou a provozní mrdnaklubu. Taky bych ráda měla škatuli a nemusela proplouvat tím hloučkem starých dam na chodbě našeho domu jako delfín, místo toho abych se jich poptala na nemoci a řekla podle pravdy, že můj den stál za dost, za ty vydělané prachy určitě.

Nejde všechno, ano. Ani klienti leckdy neodcházejí úplně spokojeni, a to říkám teď trochu s ruměncem, ačkoli stydět se není za co, protože kozy, zandávadlo, neřkuli nos, bradu a tak dále vám dnes jednoduše předělají, ale tohle ne, a taky to souvisí s něčím odjinud a s touhou se nějak inspirovat asi, pro což hlasuji s podmínkami také, ale ať mně rašple vydělává kůži, jak chce, žlutou ani černou z ní neudělá, a právě do takové by to podle zpráv některých klientů zaručeně teklo nejrychleji. Patlat se před stykem černým uhlím by nepomohlo. Proporce, a ty jsou stejně důležité jako barva nebo ještě víc, by zůstaly, a navíc by klient po rašplení vypadal jako havíř po vyfárání, a tohle povolání už je dnes poněkud pasé.

Na ženy ze servisu Vilná džungle, když klient jinak nedá, mu prostě dám telefonní číslo, od nich taky občas někdo přijde. Někdo přejedený té čokoleti a párátek se šikmýma očima, kde není za co chytit zadek, někdo, kdo přišel na to, že kořeny má tu, doma je doma a česká zadnice stará osvědčená známá. Takový, než se k téhle slávopравdě dohrabe

a dopinoží, prostě si toho musí vyzkoušet víc, a proč nakonec ne, každý se tak nějak nejdřív hledáme. Mrdna taky není můj ze všeho první panenský byznys, a než jsem nabrala rozum, trochu to trvalo. Já jen co že je na těch černoškách a Thajko-Korejko kdovíco, protože mezi šikmookými moc nerozlišuji, co že je na nich tak epesního, že si je muži speciálně žádají, a kdybych teď vyhlásila lidové hlasování o tom, zda tato otázka patří do našeho televizního seriálu tajemství, myslím, že mohu spoléhat na les rukou a křik ano, ano, protože to je téma, jež je za prvé v digispolečnosti všeobecného míchání navýsost aktuální, za druhé souvisí s menšinami, a co s nimi souvisí, je také dobré, za třetí odhalování pravdy je také dobré, za čtvrté něco se dozvědět o nás samých je také dobré, za páté něco se dozvědět o jiných národech, etnicích a rasách je také dobré, stejně jako ty menšiny, a stejně aktuální jako to míchání, a za šesté poznávat jinak a nověji lidskou sexualitu je také dobré, a projekt pro vedení je hotov a nebojím se říci skoro s jistotou odklepnut, neboť je tak velmi současný a nebojí se jít na kloub věci, a i divácky bude úspěšný, neboť kdo je kdo, z těch na obrazovce bude poznat hned podle barvy, a nebude tedy nutné držet v hlavě nějaká jména, což musím říci, že při koukání na telku nesnáším. Muset si pamatovat nějaká jména, abych pochopila, oč běží, protože to mě zajímá často moc, nějaká jména ale těžkokdy vůbec, a největší horor jsou ta cizokrajná, co ani nejdou vyslovit, a taková některé pracovnice z Vilné Džungle právě mají, ale díky té jejich užitečné paletě barev se jimi diváci nebudou muset obtěžovat, černobílou televizi snad již opravdu nikdo nemá, nebo jsme snad rumunský venkov?

Také doufám, že dívky z Vilné džungle natáčení chytne a vrhnou se do něj se stejným nadšením jako na honitbu vlka. Klienti říkali, že ve Vilné džungli navíc... téměř jsem na dovednosti děvčat trochu zažárčila.

V soláriu?

Má profesionalita má zkrátka stále ještě svá slabší místa, třeba felaci dělat půldruhé hodiny prostě nevydržím, no. Stále je co nového se učit. Vlastní nedostatky mě přece nerozesmutní. Zvláště když ze svých předchozích byznysů vím, že s plně zvládnutou náplní práce, kdy již nedochází k žádnému potýkání se s porozuměním ani s technickou obsluhou, přikvačí si to ve svých škorních dřívě či později paní nuda, a kromě peněz mě při tom, co dělám, asi připodržuje i ta rozmanitost mého připodržování klientům a možnost stálého profesního růstu. Vždycky totiž můžu být ještě lepší, i když dražší asi kvůli věku ne. Pletičku broskvičku nenahoní ani profesionalita žen z Vilné džungle, což je možná nefér, ale tohle tématko vanoucí starobou a nespravedlností jsme již obírali. V podobě otázek za á, zda někdo bude mít rád ženy v přechodu a rád do nich bude zandávat, do těch s těly vysportovanými nošením těžkých kabel, a v podobě otázky bé, proč se ženy pořád trápíčkují, když mají tak zajímavá zaměstnání. Toto tématko jsme do seriálu zahrnuli dokonce již dvěma díly, je tedy pokryté. Pocit, že se neustále opakuji, mám i beztoho.

Zkrátka ať už mám před sebou platový růst či pokles, vzrůstat profesionalitou mohu určitě, a takový růst je ostatně pro profesionálku také tím hlavním cílem. Ačkoli nevím.

Nevím, proč jsem najednou tak znejistěla a z ničeho nic jsem teď na úplných rozpacích. Asi z té přemíry vlastní upřímnosti, která nemyslí na zadní kolečka jako rozumy žen penzistek z mé chodby, co svou religii udržují alespoň vlašnou na sedmatřiceti, kdyby svatý dyndyndón najednou přišel a zeptal se, tak cos tu dělala celá ta dlouhá léta, tak aby rovnou nevlýtly komínem. Já religii tělesnou teplotu neudržuji, v mém oltářičku pod dřezem to někdy pěkně táhne zimou až hrůza. To když tam venku, kde sedí ta nepěkná tlustá dívka, co se příliš mydlí mýdlem a asi ji nikdo nemá rád, pěkní svalnatí snědí muži dělají něco s po-

trubím, vypnou teplou a od odpadové trubky k oltáříku vane studený vítr z ledové vody. Na ruce červené po takovém mytí nádobí mi někdy nepomůže ani Nivea noční mastný krém. Jenže namazat můj oltářík, co by tomu řekl ten andílek, který třeba jednou opravdu přiletí a zeptá se, cos dělala, no na tebe se koukám, a klopit oči a mrkat řasami to můžu na klienty, ale andílek to předplaceno nemá a nemá tam ani nic, co by mu potom mělo růst a vstávat, anebo ano?

A tak radši namažte mě. Ne zandávadlo jako vždycky, ale celou mě, abych vám ještě pár pátků vydržela. Mé skvostné alabastrové tělo namažte jako mauzoleum Lenina, protože já jsem taky jen takový uzlíček, jako všechny velké omyly, a navíc v čem já se mýlila, to by mě tedy opravdu zajímalo, ale na tom už teď asi nesejde.

Mé já je teď zkrátka připraveno na poslední pomazání. V podlouhlém kočárku pro dospělé na časový spínač, který nějaký digistrojek žhaví do ruda, na mě kamerkou dohlížejí, aby mi srdce nepřestalo tik-takat. Tady čekám. Na toho malého andílka, jestli přijde. Protože některé věci si prostě dávají na čas. Tohle je zatím jenom na zkoušku a já teď zavřu oči, ale vy víte, že je to celé jen taková hra a vůbec není čeho se při ní bát.

Petra Hůlová
Umělohmotný třípokoj

Edice Současná česká próza
Redakce Slávka Járová

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 22. 9. 2017

ISBN 978-80-7587-304-0 (epub)
ISBN 978-80-7587-305-7 (pdf)
ISBN 978-80-7587-306-4 (prc)
ISBN 978-80-7587-307-1 (html)